

שיעור שבועי ממורנו ורבנו שליט"א

פרשת חיי שרה

התשפ"ב

דיני שביעית – ח"ה

סחורה בפירות שביעית ושוק הקניה בזמנינו

נאמר בתורה (ויקרא פרק כה פסוק ו): "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה", ודרשו בגמרא לאכלה ולא לסחורה[א].

א. אסור לסחור בגידולים הקדושים בקדושת שביעית, והאיסור בין לאנשים ובין לנשים[ב].

ב. פירות וירקות שאין בהם קדושה, היינו גידולי ששית או שאינם משמחי ארץ ישראל, אין בהם איסור סחורה[ג].

עינים והארות

מו"ר בספר "אור לציון" (שביעית. פרק ב אות א) שאין מצוה באכילת פירות שביעית, אלא שיש לנהוג בהם קדושת שביעית שלא להפסידם ולא לסחור בהם, ולנהוג בהם שאר דיני קדושה.

[ב] והוא כמו שכתבנו בהקדמה "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה", ודרשו בגמרא לאכלה ולא לסחורה, והמעם שהדגשנו שגם לנשים אסור לסחור בפירות שביעית מפני שמוכא בהינוך (מצוה שכו) כי היכא דאיכא לאו בהדי עשה כמו יום טוב – כשם שהנשים מוזהרות על הלאו כך הייבות בעשה אע"פ דהוי מצות עשה שהזמן גרמא, א"כ ה"ה הכא נמי כיון דמוזהרות על הלאו מוזהרות גם על עשה.

[ג] עיין בספר "אול"צ" (שביעית. פרק ה אות ו). ודע שיבול הו"ל הוא הדבר הטוב ביותר והעדיף מכולם שלכל הדעות לא נהוג בו לא קדושת שביעית ולא ספיחין. ולכן אין צריך להזהר מלהפסיד הפירות ואין בהם איסור סחורה, וכן אין צריך לעשרם א"כ היה גמר מלאכתן בארץ על

[א] גמרא עבודה זרה (דף סב ע"א) ובכורות (דף יד ע"ב). "רמב"ם" (פרק ו הלכה א).

והמעם לזה כתב רבינו עובדיה מברטנורא (שביעית פרק ה משנה ג) כדי להודיע שהיבולים הם הפקר, וכן בכדי שימכרו בזול. ועוד שמתוך שמוכר בדרך שונה מהדרך הרגילה, יזכרו הקונים לנהוג בהם קדושת שביעית.

יש אומרים שדעת ה"רמב"ן" בספר המצוות בהוספותיו על מצוות עשה (מצוה ג), שיש מצוה באכילת פירות שביעית, ולומד זאת מהפסוק "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה" (ויקרא פרק כה פסוק ו). ונכפלה זו המצוה כאמרו יתעלה (שמות פרק כג פסוק יא) "ואכלו אֶבְיָנֵי עַמְךָ וכו'".

ומרן ה"חזון איש" (סימן יד ס"ק י) כתב, שאף לדעת ה"רמב"ן" אין מצוה באכילתם, ומה שכתב הרמב"ן 'מצות עשה', היינו שאם סחר בפירות שביעית עבר בעשה, אבל לכולי עלמא אין מצוה באכילתם, אלא שאסור לקלקלם. והובא בספר דיני שביעית השלם (פרק טז סעיף א). וכן כתב

ג. הפירות והירקות של יבול נכרי הנ"ל מותרים הן בסחורה הן באכילה ואין בהם איסור ספחים ודינם כחולין לכל דבר.

ד. הלוקט פירות שביעית לאכילת בני ביתו ונותרו לו מהם, מותר למכרם באומדן ובהערכה, אבל לא במידה ובמשקל ובמניין, ועכ"פ הדמים של המכירה נתפשים בקדושת שביעית, ולכן יש לרכוש בכסף זה מאכל או משקה ולאכלו בקדושת שביעית^[ח].

ה. אף שהכסף נתפש בקדושת שביעית, מכל מקום הפירות נשארים לעולם בקדושתם^[ח].

ו. מעות הקדושים בקדושת שביעית, יכול לחללם על דבר מאכל ולאכלו בקדושת שביעית וטוב לחללם לכתחילה בשווים^[ח].

ז. קנה בדמי שביעית דבר מאכל חולין, ירדה הקדושה מהכסף ועברה למאכל שקנה. וכן אם חילל את המאכל שקנה במאכל אחר, עוברת הקדושה למאכל האחרון^[ח].

ח. הטוב ביותר לקיים מצות "משלוח מנות" בחג הפורים מפירות חולין אמנם אם כבר קיים מצות משלוח מנות לכתחילה מפירות חולין ורוצה לשלוח משלוחי מנות נוספים מפירות שביעית אין בזה שום בעיה אלא שצריך להודיע למקבל שהם פירות שביעית^[ח].

עיונים והארות

[א] "חזון עובדיה" (פורים דף קנד ועיין שם בהערות ובנימוקים וירוח לך) בן הובא בספר "הכו ממתקים" (חלק ב עמוד קעג) שהתיר הגר"ש לקיים מצות משלוח מנות בדברים שיש בהם קדושת שביעית, וגם מותר להחזיר למי ששלח לו ואין בזה משום פריעת חוב וכו'. ע"כ. ובספר "שביית השדה" (פרק יז סעיף ח) כתב, שאין לשלוח מנות בפירות שביעית ע"ש. אולם בקובץ "תנבות שדה" (גליון 34 עמוד 19) חזר בו, והתיר כיון שזו מצוה, ומשנה אחרונה עיקר. ע"ש. וכן דעת הגר"י קניבסקי זצ"ל הובא בספר "ארחות רבנו" הקה"י (חלק ב עמוד שלד אות נא), שמותר לכתחילה לקיים מצות משלוח מנות בפירות שביעית. וכן מצות מתנות לאביונים במעות שביעית, והוסיף דהא מותר לעשות מצוה בפירות שביעית. וכשנשאל אם כן מהו הספק בירושלמי (שבת פרק ח הלכה א) אם יוצאים ידי חובה בין

ידי ישראל (ובכלל יבול חו"ל הוא איזור הערבה הדרומית ואילת שדינם כחו"ל).

[ד] "רמב"ם" (פרק ו' הלכה ב' וז) על פי המהרי"ק. "שביית השדה" (פרק י"ז הלכה ב')

[ה] "רמב"ם" (פרק ו' הלכה ו). "משפטי השדה" (פרק יב סעיף ח).

[ו] ר"ש סריליאו (ירושלמי שביעית פרק ט הלכה ח), וכן כתב ב"אור לציון" (שביעית פרק ב אות ב). וכ"כ בספר "שביית הארץ" (שם).

[ז] והכלל הוא: פירות שביעית נשארים לעולם בקדושתם, ואינם יוצאים לחולין, שנאמר (ויקרא פרק כה פסוק ז) "ולבד המתך ולחיה אשר בארצך תהיה" ודרשו חז"ל (תורת כהנים) בהוייתת תהיה. וכן התמורה האחרונה שניתנת עבור דמי השביעית נשארת קדושה בקדושת שביעית. "רמב"ם" (פרק ו' הלכה ו-ז). "דיני שביעית השלם" (פרק יז סעיף ו). "גבורי כח" (סימן יא הלכה ו)

ט. הקונה פירות שביעית, ומשלם לאחר שאכלם, אין במעות קדושת שביעית. וכן אם נמכרים הפירות בהבלעה, אין במעות קדושה^{טו}.

י. אין להוציא פירות שביעית מארץ ישראל לחוץ לארץ. אבל מותר לקחת צידה לדרך כשיוצא לחוץ^{יז}.

אוצר בית דין

מקור המנהג לאוצר ב"ד הוא מתוספתא (שביעית פ"ח ה"א):
בראשונה היו שלוחי בית דין יושבין על פתחי עירות, כל מי שמביא פירות בתוך ידו נוטלין אותן ממנו ונותן לו מהן מזון שלש סעודות, והשאר מכניסין אותו לאוצר שבעיר. הגיע זמן תאנים שלוחי בית דין שוכרין פועלין עודרין אותן ועושיין אותן דבילה וכונסין אותן בחביות ומכניסין אותן לאוצר שבעיר.

הגיע זמן ענבים שלוחי בית דין שוכרין פועלין בוצרין אותן ודורכין אותן בגת, וכונסין אותן בחביות ומכניסין אותן לאוצר שבעיר.

הגיע זמן זיתים שלוחי בית דין שוכרין פועלין ומוסקין אותן ועוטנין אותן בבית הבר, וכונסין אותן בחביות ומכניסין אותן לאוצר שבעיר, ומחלקין מהן ערבי שבתות כל אחד ואחד לפי ביתו. ע"כ

עינוים והארות

כיון שהתשלום לאחר שנאכלו הפירות נחשב כפרעון חוב, ולא כתשלום על הפירות.

[י] והסמיכו חז"ל דין זה על הפסוק (ויקרא פרק כה פסוק ז): "בארצך תהיה כל תבואתה לאכל". "משנה שביעית" (פרק ו משנה ה). "רמב"ם" (פרק ה הלכה יג) וז"ל: פירות שביעית אין מוציאין אותן מהארץ לחוצה לארץ ואפילו לסוריא. וכן כתב בספר "שביית השדה" (פרק יא סעיף טז). ובספר "ילקו"י" (פרק יז סעיף יז). "גבורי כח" (שם טו).

של שביעית בארבע כוסות בפסה, הרי זו מצוה-ומסיק שם שיוצאים ידי חובה, השיב, שדברי הירושלמי מוקשים וכבר רבו בהם הפירושים. ע"ש. "גבורי כח" (שם).

[ט] "חזו"א" (סימן י אות יג). "דרך אמונה" (פרק ו ס"ק יז ופרק ה ס"ק עח). "משפטי ארץ" (פרק יב סעיף י). "אורל"צ" (שביעית פרק ב הלכה י בהערה). "גבורי כח" (סי' יא הלכה יב) והמעם שאין הדמים נתפסים בקדושת שביעית,

ומכאן למדנו שבתי הדין היו מטפלים בפירות הפרדסים והם בעצמם היו משלמים לפועלים שילקטו את הפירות ויכניסו אותם לאוצר של אותה העיר ומחלקים אותם במחיר עלות של הפועלים בלבד.

יא. ישנם חקלאים שמוסרים את שדותיהם לבית דין שהוא יהיה אחראי על שדה ההפקר שברשותם, והב"ד מעמיד פועלים שיקטפו וימינו ויארזו ויאצרו את הפירות באוצר ב"ד, ורשאים הב"ד ליטול שכר מינימלי עבור הפועלים אך אין זה שכר עבור פירות שביעית, ולכן צריך להזהר שלא תהיה הפקעת מחירים, דא"כ מה הועילו חכמים בתקנתם, ויש שכתבו לפקפק בדבר זה בזמן הזה ויא. ולכן הטוב ביותר לקנות יבול נכרי ורק מי שקשה לו יקח מאוצר ב"ד במחיר סימלי.

יב. גם המוסר פירותיו לבי"ד צריך להפקיר שדהו ואין לו לסמוך על חלוקת הפירות ע"י אוצר בית דין בלבד, ולפחות יפקיר כמה שעות ביום, ובשאר היום יסמוך על החלוקה שעל ידי אוצר ב"ד ויב.

עינים והארות

משום שצריך ב"ד ממש והיינו ת"ח שראויים לדון גם דיני ממונות וצריך לזה בקיאות והבנה בחושן משפט ועוד, ואינו מצוי בזמננו. אמנם בשו"ת "חלקת השדה" (חלק א הלכות שביעית סימן א-ב), כתב לחוק את ענין חלוקת הפירות על ידי האוצר בית דין, ושעדיף הדבר מאשר לרכוש מנכרים. וכן כתב בספרו "שביתת השדה" (פרק יג סעיף א). ע"ש. והוסיף (סעיף ה), שגם המוסר שדותיו לבית דין צריך להפקיר את המטע והשדה, ובית הדין מכח סמכות הציבור, מטפל בפירות לטובת שולחיו, וכל עוד הפירות ברשות בית הדין (הן באוצר המרכזי והן בתחנות החלוקה) הם הפקר. ולכן בזמן הביעור אין צריך להפקיר את הפירות שברשות בית הדין, כיון שהם הפקר. וכן דעת ה"חזון איש" הובא בספר "ארחות רבנו" הקה"י (חלק ב עמוד שסה) ובספר "דרך אמונה" (פרק ו ס"ק מו) שפירות שברשות בית דין בזמן הביעור אין צריך לבערם. [יב] עיין הערה הקודמת.

[יא] עיין למו"ר האור לציון" (פ"ד הלכה ו דף סג) שכתב מי שיש לו פרדס, יש לו להפקיר את הפרדס כדינו, ואין לו לסמוך על חלוקת הפירות על ידי אוצר בית דין. ולפחות יפקיר כמה שעות ביום את הפרדס, ובשאר היום יסמוך על החלוקה על ידי אוצר בית דין. ופירות אלו חייבים בביעור כשאר פירות שביעית. ולכן יש להזהר שלא לאכול פירות או לשנות יין של אוצר בית דין אחר זמן הביעור, ע"כ. מפורש בדברי רבינו האור לציון שיותר טוב לקנות יבול נכרי מאשר אוצר בית דין. וכתב רבינו שם אעפ"י שהרמב"ן, הר"ש, והראב"ד הזכירו התוספתא שדברה באוצר ב"ד, עכ"ז הרמב"ם השמיטה. ומבואר ברדב"ז שסובר בדעת הרמב"ם שאין נוהגת תקנה זו בימינו, ולכן כתב האורל"צ שראוי שלא לסמוך על תקנה זו של אוצר ב"ד. וכל זה לבעל השדה, אך הקונים אינם חשובים מסייעים בידי עוברי עבירה משום שיש להם רבנים לסמוך עליהם, ע"ש. ועיין "שמיטה כהלכתה" (עמ' סח) שיש שפקקו באוצר ב"ד

יג. שלוחי בית דין רשאים לקצור הפירות כדרכם ואפילו בבת אחת, וכן לשקול ולמדוד את הפירות, מכיון שאין זו מכירה רגילה כי התשלום אינו על הפירות יגו.

יד. פירות אוצר בית דין קדושים בקדושת שביעית ויש להזהר שלא להפסידם כדין פירות הקדושים בקדושת שביעית ידו.

טו. פירות הנמצאים ברשות אוצר בית הדין חלה עליהם חובת ביעור. ויש אומרים שאין צריך לבער טו.

מאמרי הזוהר בפרשה

ח"א קב"ט ע"א

וְאֶבְרָהִם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיְהוּה בְּרַךְ אֶת אֲבְרָהִם כָּל יְמֵי

יְהוּדָה פָּתַח (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁפֹּן

חֲצִירֶיךָ, הַאִי קָרָא אֶתְמָר, אֲבָל זָפָאָה הוּא בַר נֶשׁ דְּאֹרְחֵי

אֶתְכִשְׁרֵן קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זה הפסוק נאמר, אבל אשרי האדם שדרכיו

מקובלות ורצויות לפני הקב"ה **וְאִיהוּ אֶתְרַעִי בֵּיהּ לְקָרְבָּא לִיהּ לְגַבִּיהּ**

והקב"ה רצה בו ובחר בו לקרב אותו אצלו.

עיונים והארות

[טו] מו"ר בספר "אול"צ" (שביעית. פרק ד אות ו) כתב שפירות אוצר בית דין, הייבים כביעור כשאר פירות שביעית, אף בזמן שהם ברשות בית הדין. ע"ש. ועיין עוד שו"ת "כרם שלמה" (חלק א שביעית סימן ו-ז).

אולם דעת ה"רמב"ן" (ויקרא פרק כה פסוק ז) שאין צריך לבער. וכן דעת ה"חזו"א" (סימן יא ס"ק ז ד"ה אם וד"ה במש"כ. ובסימן יב ס"ק ו). "דרך אמונה" (פרק ו ס"ק יט ובצה"ל ס"ק מו). ספר "דיני שביעית השלם" (פרק כ סעיף ו. פרק כא סעיף טו). "משפטי ארז" (שביעית פרק יג סעיף ג ופרק לב סעיף ח).

[יג] "חזון איש" (סימן יב אות ו). ובספר "דיני שביעית השלם" (פרק כ סעיף ב-ג). "שמיטת קרקעות" (פרק יב סעיף כג). ספר "פירות שביעית" (פרק ט סעיף כו). "משפטי ארז" (פרק יג סעיף ב). "ילקו"י" (פרק יח סעיף ד). "גבורי כח" (סימן יב הלכה ד).

[יד] ועל בית הדין להודיע לציבור שפירות אלו קדושים בקדושת שביעית, כגון באמצעות מדבקות וחותמות על המגשים והארזיות, וכן במודעות במקומות החלוקה, כדי שיוזהרו לנהוג בהם בהתאם. ספר "שביטת השדה" (פרק יג סעיף י). "גבורי כח" (שם הלכה ו).

תָּא חַזִי, אַבְרָהָם אֶתְקָרִיב לְגַבִּיּוּהָ וְתִאבְוֵתִיּוּהָ דִילִיּוּהָ הָהָא כָּל יוֹמוֹי בְּהָאִי, בא וראה, אברהם נתקרב לגבי הקב"ה ותשוקתו של אברהם היתה כל ימיו בזה להיות קרוב לקב"ה **וְלֹא אֶתְקָרִיב אַבְרָהָם בְּיוֹמָא חָדָא אוּ בְּיוֹמָא חָדָא** ולא נתקרב אברהם ביום אחד או בפעם אחת, **אֶלָּא עוֹבְדוֹי קָרִיבוּ לִיּוּהָ בְּכָל יוֹמוֹי מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, עַד דְּאַסְתַּלַּק בְּדַרְגוֹי** אלא מעשיו הטובים קרבו אותו בכל יום ממדרגה למדרגה, עד שנתעלה במדרגותיו בחסד עליון. **כַּד הָהָא סִיב וְעָאֵל בְּדַרְגִין עֲלָאִין פְּדָא חַזִי דְכְּתִיב וְאַבְרָהָם זָקֵן** כאשר היה זקן ועלה במדרגות העליונות כראוי כמו שכתוב ואברהם זקן, **וְכַדִּין פָּא בְּיָמִים בְּאַנּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין בְּאַנּוֹן יוֹמִין יְדִיעָאן בְּרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא** ואז בא בימים – באותם ימים עליונים שהם שבעה חסדים, באותם ימים הידועים בסוד האמונה, שהיא המלכות הנכנסת בראשונה. **וַיְהִי הָהָא בִּרְדָּא אֶתְ אַבְרָהָם בְּכָל שְׁהוּא מִידַת הִיסוּד. דְּמַתְמָן נְפָקִין כָּל בְּרַכָּאן וְכָל טִיבוֹ שְׁמֶשׁ יוֹצֵאֵת הַבְּרִכּוֹת, וְיוֹצֵאִים הַשְּׁפַע וְהַחֲסִידִים לְעוֹלָם.**

זְכָאִין אַנּוֹן מְאִרְיָהוֹן דְּתִשׁוּבָה דְּהָא בְּשַׁעְתָּא חָדָא בְּיוֹמָא חָדָא בְּרַגְעָא חָדָא (דף קנט ע"ב) **קָרִיבִין לְגַבִּי קְדָשָׁא בְּרִידָּא הוּא** אשריהם אלה בעלי התשובה, שהרי בשעה אחת של תשובה וחרטה בכל הלב, וביום אחד וכנראה שהוא יום המיוחד בשנה ויה"כ, וברגע אחד של הרהור תשובה עי"ז מתקרבים אל הקב"ה, **מַה דְּלֹא הָהָא חָכִי אֶפִּילוּ לְעַדִּיקִים גְּמוּרִים דְּאֶתְקָרִיבוּ לְגַבִּי קְדָשָׁא בְּרִידָּא הוּא בְּכַמָּה שְׁנִין** מה שאינו כן אפילו אצל הצדיקים הגמורים שנתקרבו לגבי הקב"ה בכמה שנים. **אַבְרָהָם לָא עָאֵל בְּאַנּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין עַד דְּהָהָא סִיב בְּמָה דְּאֶתְמַר** שהרי אברהם לא נכנס באלה הימים העליונים עד שנעשה זקן כמו שנאמר לנו. **וְכַן דְּיִוד דְּכְּתִיב (מלכים א א) וְהַמֶּלֶךְ דְּיִוד זָקֵן**

בַּא בַּיְמִים וכן דוד לא נכנס לימים העליונים רק כשנעשה זקן, כמו שכתוב והמלך דוד זקן בא בימים בא בימים העליונים מידות העליונות. **אַבְל מְאֲרִיָּה דְתַשׁוּבָה מִיַּד עָאֵל וְאֶתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא** אבל בעל התשובה נכנס מיד ונדבק בו בקב"ה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, תְּגִינֵן, אֶתְרֵי דְמֵאֲרִיָּהוֹן דְתַשׁוּבָה קְיַיְמִי בֵּיהּ בְּהוּא עֲלָמָא, צְדִיקִים גְּמוּרִים לִית לֹון רְשׁוֹ לְקַיְמָא בֵּיהּ רבי יוסי אמר, שנינו בגמ' ברכות מקום שבעלי התשובה עומדים בו באותו עולם עוה"ב, צדיקים גמורים אין להם רשות לעמוד בו [א], **בְּגִין דְּאֲנֹן קְרִיבִין לְמַלְכָּא יְתִיר מְבַלְהוּ** לפי שהם קרובים למלך הקב"ה יותר מכולם, **וְאֲנֹן מְשֻׁבֵי עֲלִיָּהוּ בְּרַעוּתָא דְלָבָא יְתִיר וּבְחִילָא סָגִיא לְאֶתְקַרְבָּא לְמַלְכָּא** והם מושכים עליהם אור קדושה וטהרה ברצון הלב יותר, ובכח גדול להתקרב למלך **לְמַלְכָּא** הקב"ה וכ"ז ע"י שבירת לבם שפועלים יותר משאר צדיקים.

עיונים והארות

אחד לסוג אחד מן הצדיקים והמקומות מעולים זה מזה כפי גדולת הכת ההיא. ואף במקום הכת האחת אין כולם שווים כי נחלקים בפרטן בגודל האור כל א' מחבירו. והוא פירוש והצעה לג' הבחינות שאמר בפסוק: הצריך, ביתך, היכלך. אלין אתרין ודרגין לבר וכו' הנה סדר המדרגות הללו הם כך: הצריך הם בני"ע של מטה, שהוא בעשיה רוחנית שהיא הצר המשכן משכן מטטרוין, שהוא ביצירה שהם ז' היכלות מלבנת הספיר למעלה. וחצר המשכן הוא העשיה שהוא לפני המשכן. וביתך הוא המשכן שהוא היצירה כנוכר. והיכלך הוא עולם הבריאה דהיכל ק"ק שהוא ראש היצירה והוא עצמו סוף הבריאה כמו שקבלנו משם ההריאה ולה"ה. עכ"ל הרא"ג.

[א] רבי יוסי נותן טעם לדבר איך בעלי תשובה נכנסים מיד, וחולק על רבי יהודה שאמר שמקום שהצדיק גמור נכנס בסוף ימיו, הבעל תשובה נכנס מיד בתשובתו. ור' יוסי אמר שאותם בעלי תשובה, למעלה מן הצדיקים הגמורים נכנסים כדתנן מקום שבעלי תשובה עומדים וכו'. ונותן שני טעמים. א. המשכי עליהו ברעותא דלבא יתיר כלומר, שמושכים עליהם אור הקדושה העליונה ככוונה גדולה מפני שהם נכלמים הרבה ולפי רוב כלימתם יכנעו וישובו וידבקו בקונם. מה שא"כ בצדיק שאין לבו נכנע כל כך לפי שהוא צדיק. ב. ובחילא סגיא לאתקרבא למלכא כלומר, לפי שהם סגורים בעמקי הקליפות וצריכים מלחמה גדולה להומם ולאבדם לבא אל המלך, לכן יעלו על מעלת הצדיק. ולכל הצדיקים יש להם מקום מיוחד וז"ש כמה אתרין, וכל

תָּא חַוִּי, כַּמָּה אַתְרִין מְתוּקְנִין לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא
 בְּהוּא עֲלָמָא בא וראה כמה מקומות מתוקנים לו לקב"ה באותו עולם,
 וּבְכֻלְהוּ בִּי מוֹתְבֵי לוֹן לְצַדִּיקִים, כָּל חַד וְחַד לְפּוּם דְּרַגְיָה
 כְּדָקָא חַוִּי לִיהּ ובכולם יש מקום מושב להם לצדיקים כל אחד ואחד לפי מדרגתו כמו
 שראוי לו.

כְּתִיב, (תהלים טה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ,
 דְּקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא קָרִיב לוֹן לְגַבִּיּהּ דְּסֻלְקִין אַנּוּן
 נְשַׁמְתִּין מִתְתָּא לְעֵילָא וּלְאַתְאֲחֵדָא בְּאַחְסֵנְתִּיהוֹן
 דְּאַתְתְּקִנְן לְהוּ אֲשֶׁרִי אוֹתֵן הַנְּשֻׁמּוֹת שֶׁהַקב"ה מִקְרֵב אוֹתֵן אֲצִלוּ שְׁעוֹלוֹת אוֹתֵן הַנְּשֻׁמּוֹת
 מִמַּטָּה לְמַעֲלָה לְהַתְּאָחוּז בְּנַחֲלַתֵּן שְׁנַתְּקֵנָה לְחַן. יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ, אֵלֶיךָ אַתְרִין
 וְדְרַגְיָן לְבַר, וּמֵאַן אַנּוּן כַּמָּה דְּאַתְּ אָמַר פִּי, אֵלֵּהּ הֵם מִקּוּמוֹת וּמְדֻרְגוֹת
 שְׁמַחוּךָ לְגֵ"ע הַעֲלוּן וּמִי הֵם, הֵם הַשּׁוֹכְנִים בְּחֵצֵר כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (זכריה ג) וְנִתְּתִי לְךָ
 מִהַלְכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֶּה. וְהֵאֵי הוּא דְרַגְאָא בֵּין קוּדְשֵׁי
 עֲלָאִין וְזוֹ הִיא מְדֻרְגָה חֲשׁוּבָה בֵּין הַמְּלֹאכִים הַקְּדוּשִׁים הַעֲלוּיִים בְּעוֹלָם הַיְצִירָה.

וּמֵאַן דְּזַכָּאִין לְדְרַגְאָא דָּא, אַנּוּן שְׁלִיחֵן דְּמֵאֲרִי עֲלָמָא כַּאֲנּוּן
 מְלֹאכִין וְעַבְדֵּין שְׁלִיחוֹתָא תְּדִיר בְּרַעֲוִתָּא דְּמֵאֲרִיהוֹן
 וְאַלֵּה שׁוֹכְאִים לְמְדֻרְגָה זוֹ הֵם נַעֲשִׂים שְׁלוּחִים שֶׁל אֲדוֹן הָעוֹלָם כְּאוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַעֲלוּיִים וְעוֹשִׂים
 שְׁלִיחוֹתָם תְּמִיד בְּרַצּוֹן הָאֲדוֹן שְׁלֵהֶם, בְּגִין דְּאֵלֶיךָ (אַתְקַדְשׁוּ) תְּדִיר בְּקְדוּשָׁה
 וְלֹא אֲסֵתְאָבוּ לְפִי שְׁאֵלָה הִיוּ תְּמִיד בְּתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה וְלֹא נִטְמְאוּ וְלֹכְן זוֹכִים לְמְדֻרְגָה זוֹ.
 כְּגוֹוְנָא דָּא, מֵאַן דְּאַסְתָּאב בְּהֵאֵי עֲלָמָא אִיהוּ מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ
 רוּחַ מְסֵאָב כַּעֲיִן זֶה מִי שְׁנִטְמָא בְּעוֹוֹנוֹת בּוֹזֵה הָעוֹלָם הוּא מִמְשִׁיךְ עֲלָיו רוּחַ טוֹמָאָה, וְכֵן
 נִפְקֵן נְשַׁמְתִּיהּ מִנִּיּהּ מְסֵאָבִין לִיהּ וּמְדוּרְיָהּ בֵּין אַנּוּן מְסֵאָבִין

וְאֵלֵינוּ אֲנוּן מְזִיקֵינוּ דְעֵלְמָא וּכְאִשְׁרֵי יוֹצֵאת נִשְׁמָתוֹ מִמְנוּ מִטְמָאִים אוֹתוֹ וּדְיִרְתּוֹ בֵּין אוֹתָן רוּחוֹת טְמָאוֹת וְאֵלֹהִים הֵם הַמְזִיקִים שֶׁל הָעוֹלָם. כְּמָה דְאֵתְמַשְׁךְ בְּרֵשׁ גְּרָמִיהַ בְּהַאי עֵלְמָא הֵכִי הוּא מְדוֹרִיָּה וְאֵתְמַשְׁךְ בְּהַהוּא עֵלְמָא וּכְיָדוּעַ שְׂכָמוֹ שֶׁמִּמְשִׁיךְ הָאָדָם עֲצָמוֹ בִּזְהַר הָעוֹלָם כִּי מְדוֹרוֹ לִמְעַלָּה וּנְמַשְׁךְ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם לְמַקּוֹם קִשָּׁה (וְאֲנוּן רוּחֵי מְסַאֲבֵי מְסַאֲבֵין לִיָּה וְאֲעֵלִין לִיָּה לְגִיְהֵנָם).

תָּא תְּחִי, מֵאֵן דְּאֵתְקַדְּשׁ וְנָטִיר גְּרָמִיהַ בְּהַאי עֵלְמָא דְלָא אִסְתָּאב בֵּא וְרָאָה מִי שֶׁמְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ וְשׁוֹמֵר עֲצָמוֹ בִּזְהַר הָעוֹלָם שְׁלֵא יִקְבַּל טוּמְאָה. מְדוֹרִיָּה בְּהַהוּא עֵלְמָא בֵּין אֲנוּן קְדִישֵׁין (דָּק קָל ע"א) עֵלְאִין וְעֵבְדִין שְׁלִיחוֹתָא תְּדִיר מְקוּמוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בֵּין אוֹתָם מְלָאכִים וְנִשְׁמוֹת קְדוּשִׁים עֲלוֹנוּסִים וְהֵם עוֹשִׂים שְׁלִיחוֹת שֶׁל הַקַּב"ה תְּמִיד, וְאֵלֵינוּ קְיָיְמִי בְּחֵצֵר כְּמָא דְאֵתְ אָמַר וְאֵלֹהִים עוֹמְדִים בְּחֵצֵר כְּמוֹ שְׁנֹאמַר, (שְׁמוֹת כ"ז) אֵת חֵצֵר הַמְּשַׁכָּן.

מֵאֵמְרֵי הַזֹּהַר"ק בְּעֵינֵי "מַעֲרַת הַמְּכַפְלָה"

ח"א קב"ז ע"א

רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר הִטְעַם שְׁבַחַר אַבְרָהָם אַבִּינוּ אֵת מַעֲרַת הַמְּכַפְלָה לְמַקּוֹם קְבוּרָה, אַבְרָהָם יָדַע בְּהַהִיא מְעַרְתָּא סִימְנָא הִיא יוֹדַע בְּאוֹתָהּ מַעֲרַת הַמְּכַפְלָה בְּסִימֵן שֵׁם תְּהִיָּה קְבוּרָתוֹ, וְלִבְיָהּ וְרַעוּתֶיהָ תִּפְּזֵן תְּוָה וְלִבּוֹ וְרַצוֹנוֹ שֶׁם הִיא שִׁיזוּכָה לְהַכְנִס שֵׁם וְלַהֲקַבֵּר בָּהּ, בְּגִין דְּמִקְדָּמַת דְּנָא עָאֵל לְתִפְּזֵן לְפִי שֶׁמְקוּדָם לְכֵן כְּבֵר נִכְנַס לְשֵׁם בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְמִילְתּוֹ ע"י רַפְאֵל שְׁנֵהֲפֵךְ לְפָר-אֵל וְרִץ לְהֵרָאוֹת לוֹ וּלְגַלוֹת לוֹ אֵת הַמְּקוֹם הַזֶּה וְחָמָא לְאָדָם וְחָוָה טְמִירִין תִּפְּזֵן וְרָאָה שֶׁם אֵת אַדְהָר וְחָוָה טְמוּנִים שֶׁם. וְכִמְנָא תְּוָה יָדַע דְּאִינוּן הָוִי וּמִנִּין הִיא יוֹדַע שְׁאֵלָה צִיּוּנֵי הַקְּבֻרוֹת הֵם שֶׁל אַדְהָר וְחָוָה. אֵלָא חָמָא דְּיוֹקְנֵיהַ, וְאִסְתַּבֵּל אֵלָא רָאָה צוּרְתוֹ שֶׁל אַדְהָר וְדִיוֹקָן נִפְשׁוֹ עַל הַקְּבֻרָה אֵיךְ הִיא עוֹמְדָת וְהַתְּבוּנָה בָּהּ וְאֵתְפַתַּח לִיָּה

חַד פְּתַחַּא דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן תִּמְן וּנְפַתְחָה לּוּ שֵׁם דְּרַךְ אַחַת וּפְתַח אַחַד שֶׁל גֵּן עֵדֶן שֵׁם בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה [ב] וְיַהֲוֵא דְּיִוְקְנָא דְּאָדָם הָוָה קָאִים לְגַבִּיּוּהָ

ואותה הצורה של אדה"ר היתה עומדת אצלו בפתח ג"ע, ולכן ידע שהנפש שעל הקבר היא

אדה"ר.

עיונים והארות

שעליו נפל הגורל, טבל ועלה ולבש בגדי לבן. כל אותו הלילה היו אנשי חברון יושבים לפניו, והוא דורש לפנייהם בסתרי תורה. כשהאיר השחר, קם ואמר לחבריו שיתפללו עליו שלא יאונה לו כל רע. הלך אל מערת המכפלה, קשרוהו בחבל, וירד הצדיק לתוך המערה... כיון שירד, העלה להם את החרב בחבל – והחל להתהלך בתוך המערה, וניגלו אליו נשמות האבות. עברו שעות, וכל היהודים ממתנינים ומצפים: מתי ישוב רבי אברהם אזולאי מן המערה והאם יזכו לראותו. חיששו פן יקראהו אסון. לבסוף נתן אות והעלוהו מן המערה, וכל יהודי חברון ששים ושמים לקראתו. בשובו מן המערה אמר לחבריו, שהראו לו מן השמים שבקרוב יסתלק מן העולם וייכנס לג"ע יחד עם האבות.

כל אותו הלילה היו חבריו יושבים עימו, והוא דורש לפנייהם בפרדס החכמה ובסתרי תורה בקבלה עד עלות השחר. כאשר הפציע אור הבוקר ירד הצדיק למקווה טבל ועלה, לבש בגדי לבן, קרא קריאת שמע, ויצאה נפשו בטהרה... וכל ישראל מצטערים כי אבד חסיד...

בבראשית (דף נ"ז) מבאר, כי אחרי שנורש אדם הראשון מגן העדן, נשלח לעבוד את האדמה. ומרחמנותו של ה' יתברך השאירו בסמוך לגן העדן התחתון, עד שבסמוך למיתתו, ראה אור אחד דקיק עולה באותו מקום, שיוצא מגן עדן, וחצב שם את המערה וטמן בה את עצמו ואת אשתו, וזו היתה מערת המכפלה. וכוזוהר חדש (רות) מוסיף רבי קיסמא לבאר שבשעה שמתה חוה, רצה אדם הראשון לקבורה שם, כי הריח שם ריחות גן עדן.

[ב] וז"ל הרמ"ק: כי ידע שהשכינה שם עמהם. ומה שאומר שפתח ג"ע במערה אין הכוונה שיהיה ג"ע תחת קרקע העולם ח"ו להאמין זה. אמנם ירצה שדרך אותו פתח הגשמי אשר במערה יודרך מעט מעט עד שיתדבק ברוחני, ונמצא דבקות הרוחני בגשמי שם. וענין זה הארכתי בהוא עובדא דסבא ותיקונים. עכ"ל.

מעשה מהגאון הצדיק רבי אברהם אזולאי זצ"ל שירד למערת המכפלה: פעם בא הפחה מקושטא לעיר חברון. ומנהג הערבים, שהולכים ביום שישי למערת המכפלה. בתוך הערבים הבאים למערת המכפלה היה גם הפחה הבא מקושטא, וכאשר ראה את פתח הבור מעל המערה ביקש לרדת לתוך המערה אזי הבהירו לו שאין יצור אנוש אשר יעז לרדת למערה עצמה.

התעקש הפחה לראות מה בתוך המערה, הסיר את המכסה מעל פי הבור אשר מעל המערה, והתכופף. בתוך כך נפלה חרבו מן הנדן והתנגלה למעמקי מערת המכפלה. חרב זו היתה משובצת אבנים טובות ומרגליות ושווה כל הון. גזר הפחה על אחד הישמעאלים לרדת לתוך המערה ולהוציא את החרב. שילשלו את אחד המשרתים בחבל לתוך הבור, והנה אך ירד – יצאה נפשו. והורידו עוד ישמעאלים אחרים, לא הספיקו להגיע למטה, והוציאום מתים. כיוון שראה הפחה כך, אמר "מה אעשה, וכי אמית את כל משרתי?". אזי גזר על היהודים לרדת ולהביא את החרב.

הפילו יהודי חברון גורלות מי ירד למערה, ונפל הגורל על רבי אברהם אזולאי. כשראה הצדיק

וְתָא הָזִי וְבָא וְרָאָה, כָּל מָאן דְּאַסְתַּכַּל בְּדִיּוֹקְנָא דְאָדָם לָא אֲשַׁתְּזִיב לְעֵלְמִין מִמִּיתָה כֵּל מִי שְׂמַסְתַּכַּל בְּדִיּוֹקְנָא וּבְצוּרָה שֶׁל אַדְהָר לֹא יִנְצַל לְעוֹלָם מִהַמּוֹת כִּי כֵךְ הִיא הַדֶּרֶךְ חוֹלָה שְׂרוּאָה דְמוֹת אַדְהָר סִימָן לּוֹ שִׁימוֹת, בְּגִין דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר נָשׁ אֲסַתְּלַק מֵעֵלְמָא לְפִי שְׁהָרִי בְּשַׁעָה שְׁהָאִדָם מִסְתַּלַּק מִזוּהָ עוֹלָם, תְּמִי לִיָּה לְאָדָם, וּבְהַחְוָא זְמָנָא מִית רֹוֵאָה אַתְּ אַדְהָר וּבָאוּתוֹ זְמַן מַת. אֲבָל אַבְרָהָם אֲסַתְּפַל בִּיהַ וְחָמָא דִּיּוֹקְנִיָּה וְאַתְקַיִים אַבְרָהָם אַבִּינוּ הִסְתַּכַּל בְּאַדְהָר וְרָאָה אַתְּ צוּרָתוֹ וּבְכִי תִּתְקַיִים וְעַמְד, וְחָמָא נְהוּרָא דְנְהִיר בְּמַעְרְתָא וְרָאָה אֹור אַחַד שְׁמַאִיר בְּמַעְרָה מִצַּד הַנֶּפֶשׁ שֶׁל אַדְהָר, וְעוֹד רָאָה אַתְּ אֹור הַשְּׂכִינָה שֶׁם וְחַד שְׁרָגָא דְלִיק וְאַחַד נֵר דוֹלַק מִצַּד הַנֶּפֶשׁ שֶׁל חוּה, כְּדִין תְּאִיב אַבְרָהָם דִּיּוֹרִיָּה בְּהַחְוָא אַתְּר וְאִז הִיָּה תָאֵב וְחוּמַד אַבְרָהָם אַבִּינוּ שִׁזְכָּה שְׂדִירָתוֹ הַקְּבוּעָה לְאַחַר מִיתָתוֹ תְּהִיָּה בָאוּתוֹ מְקוּם, וְלִבִּיָּה וְרַעוּתִיָּה תְּהוּה תְּדִיר בְּמַעְרְתָא וְלָבוּ וְרַצוֹנוֹ הִיָּה תְּמִיד שֶׁם בְּמַעְרָה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל אַבְרָהָם בְּמַעְרְתָא הִיָּךְ עָאֵל בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס אַבְרָהָם אַבִּינוּ בְּפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה בְּמַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה אִיךְ נַכְנַס, כְּלוּמַר מַה הִסִּיבָה לָכֵךְ. בְּגִין דְּהוּהָ רְהִיט אַבְתִּירִיָּה דְּהַחְוָא עֲגָלָא דְכְּתִיב לְפִי שְׁהִיָּה רִץ אַחַר אוֹתוֹ הֶעֱגַל שְׂבַרַח מִמֶּנּוּ שְׂכַתוּב וְאֵל הַבְּקָר רִץ אַבְרָהָם וְגו'.

עיונים והארות

הראשון ונר דולק מעל ראשו, ויצא. ומאז היתה תאוותו על המקום הזה. אמר רב הונא, קודם שבא אברהם, רבים היו מבקשים ליקבר שם, ומלאכי השרת היו שומרים המקום, ע"י אש שהיתה דולקת שם, עד שבא אברהם ונכנס, וקנה את המקום. המדרש תנחומא (חיי שרה) מספר שגם שרה בעצמה ידעה מקדושת המערה, ומה שכתוב (משלי לא) "זממה שדה ותקחנה" זהו רצונה לקנות את שדה מערת המכפלה.

וכשרצה להצוב עוד הלכים מן המערה יצאה בת קול ואמרה לו "דייך". באותה שעה עמד ולא הצב יותר, ושם נקבר. ומי נתעסק בקבורתו? שת בנו, שהיה בדמותו ובצלמו. רבי רחומאי אמר, הקב"ה נתעסק בו כשנוצר, ונתעסק בו כשמת, ולא היה מי שיודע מקומו, עד שנכנס אברהם למערה, הרית ריח בשמים של גן העדן, ושמע קול מלאכי השרת אומרים, אדם הראשון קבור כאן, ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום הזה, ראה את אדם

ולא כתוב הלך אברהם. וְהָהוּא בֶּן בֶּקֶר עָרַק עַד הָהוּא מְעַרְתָּא
 וְעָאֵל אַבְתָּרִיהּ וְאוֹתוֹ פֵּר בֵּרַח עַד אוֹתָהּ מַעֲרָה וְנִכְנַס אַבְרָהָם אֲבִינוֹ אַחֲרָיו וְחָמָא
 מַה דְּחָמָא וְרָאָה מַה שְּׂרָאָה.

תוּ בְּגִין דְּאִיהוּ צַלִּי כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא עוֹד סִיבָה שְׁנַכְנַס שֵׁם לְפִי שְׁאֲבָרָהּ
 אֲבִינוֹ הַתְּפַלֵּל יוֹם יוֹם תְּפִילַת שְׁחִרִית כִּי הוּא תִּיקֵן אוֹתָהּ כְּנוּדַע וְהָוָה נִפְיֵק עַד
 הָהוּא חֲקַל דְּהָוָה סָלִיק רִיחִין עֲלָאִין וְהִיָּה יוֹצֵא כָּל יוֹם מִחוּץ לִישׁוּב כִּי
 לֹא רָצָה לְהַתְּפַלֵּל בַּעִיר עַד אוֹתָהּ שְׂדָה שְׁהִיתָה אוֹתָהּ שְׂדָה מַעֲלָה רִיחוֹת טוֹבִים וְעֵלְיוֹנִים מִגַּע
 וְהִבִּין שְׂרִיחַ זֶה בֵּא מִהַמַּעֲרָה, וְחָמָא נְהוֹרָא דְנִפְיֵק מִגּוֹ מְעַרְתָּא וְצַלִּי
 תִּמְּוֹן וְרָאָה אוֹר שְׂיוֹצֵא מִתּוֹךְ הַמַּעֲרָה וְלִכְּן הִיָּה מִתְּפַלֵּל שֵׁם תְּמִיד, וְתִמְּוֹן מְלִיל
 עִמִּיהּ קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא וְשֵׁם דִּיבֵר עִימּוֹ הַקְּבָ"ה, וּבְגִין כֵּן בָּעָא לָהּ
 וְלִפִּי כֵּךְ רָצָה אוֹתָהּ, דְּתֵאֻבְּתִיהּ הָוָה בְּהָהוּא אֲתֵר תְּדִיר כִּי רְצוֹנוֹ הִיָּה
 בְּאוֹתוֹ מְקוֹם תְּמִיד לְהַכְנֵס בְּפָנִים וְלִידַע מַה הוֹלֵךְ שֵׁם וְשׁוֹאֵב עוֹד אוֹר וְכַח.

וְאִי תִּימָא אִי הָכִי אֲמָאִי לָא בָּעָא לָהּ עַד הַשְּׂתָא וְאִם תֵּאֲמַר
 אִם כֵּךְ הוּא מְדוּעַ לֹא רָצָה וּבִיקֵשׁ לִקְנוֹת אוֹתָהּ עַד עֲכָשִׁיו, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁגָּחוּן
 עָלֶיהָ אֵלָּא, לְפִי שְׂלֹא יִסְתַּכְּלוּ וְיֵאֲמָרוּ עֲלֵיו שְׂהוּא מִחְשִׁיב מֵאֲד אֵת הַמַּעֲרָה הוּוּ הוּאִיל
 וְלֹא אֲעֲטְרִידָּהּ לִיהּ וְלִפִּי שְׂלֹא נִצְרַךְ אֵלֶיהָ עַד עֲכָשִׁיו לֹא עוֹרֵר עַל זֶה. הַשְּׂתָא
 דְּאֲעֲטְרִידָּהּ לִיהּ אָמַר אֲבָל עֲכָשִׁיו שְׂהוּא צְרִיךְ אוֹתָהּ לְקַבֵּרָהּ וְלֹא יִחְשְׁבוּ דְבָרִים
 אַחֲרִים לִכְּן אֲמַר, הָא שְׂעֵתָא לְמַתְּבַע לִיהּ הִרִי שְׂעָה לְבַקֵּשׁ וּלְקַנּוֹת אוֹתָהּ זֶה
 עֵתָה.

תָּא חֲזִי, אִי עֲפְרוֹן הָוָה חָמִי בְּמַעֲרָתָא מַה דְּהָוָה חָמִי
 אַבְרָהָם בָּהּ בֵּא וְרָאָה אִם עֲפְרוֹן הַחִיתִי הִיָּה רֹאָה בְּמַעֲרָה מַה שְּׁהִיָּה רֹאָה
 אַבְרָהָם אֲבִינוֹ שֵׁם, לָא יִזְבִּין לָהּ לְעֵלְמִין לֹא יִמְכּוֹר אוֹתָהּ לְעוֹלָמִים. אֵלָּא

וְדָאֵי לָא חָמָא בְּהַ וְלֹא פְלוּם אלא בודאי שלא ראה בה ולא התגלה לו בה כלום, דְּהָא לִית מְלָה אֲתַנְגְּלִיא אֶלְא לְמַאֲרִיהּ שהרי אין דבר מתגלה אלא לבעליו, וּבְגִין כֵּךְ לְאַבְרָהָם אֲתַנְגְּלִיא וְלֹא לְעֶפְרוֹן ולפיכך לאברהם אבינו נתגלה אותו אור ולא לעפרון כי לא שייכת לו לְאַבְרָהָם אֲתַנְגְּלִיא דִּילִיָּה הָוָה, (דף קכז ע"א) לְעֶפְרוֹן לָא הוּת אֲתַנְגְּלִיא לִיָּה דְלֹא הָוָה לִיָּה חוּלְקָא בִּיָּה לאברהם התגלה כי שלו היא אבל עפרון החייתי לא היה מתגלה לו שום אור כי לא היה לו חלק בה. וּבְגִין כֵּךְ לָא אֲתַנְגְּלִי לְעֶפְרוֹן כְּלוּם ולכן לא התגלה לעפרון כלום ממנה, וְלֹא הָוָה חָמֵי אֶלְא הַשׁוֹכָא ולא היה רואה בה אלא אך ורק חושך, וְעַל דָּא זְבִין לָהּ ועל זה מכר אותה.

וּמָה דְלֹא תִבַּע אֲבָרָהָם בְּקַדְמִיתָא דִּיזְבִין לִיָּה זְבִין ומה שלא תבע אברהם את השדה בתחילה שימכור לו אותה ממש במכר, דְּהָא אֲבָרָהָם לֹא קָאֵמַר שהרי אברהם לא אמר אֶלְא וַיִּתֵּן לִי אֶת מְעַרַת הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר לֹא וְגו' ולא ביקש לקנות את השדה מתחילה, רק אח"כ אמר. בְּכֶסֶף מְלֵא יִתְּנֶנָּה לִי וְגו', וְאִיתּוּ וְהוּא עֶפְרוֹן אָמַר הַשְּׂדֵה נָתַתִּי לָךְ וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נָתַתִּיהָ וְגו' והוא מכר לו את השדה אמר כן ומכר. בְּגִין דְּכָלְא הָוָה מָאִים עֲלִיָּה דְעֶפְרוֹן דְלֹא יָדַע מַה הִיא לפי שהכל היה מאוס עליו על עפרון שלא ידע מעלתה וערכה, ולכן מכר את השדה אפי' שלא ביקש

אברהם.

וְתָא חַזִּי ובא וראה, כִּד עָאֵל אֲבָרָהָם בְּמַעְרַתָא בְּקַדְמִיתָא כאשר נכנס במערה בתחילה, חָמָא תַּפְּזֵן נְהוּרָא ראה שם אור שהאיר את המערה שיראה את האוצרות שיש שם שהם הקברים החשובים, וְאֲתַרְמֵי עֶפְרָא קַמִּיָּה והורם העפר מלפניו, וְאֲתַנְגְּלֵא לִיָּה תַרְיֵן קַבְרִין ונגלו לו שני קברים

אֲדַהְכִי אֶסְתַּלַּק אָדָם בְּדִיוֹקְנִיהָ וְחָמָא לִיהָ לְאַבְרָהָם וְחִיִּיךְ
 בתוך כך עלה אדה"ר בצורתו מהקבר וראה אדה"ר את אברהם וחייך ושמח כדי שידע שעדיין
 לא הגיע זמנו של א"א ע"ה, בִּיהִי (הָוָה) יָדַע אַבְרָהָם דְּתַמָּן הוּא זְמַן
 לְאַתְקַבְרָא ובוה ידע אברהם אבינו ששם (הָוָה) הוא עתיד להקבר.

אָמַר לִיהָ אַבְרָהָם, בְּמָטוּ מִינְךָ אָמַר לוֹ אַבְרָהָם אַבִּינוֹ לְאִדְהָר בְּבִקְשָׁה
 מִמֶּךָ, קוֹסְטָרָא קְטִיר אֵית הָכָא הָאֵם הֵיכַל שֶׁל נִשְׁמוֹת שֶׁהוּא ג"ע
 קשור יש כאן, כלומר עד כאן מגיע ג"ע. אָמַר לִיהָ, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 טַמְרָנִי הָכָא אָמַר לוֹ אִדְהָר הַקְּב"ה טַמֵּן אוֹתִי כָאן, שְׁכָאן הוּא הִפְתַּח לִג"ע וְסוּמֹךְ לוֹ
 וּמַהֲהוּא זְמַנָּא עַד הַשְּׁתָּא אַתְּ טַמְרָנָא וּמֵאוּתוֹ זְמַן עֲבָשׂוּ אֲנִי טַמֵּן כָאן
 ולא עליתי למקומי למעלה ואני טמון כאן בְּגִילְדָא דְקִירְטָא עַד דְאַתִּית
 אַנְתָּ בְּעֵלְמָא כְּעוֹר שֶׁל מְקַלַּע עַד שְׁבַאת אַתָּה בְּעוֹלָם, כִּי אַתָּה הִמְתַּקַּן שְׁלִי, הַשְּׁתָּא
 מִכָּאן וְאֵילְךְ הָא קִיּוּמָא לִי וְלְעֵלְמָא הָוָה בְּגִינְךָ עֲבָשׂוּ מִכָּאן
 והלאה הרי הקיום שלי ושל העולם הוא בזכותך כי אתה תתקן אותי ואת כל העולם.

חֲמִי מַה בְּתִיב וַיִּקָּם הַשְּׁדָה וְהַפְּעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ רָאָה מַה כְּתוּב
 אח"כ, קִימָה מִמֶּשׁ הָוָה לִיהָ מַה דְלָא הָוָה לִיהָ עַד
 הַשְּׁתָּא קִימָה מִמֶּשׁ הִיתָה לוֹ מַה שְׁלָא הִיָּה לוֹ עַד עֲבָשׂוּ, כִּי עַל יְדֵי שְׁבַא הַשְּׁדָה לְרִשׁוֹת
 אַבְרָהָם קָמוּ הַשְּׁדָה הַתַּחְתּוֹן וְהַעֲלִיּוֹן בְּרִשׁוֹתוֹ.

רַבִּי אַבְרָם אָמַר וַיִּקָּם הַשְּׁדָה, פִּי וְדָאִי קִימָה מִמֶּשׁ דְקָם
 וְאֶסְתַּלַּק קַמִּיהָ דְאַבְרָהָם בּוֹדָאִי קִימָה מִמֶּשׁ הִיתָה לוֹ שֶׁהַשְּׁדָה קָם
 ונתעלה לפני אברהם כמו שקמים לפני אדם גדול כך קמה השדה בְּגִינְךָ דְעַד הַשְּׁתָּא
 לָא אַתְּ חִי תַמָּן כְּלוּם לְפִי שְׁעַד עַתָּה לָא הִיָּה נְרָאָה שֶׁם כְּלוּם וְלָא הִיָּה לוֹ שׁוּם

חשיבות ומעלה, וְהִשְׁתָּא מַה דְּהוּה טָמִיר קָם וְאַסְתְּלִיק וְכִדִּין
 קָם כְּלָא בְּנִמוּסוֹי ועתה שקנה אותה אברהם שידע ערכה וסודה לכן מה שהיה שתום
 קם ונתעלה כמשפטו וכאשר נתעלה השדה התחתון גם השדה העליון נתעלה זה כנגד זה.

אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן בְּשַׁעֲתָא דְּעָאֵל אַבְרָהָם בְּמַעְרַתָּא וְאַעִּיל
 שָׂרָה וְתַמָּן אמר רשב"י, בשעה שנכנס א"א ע"ה למערה והכניס את שרה לשם,
 קָמוּ אָדָם וְחָוָה וְלֹא קָבִילוּ לְאַתְקַבְּרָא תַמָּן קמו אדם וחווה כנגדם
 ולא רצו לקבלם להקבר שם, אָמְרוּ וּמַה אַנְן בְּכַסּוּפָא קָמִי קְדָשָׁא
 בְּרִידָה הוּא בְּהוּא עֲלָמָא בְּגִין דְּהוּא חוּבָא דְּגַרְיָמְנָא אמרו
 אדם וחווה והרי אנחנו בבושה לפני הקב"ה בעולם העליון בשביל אותו החטא שגרמנו
 וְהִשְׁתָּא יְתוּסָף לָן כְּסוּפָא אַחְרָא מְקָמִי עוֹבְדִין טְבִין דְּבָכוּ
 ועכשיו עוד תתווסף לנו בושה אחרת מפני המעשים הטובים שבכם.

אָמַר אַבְרָהָם הָא אֲנָא זְמִין קָמִי קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא בְּגִינְךָ
 דְּלֹא תִכְסִּיף קָמִיָּה לְעֲלָמִין אמר א"א ע"ה לאדם הראשון אני מוכן
 להתפלל לפני הקב"ה בשבילך שלא תבוש עוד לעולם. מִיָּד וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר
 אַבְרָהָם אֶת (דף קכח ע"ב) שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, ומפרש מָאִי וְאַחֲרֵי כֵן מה
 באו ללמד לי התיבות "ואחרי כן", בְּתָר דְּקָבִיל אַבְרָהָם עֲלֵיהּ מְלָה דָּא
 ומפרש, לאחר שקיבל א"א ע"ה עליו דבר זה להתפלל על אדם הראשון.

אָדָם עָאֵל בְּדוּכְתִּיָּה חָוָה לָא עָאֵלָת ואז אדה"ר חזר ונכנס בחזרה למקומו
 כי נתפייס בדברי א"א ע"ה, אבל חוה לא הסכימה להכנס שפחדה מאדה"ר שיאמר לה
 כנגד, ראי צדקת זו כמה טובה גרמה לבעלה ואת כמה צרות גרמת לי, עַד דְּקָרִיב
 אַבְרָהָם וְאַעִּיל לָהּ לְגַבִּי אָדָם וְקָבִיל לָהּ בְּגִינֵיהּ עד שבא א"א
 ע"ה ופייס אותה ששרה היא התיקון שלה ובזכותה יהיה לה שלום עם אדה"ר ואז הכניס אותה

א"א ע"ה וקיבל אותה אדה"ר בזכות א"א ע"ה, הָרָא הוּא דְכָתִיב וְהוּ שְׁכַתוּב
 וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, לְשָׂרָה לֹא כָתִיב
 אֲלֵא אֶת שָׂרָה לְאַסְגָּאָה חַוָּה וּמִפְרָשׁ, לֹא כְתוּב קָבַר אַבְרָהָם לְשָׂרָה אֲלֵא אֶת
 שָׂרָה תִיבַת "אֵת" בֵּאֵה לְרַבּוֹת שְׁגָם אֶת חוּה הַכְּנִיס לְמִקּוּמָהּ, וְכִדְיָן אֲתִיּוּשְׁבוּ
 בְּדוּכְתִיּהוּ בְּדָקָא יְאוּת וְאִזּו הַתִּיּוּשְׁבוּ אָדָם וְחוּה בְּמִקּוּמָם בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן כְּרֹאוּי,
 הָרָא הוּא דְכָתִיב וְהוּ שְׁכַתוּב, (בְּרֵאשִׁית ב) אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם
 וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, וְתִנְיָן בְּאַבְרָהָם וּלְמַדְנֵו אֶל תְּקֵרִי בְּהַבְרָאָם אֲלֵא
 בְּאַבְרָהָם, שְׁבֻכּוֹתוֹ הַתְּקִיּוּמוֹ תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וּמִפְרָשׁ מִי הֵם תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ.

תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ דָּא אָדָם וְחַוָּה הֵם אָדָם וְחוּה שְׁעָתָה בֻּכּוֹת
 אַבְרָהָם נְתִיקִימוֹ וְעַמְדוֹ בְּג"ע וְכֹאֵן בְּמַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה. אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
 וְהָאָרֶץ לֹא כָתִיב לֹא כְתוּב אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ מִמַּשׁ שְׁמַיִם וְאָרֶץ,
 אֲלֵא תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְלֹא תוֹלְדוֹת בְּרַ נֶשׁ אֲלֵא תוֹלְדוֹת
 שְׁמַיִם שְׁהוּא ז"א וְאָרֶץ שְׁהִיא הַנוֹק' וְהֵם אָדָם וְחוּה שְׁהַקְב"ה בְּרֵא אֹתָם וְהֵם לֹא תוֹלְדוֹת בְּנֵי
 הָאָדָם. וְאִינּוֹן אֲתִקְיִימוֹ בְּגִינִיָּה דְאַבְרָהָם וְהֵם נְתִיקִימוֹ בֻּכּוֹתוֹ וּבִשְׁבִיל
 אַבְרָהָם. וּמִנָּא לָן דְאַתְקִימוֹ בְּגִינִיָּה דְאַבְרָהָם וּמִנִּין לָנוּ שְׁנַתְקִימוֹ
 בֻּכּוֹת אַבְרָהָם. דְכָתִיב וַיִּקַּם הַשָּׂדֶה וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ לְאַבְרָהָם
 פ' בֻּכּוֹת אַבְרָהָם הִיתָה קִימָה וְכֹחַ וְקִיּוּם לְאוֹתָם הָאֲנָשִׁים הַקְּבוּרִים שָׁם. וְעַד דְאַתָּא
 אַבְרָהָם לֹא אֲתִקְיִימוֹ אָדָם וְחַוָּה בְּדוּכְתִיּהוּ בְּהַהוּא עָלְמָא
 וְעַד שְׁבֵא אַבְרָהָם אֲבִינוּ לֹא נְתִיקִימוֹ אָדָם וְחוּה בְּמִקּוּמָם בְּג"ע שֶׁל מַעֲלָה כִי עֲדִיין לֹא זָכוּ לְהַכְּנֵס

לְמַחֲצָתָם.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבּוּי ר' אלעזר שאל את רשב"י אביו, אָמַר הַאִי מְעַרְתָּא לָאוּ אִיהוּ כְּפִילְתָּא אמר, וכי זו המערה היא לא כפולה, דְּהָא כְּתִיב מְעַרְתַּת הַמְּכַפְלָה והרי כתוב מערת המכפלה שהיתה מערה כפולה בית ועליה, וְקָרָא קָרִי לָהּ לְבַתָּר מְעַרְתַּת שְׂדֵה הַמְּכַפְלָה, מְכַפְלָה קָא קָרִי לִיהּ לְשְׂדֵהּ והרי אח"כ קורא לה מערת "שדה" המכפלה הרי מכפלה קורא לשדה ולא למערה ובודאי תפוס לשון אחרון.

אָמַר לִיהּ הָכִי קָאֲרִי לִיהּ מְעַרְתַּת הַמְּכַפְלָה אמר לו רשב"י כך קוראים אותה מערת המכפלה כי הפסוק קורא לה כך כְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו שנאמר וַיִּתֵּן לִי אֶת מְעַרְתַּת הַמְּכַפְלָה, אֲבָל וּדְאִי חֵייד לָאוּ מְעַרְתָּא אִיהוּ מְכַפְלָה אבל שיהיה לך ברור כמו שאתה חי בודאות שאפי' שהתורה קוראת את המקום מערת המכפלה לא המערה עצמה נקראת מכפלה כי היא לא היתה בית ועליה אלא חדר לפנים מחדר ולא ע"ש זה נקראת מכפלה. וְלָאוּ שְׂדֵה אֶקְרִי מְכַפְלָה ולא שם השדה הוא מכפלה, אָלָא הַאִי שְׂדֵה וּמְעַרְתָּא אלא זו השדה והמערה על שום מְכַפְלָה אֶקְרוּן שְׂדֵה הַמְּכַפְלָה וּדְאִי על שם השדה העליונה שהיא השכינה "המלכות" ששרתה שם נקראת "מכפלה" כי המלכות היא שם ב"ן כזה: יו"ד ה"ה ו'ו ה"ה שהיא הוי"ה כפולה גימ' חמשים ושתיים וְלָא מְעַרְתָּא, דְּהָא מְעַרְתָּא בְּשְׂדֵה אִיהִי, וְהָהוּא שְׂדֵה קָאִים בְּמִלָּה אַחְרָא ולא נקרא כל המקום מערת המכפלה שהרי המערה היתה בתוך השדה וע"ש השדה נקראת וזה השדה עומד על באור שהוא שדה רוחני עליון שהיא השכינה.

תָּא תְּוִי בַּא וְרָאָה, יְרוּשָׁלַם כָּל אֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל אֲתַכְפַּל תְּחֻזְתָּהּ העיר ירושלים כל ארץ ישראל נכפלה תחתיה ורומזת על השראת השכינה שישנה בירושלים. וְאִיהִי קְיִימָא לְעִילָא וְתַתָּא והיא השכינה נמצאת בעליונים

ובתחתונים, **כְּגִוּוֹנָא דָּא יְרוּשָׁלַם לְעֵילָא יְרוּשָׁלַם לְתַתָּא** כדוגמא זו יש ירושלים של מעלה וירושלים של מטה, **אַחֲדָא לְעֵילָא וְאַחֲדָא לְתַתָּא** קשורה למעלה וקשורה למטה, **יְרוּשָׁלַם לְעֵילָא אַחֲדַת בְּתַרִין סְטָרִין לְעֵילָא וְתַתָּא** (ירושלם לתתא אחידת בתרין סטרין לעילא ותתא) **וּבְגִין כֶּךָ כְּפֻלְתָּא הִיא** ירושלים של מעלה אחוזה בב' צדדים למעלה כאשר יונקת, ולמטה כאשר משפיעה, ולכן היא כפולה.

וְעַל דָּא הֵיא שְׂדֵה מִהֵהִיא כְּפֻלְתָּא אִיהוּ דְבִיהַ שְׂרִיא ולכן שדה זו מערת המכפלה היא מאותו הכפל ששמה השכינה שורה ולכן נבחרה לקבורת האבות. **כְּגִוּוֹנָא דָּא כְּתִיב כְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יְיָ לְעֵילָא** (דף קנט ע"א) **וְתַתָּא** כעין זה כתוב כאשר יצחק בירך את יעקב אמר כריח שדה, ונתכוין לשדה המכפלה אשר ברכו ה' למעלה ולמטה, **וּבְגִין כֶּךָ שְׂדֵה הַמְּכַפְּלָה וְדָאֵי וְלֹא שְׂדֵה כְּפֻל** ולכן נקרא שמו שדה המכפלה שהיא השכינה שיש בה כמה ענינים שהם כפולים.

תוּ רְזַא דְמִלְהַ שְׂדֵה הַמְּכַפְּלָה וְדָאֵי עוד בסוד הדבר למה נקראת השכינה שדה המכפלה ודאי, **מֵאֵן מְכַפְּלָה, ה' דְּבִשְׂמָא קְדִישָׁא דְאִיהִי מְכַפְּלָה** ושואל מהו מכפלה, ומתרץ לרמוז על השכינה שהיא אות ה' שהיא כפולה בשם הוי"ה ב"ה. **וְכֻלָּא קְיָימָא בְּחֵד** ושתייהן עומדות כאחת, שה' ראשונה שבהוי"ה רומזת לאם העליונה שהיא אם כל הו"ק, וה' אחרונה למלכות אימן של כל נשמות ישראל, **וּבְגִינֵיהּ קְאָמַר בְּאוֹרַח סְתִים ה' מְכַפְּלָה** ולפיכך אמר הפסוק בדרך סתום ה'—מכפלה **דְּלֹא הָוֵי בְּשְׂמָא קְדִישָׁא אֶת אַחֲרָא מְכַפְּלָה בַר אִיהִי** שאין בשם הוי"ה ב"ה אות אחרת כפולה חוץ מזו האות ה'.

וְאֵף עַל גַּב דְּמַעְרָתָא פְּפִלְתָּא הָוָה וְדָאֵי דְאִיהִי מְעָרָתָא
 גּוּ מְעָרָתָא וְאֵפ"פ שְׁמַעְרַת הַמְּכַפְלָה הִיְתָה בּוֹדָאֵי מַעְרָה לַפְנִים מַעְרָה וְזוּהוּ
 כְּפִשּׁוּטוֹ וְעַל כֵּן נִקְרָאת מְכַפְלָה, אֲבָל עַל שׁוּם אַחְרָא אֶקְרִי מְעָרַת שְׂדָה
 הַמְּכַפְלָה כְּמָה דְאֵתְמוֹר אַבְל ע"ש הַסִּיבָה הַאֲחֵרַת נִקְרָאת מְכַפְלָה כְּמוֹ שְׁבִארְנוּ,
 שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה מַלְכוּת, שְׁכַפּוּלָה בְּכַמָּה בַחֲיִנוֹת.

וְאַבְרָהָם יָדַע וְאַבְרָהָם יָדַע וְאַבְרָהָם יָדַע וְאַבְרָהָם יָדַע וְאַבְרָהָם יָדַע וְאַבְרָהָם יָדַע
 לְבַנֵּי חַת פְּסִי מְלָה וְאָמַר וַיִּתֵּן לִי אֶת מְעָרַת
 הַמְּכַפְלָה, עַל שׁוּם דְאִיהִי מְעָרָתָא פְּפִלְתָּא וְכִךְ אָמַר לְבַנֵּי חַת כְּדִי
 לְהַסְתִּיר אֶת הַסּוּד שְׁבַדְבְּרִי, וְאָמַר וַיִּתֵּן לִי אֶת מַעְרַת הַמְּכַפְלָה עַל שֵׁם שְׁהִיא מַעְרָה לַפְנִים מַעְרָה
 כְּפִשּׁוּטוֹ, וְאוֹרִייתָא לָא קָרִי לָהּ אֶלָּא מְעָרַת שְׂדָה הַמְּכַפְלָה
 כְּדָקָא יְאוּת אַבְל הַתּוֹרָה לָא קִרְאָה לָהּ כִּי אִם מַעְרַת "שְׂדָה" הַמְּכַפְלָה כְּפִי הַרְאוּ לְרַמּוּז
 עַל הַשְּׂכִינָה שְׁנִקְרָאת "שְׂדָה". וְקוּדְשָׁא בְּרִידָּה הוּא עֶבֶד פְּלָא
 לְאַשְׁתַּפְּחָא הָאֵי עֲלָמָא פְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא וְהַקְב"ה בְּרָא אֶת כָּל עֲנִינֵי
 הַעוֹדָה"ז בְּצוּרָה כּוּזָה שְׁהַכֵּל יִהְיֶה כְּדוּגְמַת הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְלְאַתְדִּבְקָא דָּא בְּדָא
 וְשִׁיחֵי דְבוּקִים אַחַד בְּשַׁנֵּי שְׁהַעֲלִיּוֹן יִשְׁפִיעַ בְּתַחְתּוֹן, לְמַהֲוֵי יְקָרִיָּה לְעֵיָלָא
 וְתַתָּא וְעֵי כִךְ יִתְפַּרְסֵם וַיִּתְגַּדֵּל כְּבוֹד הַקְב"ה לְמַטָּה כְּדוּגְמַת הָעֲלִיּוֹנִים. וְכַפָּא
 חוֹלְקִיהוֹן דְּעֲדִיקָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָּה הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוּ בְּהָאֵי
 עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי אֲשֶׁרֵי חֲלַקְסָם שֶׁל הַעֲדִיקִים שֶׁהַקְב"ה רָצָה וּבַחֲרָה בְּהֵם בַּעוֹדָה"ז

ובעוה"ב.

תּוֹסֵפֶתָא

זְכָאָה אִיהוּ מֵאן דְּאִזְעִיר גְּרַמְיָה בְּהַאי עֲלָמָא אשריו הוא מי שמקטין עצמו בזה העולם, שע"י זה, **כְּמָה אִיהוּ רַב וְעֲלָאָה בְּהַהוּא עֲלָמָא** כמה הוא גדול ורם המעלה באותו עולם - עוה"ב. **וְהָכִי פִתַּח רַב מְתִיבְתָא, מֵאן דְּאִיהוּ זְעִיר אִיהוּ רַב** וכך פתח וביאר ראש הישיבה, מי שהוא קטן הוא גדול. **מֵאן דְּאִיהוּ רַב אִיהוּ זְעִיר** מי שהוא גדול הוא קטן. **דְּכִתִּיב שְׁכָתוּב וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה וְגו' מָאָה דְּאִיהוּ חוֹשְׁבֵן רַב כְּתִיב בֵּיה שָׁנָה** שכתוב מאה שהוא חשבון גדול כתוב בו שנה שהוא מיעוט, **זְעִירוּ דְּשָׁנִין תֵּד אֲזַעִיר לֵיה** למיעוט של שנים שהוא אחד הקטין אותו. **שְׁבַע דְּאִיהוּ חוֹשְׁבֵן זְעִיר אֲסַגִּי לֵיה וְרַבִּי לֵיה דְּכִתִּיב שָׁנִים** שבע שנים שהוא חשבון קטן הגדיל אותו וריבה אותו שכתוב שנים.

תָּא חַוִּי בֵּא וְרָאָה, דְּלֹא רַבִּי קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא אֶלָּא לְדְאִזְעִיר שלא מגדיל הקב"ה אלא את מי שמקטין עצמו, **וְלֹא אִזְעִיר אֶלָּא לְדְרַבִּי** ולא מקטין הקב"ה אלא למי שמגדל עצמו. **זְכָאָה אִיהוּ מֵאן דְּאִזְעִיר גְּרַמְיָה בְּהַאי עֲלָמָא** אשריו הוא מי שמקטין עצמו בזה העולם, **כְּמָה הוּא גְּדוּל בְּמַעֲלָתוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם - עוה"ב.**

מֵאן דְּפָסַק יִתְפַּסַּק מי שפוסק יהיה נפסק. **מֵאן דְּקָצַר יִתְקַצַּר** מי שקיצר יתקצר. **מֵאן דְּקָצַר יִתְאָרְךָ** מי שמקצר יתארך. **רְעוּנֹו לֹוּמַר, מֵאן דְּפָסַק מְלִין דְּאוֹרֵייתָא עַל מְלִין בְּטָלִין** יתפסקון חיוהי מהאי עֲלָמָא מי שפוסק מדברי התורה עבור דברים בטלים יתפסקו חיו ח"ו מזה העולם **וְדִינֵיהּ קַיִמָּא בְּהַהוּא עֲלָמָא** ודינו קיים כדי לעונשו באותו העולם - עוה"ב. **מֵאן דְּקָצַר אָמֵן וְלֹא מְאָרִיךְ גּוֹ נִיחָא**

מי שמקצר בענית אמן ולא מאריך בו לאומרו בנחת **יְתַקְצֵר מִתִּיּוֹן דְּהַאי דְּהַאי עֲלָמָא** יתקצר מהחיים של העולם הזה. **מֵאַן דְּאָמַר אֶחָד אֶצְטְרִיךְ לְחַטָּפָא אֲלִיָּהּ וְלְקַצֵּר קְרִיאָה דִּילֵיהּ** מי שאומר אחד בפסוק ראשון של ק"ש צריך לחטוף באל"ף של אחד ולקצר בקריאה שלו **וְלֹא יַעֲכַב בְּהַאי אוֹת כָּלֵל** ולא יתעכב בזו האות כלל, **וּמֵאַן דִּיעֲבִיד דָּא יְתִאָּרְכוּן חַיָּו** ומי שיעשה כן יאריכו חייו.

שבת מברכים של ר"ח כסלו

השבוע פרשת חיי שרה, היא שבת מברכים של ר"ח כסלו. לא מכבר היה ראש השנה וכבר עברו תשרי וחשון, וצריך האדם לשים לב על עצמו לראות מה הבטיח וקבל על עצמו בר"ה וביו"כ איך יהיו החיים שלו, ולראות האם עמד בכך. והוא ארבעים יום לאחר "הושענא רבא" ויש בו מקדושת יוהכ"פ.

ודע לך אחי חביבי כי הבעש"ט כתב שעדיין אפשר לחזור בתשובה עד חנוכה, ואפי' אם נגזרה ח"ו איזו גזירה על האדם בר"ה, אפשר לבטל אותה גזירה ע"י שיחזור בתשובה עד חנוכה, ויזכה לשנה טובה. ואע"פ שרבנו האר"י ז"ל כתב שעד הושענא רבה אפשר לחזור בתשובה ולבטל גזירות ח"ו, ואח"כ א"א יותר לבטל, רבנו הבעש"ט דרך אחרת עמו, ואומר שיש יד פשוטה בשמים לקבל את השבים בתשובה לפניו יתברך.

ורמוז בר"ת תשרי חשון כסלו שם קדוש חת"ך ס"ת פותח את ידך והיא היד הפתוחה שמקבלת את החוזרים בתשובה עד חנוכה ה' יזכנו אמן.

חודש כסלו הוא כנגד בנימין

חודש זה – "כסלו", הוא מלשון (איוב לא, כד) "אם שמתו זהב כסלוי", וכן (משלי ג, כו) "כי ה' יהיה בכסלך" שהוא לשון מבטח עז. ונראה שעיקר עסק חודש זה הוא, שכל אחד מישראל יהיה לו מבטח עז בה'.

רבנו האריז"ל הישב את י"ב חדשי השנה כנגד י"ב השבטים וכסדר הדגלים, ונמצא כי חודש כסלו הוא כנגד בנימין, עליו נאמר (דברים לג, יב) "ידיד ה' ישכון לבטח עליו",

כלומר שיש לו מבטח עוז בה', ובחודש זה זכינו לנס חנוכה שהיה שלא בדרך הטבע כלל, רק על ידי מבטח עוז שהיה לכהנים, כי אין מעצור לה' להושיע ברב או במעט, על ידי זה נצחו – "מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים", והיה זה בחודש כסלו שנקרא על שם המבטח עוז שיש לישראל, "כי ה' יהיה בכסלך".

"כסלו" – ס"ך ל"ו

"כסלו" ראשי תיבות: ס"ך ל"ו, שהם הל"ו נרות שמדליקין בחנוכה שבחודש כסלו. וגם אותיות כס-לו כלומר כיסוי לל"ו אורות דאור הגנוז שהיה ל"ו שעות בבריאת העולם ואח"כ גנזו השי"ת בתורה, ובכ"ה בכסלו מאיר אור זה דרך הל"ו נרות דחנוכה. ולכן כסלו ר"ת וירא ה' כי סר לראות כלומר סר לראות את אור הגנוז, צרוף שם הוי"ה החודש כסלו וי-ה"ה.

היוצא מר"ת וירא יושב הארץ הכנעני (בראשית ג, יא) כי נשלמו שבעים יום בחודש כסלו אחר יעקב אבינו שנסתלק בסוכות, בסוד "ועקב נסע סכותה" (שם לג, יז). וכתב ה"תפארת שלמה" על הפסוק ריש פרשת וישלח: "כ"ה תאמרו לאדוני לעשו כ"ה אמר אחיך יעקב" ואח"כ כתוב "ויחץ את העם לשני מחנות". חנ"ו הם אותיות המפרידות בין ב' אותיות מ-ת, חנ"ו וכ"ה האמור תחלה הם אותיות חנוכה.

חודש כסלו מזלו קשת, כי יעקב תיקן ק'נאה ש'נאה ת'אזה ר"ת קש"ת

החודש הזה נקרא "כסלו" ע"ש הכתוב (משלי ג, כו) "כי ה' יהיה בכסלך ושומר רגלך מלבד", ורש"י ז"ל פירש שם, והוא מהירושלמי (פאה פ"א ה"א) ובב"ר (א, כ) – אפילו בדברים שאתה כסיל בהם, היינו, כי על ידי השאור שבעיסה ושעבוד מלכויות ותוקף הגלות נחשכו עינינו מראות אור פני מלך חיים וכו', ועל ידי האמונה ובטחון שבוטח בה' שאין סוף ואין חקר לגדולתו, כי עוד יראה וישקיף וירחם עליו ויוציא ממסגר אסיר נפשו ויהיה לו לעזר ולמגן, זוכה כי ישמר רגליו מלבד, כי בעת הזאת גם זה הוא יקר בעיני ה', וכמאמר הכתוב (ש"א ג, א) "ודבר ה' היה יקר בימים ההם", היינו בימים ההם אף הדיבור בלבד מה שאומר אדם לחברו שיש ה' שהוא היחיד ומיוחד, גם זה הוא יקר בעיני ה'.

וכמו שאמרו בשם הר"ח וויטאל שהקשה להאר"י הק' על הירושלמי (שבת סופ"ה) על המשנה – פרתו של ראב"ע היתה יוצאת ברצועה שבין קרניה שלא ברצון חכמים. א"ר חנניה פעם אחת (בלבד) יצאת, והשחירו שיניו מן הצומות. והקשה לו, אנן מה נעני אכתריה, אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי קיר, ואם על הדבר הקל הזה היה

מסגף את עצמו כל כך עד שהשחירו שיניו, אנן מה נעני אבתריה. והשיב לו: בזמן הזה אף צעקה ואנחה אחת אמיתית מעומק הלב מתקבלת לרצון לפני ה' כתעניות משנים הקדמונות.

"וישמור רגלך מלכד", היינו ההולך בדרך באור היום, לא צריך למי שישמור רגלו מלכד, אבל ההולך בחשכת הלילה שאינו רואה וקשה לו להזהר, בוודאי נחוץ לו מאוד מי שישמור את רגליו מלכד שלא תמוט רגלו באבן נגף. ובחודש הזה שהוא התחלת תוקף החשכות, הקב"ה שומר רגלי ישראל מלכד שלא יפלו ח"ו ברשת היצר, ואף מי שנפל ח"ו, שומר את רגליו שלא יפול עוד, ויאר לנו מתוך החשיבה למען ילכו בדרך החיים בקרן אורה אור תורה.

וענין החשכות הוא כמו שאמרו חז"ל (ב"ר ב, ה) "וחושך על פני תהום" – זו מלכות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן, שהיתה אומרת להם כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל, ומגודל הכנעתם מחסרון הדעת שהיה להם אז היו זוכים לישועת ה', ויוצאים מאפילה מחשכות נפשם לאור גדול – אור נהורא עילאה, הוא אור נרות החנוכה שאור נר מצוה האיר להם הקב"ה בכל החשכות, בן נוכה לישועת ה' ולכל בני ישראל יהיה אור, להרגיש אור הגנוז ולהאיר לנפשנו לעבודתו ית"ש, אמן.

ר"ח כסלו בו מתגלים כל האורות של חנוכה

השבוע ביום ראשון יהיה ר"ח כסלו שבו מתגלים כל האורות של חנוכה שהוא האור של התורה"ק. וידוע שבזמן שהקב"ה ברא את העולם – באותו יום שברא את האדם הראשון, היה אור שמאיר את העולם מתחילתו ועד סופו, ושלט אור זה שלושים ושש שעות. אח"כ ראה הקב"ה שלא כדאי שישתמשו בו הרשעים, גנזו לצדיקים לעתיד לבוא. והיכן גנזו – בתורה הקדושה ובזוהר הקדוש. וכתוב בספרים הקדושים שהאור הזה מאיר דרך האור של הל"ו נרות של חנוכה, שכל ימי חנוכה מדליקים שלושים וששה נרות, והשורש של חנוכה נמצא כבר מר"ח כסלו, ולכן כסלו אותיות כס-לו הכיסוי לל"ו נרות וכן סך-לו.

ותמיד אנחנו אומרים שיש ארבעה זמנים של תשובה, כל ערב כשאדם בא הביתה לפני שישן צריך לעשות תשובה בק"ש שעל המטה. אח"כ בסוף כל שבוע צריך לעשות תשובה על כל השבוע. אח"כ בסוף כל חודש על כל החודש. והזמן הרביעי הוא בסוף השנה מאלול עד יוה"כ. ולכל הפחות יעשה אדם תשובה כל שבוע, כי בדרך כלל האדם עייף וקשה לו לעשות חשבון נפש כל יום. אבל בסוף כל שבוע, אדם יכול לקחת

לו או יום המישי בערב או יום ששי, ויעשה חשבון נפש איך מתקדם השבוע. ואם יכול לעשות תשובה יחד עם חברים בקבוצה זה יותר טוב. ואם יעשה עם כולם זה עוזר מאוד שיוכל להתמיד בזה. גם אנחנו בישיבת נהר שלום בכל סוף שבוע בליל ששי הולכים לכותל עושים תשובה ותקון הצות ותפילות ב"ה. ואחר סוף כל חודש, כל ערב ר"ח יש בכל העולם מנהג לעשות תשובה ואסור להזניח את זה, כי זה מכפר על כל החודש כולו. ואם יכול אדם לצום זה דבר גדול. ואם לא יכול לצום, לפחות יאכל בקדושה ויתגבר על תאוות האכילה, ועל כל מה שאוכל יברך כראוי ויעשה תשובה חזקה מכל לבו. ויקרא כל התהלים עם שבעה כורתי ברית, כפי שמורנו ראש הישיבה זצ"ל הנהיג בישיבת "פורת יוסף" כמובא בכף החיים, כל ער"ח קוראים כל התהלים עם שבעה כורתי ברית. והיו ת"ח גדולים שבער"ח לא למדו אלא עזבו את לימודם וקראו תהלים, בקשו רחמים, כי עם ישראל זקוק לרחמים, ובפרט עכשיו זקוקים הרבה לרחמים. ואח"כ אדם עושה תשובה בסוף כל שנה בחודש אלול.

מסופר על החפץ חיים שפעם היה בער"ח בעיירת גור בחו"ל. הוא חיפש מקום לתפילת יום כיפור קטן. הלך לבית הכנסת. אמרו לו שהרְבֵּה מגור לא עושה ערב יום כיפור קטן. התפלא החפץ חיים, אבל היה נזהר מאוד מלשון הרע ומאבק לשון הרע, ואמר להם אני אסביר לכם מה עושה הרְבֵּה. יש הבדל בינינו לבין הרְבֵּה, והסביר להם ע"פ משל: יהודי אחד שהיה רוצה לנסוע מגור מהלך 12 שעות, עלה לרכבת והנה הוא רואה עוד יריד אחד יושב לידו. אמר לו גם אני נוסע לאותו מקום. עברה שעה והנה הידיד יורד. שאל אותו חברו, אמרת לי שאתה נוסע 12 שעות ונלמד ביחד. אמר לו, גם כן אני נוסע לאותו מקום, אבל לי לא היה כסף לשלם אלא רק לתהנה אחת, וכעת אני צריך לאסוף כסף לעוד תהנה, ואח"כ לעוד תהנה. אבל לך יש לשלם בפעם אחת כדי להגיע למקום ההוא. אמר החפץ חיים זה ההבדל ביני לבין הרְבֵּה. אני לא יכול לעשות כמוהו, אני צריך לעשות תשובה כל חודש כדי לשלם לעוד חודש, אבל הרְבֵּה שילם בפעם אחת לכל השנה כולה, ברגע אחד הוא נוסע, אבל אנחנו צריכים לעשות ערב יום כיפור קטן כל חודש, כי יש לנו דברים שהיצה"ר פיתה אותנו, ואנחנו מבקשים מחילה מהקב"ה שיהיה לנו כח להמשיך.

לכן ידע לו האדם חוק ולא יעבור. שיעשה כל ער"ח תשובה וכמו שידוע כי בזמן רבנו האר"י אף אחד לא מת קודם זמנו בזכות הנהגה השובה זו.

הנה אנחנו כבר בפרשת תולדות הזמן הולך מהר מהר, אם אדם לא למד טוב את הלימודים שלו, את ההלכות, לא למד רש"י היטב על כל פרשה ופרשה, איך הוא רוצה להתקדם. צריך ללמוד כראוי לחזור טוב טוב, ולדעת טוב טוב, כל הלכה וכל פרשה ופרשה, ולהבחין על הכל, אם לא בן אדם מפסיד את כל החיים שלו.

קבלת התורה בעל פה בחודש השלישי – חודש כסלו

ביסלוי ג' סיון

אמרו רז"ל (שבת פה). "ברוך רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם תליתאי על ידי תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתאי". הנה כתיב (שם יט, ה): "והייתם לי סגולה" – בחינת סגול"ל, ששתי נקודות מתמזגות בהכרע של נקודה שלישית המכריע ביניהם, בין שני הקצוות, ואז ניכר ונתגלה הדבר על ידי הכרעה של הדעת בין ההפכים, וזהו סגול"ל – תלת נקודין. ולכן היה התגלות הדעת בירח ג' שבו קבלו התורה ונתגלה היראה בעולם, "יראת ה' ראשית דת" (משלי א, ז).

הנה כשם שבחג השבועות הוא זמן קבלת התורה שבכתב, כמו כן בחנוכה הוא הזמן מקבלת תורה שבעל פה, כי כשם שקבלת תורה שבכתב היא בחודש ג' מחדשי הקיץ, כמו כן קבלת תורה שבע"פ היא בכ"ה בכסליו, שהוא חודש השלישי מחדשי החורף וכו'... ולכן בחנוכה הוא העת שיקבלו ישראל עליהם לעסוק בתורה שבע"פ בקבלת עול מלכות שמים.

והנה כשתחשוב הששה חדשים שמניסן ועד תשרי, הם ששה קצוות: ניסן – חסד, אייר – גבורה, סיון – תפארת, שבו מתן תורה, והוא סוד תורה שבכתב בחי' תפארת. אבל המכוון לנו בחודש כסליו בהדלקת נר חנוכה, ולכן "כסליו" שהוא ממש גימטריא "סיון", שהוא גם כן סוד מתן תורה שניתנה בחודש השלישי לחודשי החורף בחי' תפארת, דאטיהבת בתרין סטרין כנ"ל, אך שהוא רמוז לסוד תורה שבעל פה. ולכן מתתיהו ובניו מסרו נפשם על תורה שבע"פ בכ"ד ימים בכסליו.

והשי"ת נקרא בשם 'אור' שאורו מאיר בכל העולמות ובכל הנבראים, והתוה"ק נקראת 'אור' כמו שכתוב (משליו, כג) "כי נר מצוה ותורה אור" והנשמה שבאדם נקראת גם כן בשם 'נר' כמו שכתוב (שם ב, ב) "נר ה' נשמת אדם", ולכן על ידי שישראל עוסקים בתורה שבכתב ובעל פה בנר מצוה ואור תורה, ממשיכים עליהם אורו של השי"ת, שיהיה קוב"ה ואורייתא וישראל כולו הד.

מאמרי הפרשה

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֵׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (כג, א)

מדוע נקראת הפרשה "חיי שרה" ולא מיתת שרה

לכאורה פרשה זו היתה צריכה להקרא פרשת "מיתת שרה" ולא פרשת "חיי שרה", שהרי מיד בתחילת הפרשה, הפסוק הראשון מסכם את מנין שנותיה של שרה אשר חייתה, ובפסוק שלאחר מכן מציין את מיתתה, ואם כן מדוע נקראת הפרשה "חיי שרה"?

אלא בא הכתוב ללמדנו שחיייהם של הצדיקים האמתיים הם לא בעבור העולם הזה החולף ועובר כחלום, שאין מטרת העולם הזה, אלא כל מה שהם עושים, דעתם ומטרתם היא רק על חיי העולם הבא, חיי הנצח. כמו שאמרו רבותינו, התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס למרקלין (אבות פ"ד מ"ז) שהוא העולם הבא. ואם כן רק לאחר פטירת האדם מהעולם הזה, ראוי הוא להקרא "חיי" כיון שהולך הוא לחיי נצח. שהעיקר הוא שיסגל לעצמו כאן בעולם הזה, תורה ומצוות ואז שם יוכל להיות חיי נצח בגן עדן. ועל כן פרשה זו נקראת פרשת "חיי שרה", כי למעשה שרה התחילה להיות חיים אמתיים ומאושרים רק לאחר מיתתה, בזכות שכל ימיה עסקה בגמילות חסדים ובמצוות.

אומרים על מרן ה"חזון איש" זצ"ל, שכך היה אומר, פלא גדול הוא על אותם אנשים שלא שומרים תורה ומצוות, שכשמגיע יום הולדתן חוגגים אותו בשירים ובתזמורות. כי להיפך הם צריכים להיות עצבים, שהרי ככל שהם מזדקנים הרי הם קרבים ליום הדין והתוכחה האיום והנורא. אולם לעומת זאת, השומר תורה ומצוות, יש לו שמחה מיוחדת ביום הולדתו, מכיון שכל יום ויום הוא מתקרב להיות במחיצתן של התנאים והאמוראים, לזכות לגן עדן לעולם שכולו טוב, ובכל שנה ושנה מתווספים אצלו הרבה מצוות ומעשים טובים.

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֵׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (כג, א)

שרה קיבלה את כל מאורעות חייה באהבה ובשמחה

רש"י במקום עמד על הכפילות בפסוק "ויהיו חיי שרה", "שני חיי שרה" ומבאר, שחיי שרה הראשון הוא ללמדנו על מנין שנותיה של שרה, והשני ללמדנו על שנותיה של שרה ש"כולן שווין לטובה".

נשאלת השאלה, איך אפשר לומר על שנים כאלו קשות עם כל הניסיונות שעברו על שרה, שהוצרכה לעזוב את הארץ, רעב, פרעה, עקרות, אבימלך, בפרט שרוב

הניסיונות היו למעשה של שרה יותר מאברהם, או איך אפשר להגיד על שנותיה כולן שוין לטובה? הרי היא היתה מרכז הניסיונות! ונסיון העקדה עולה על כולם, שהיא חשבה שבנה הלך לשייבה והנה מתברר לה שבכלל הלכו לשחוט אותה, ובעקבות כך היא מתה. היתכן לומר "כולן שוין לטובה"? מעניין לראות שעל אף אחת מהאימהות לא כתוב כמה שנים הן חיו ואיך היו חייהן. אפילו על אברהם אבינו לא כתוב "שני חיי אברהם". אם כן במה זכתה שרה דוקא לאריכות הפסוק!?

שרה זכתה בכך מכיוון שכל חייה היו שווים לטובה, כל מה שעבר עליה מעולם לא התלוננה, לעולם אמרה "כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא הכל לטובה", לכן כל חייה למרות התלאות והנסיונות היו לטובה, וזכתה לבן יורש וממשיך אחריה, יצחק אבינו...

רמז לזה נמצא בביאורו של רש"י שכתב, בת ק' כבת כ'. ומה מפליא שפרק ק' בתהילים הוא, "מזמור לתודה..." ופרק כ' בתהילים הוא "למנצח מזמור לדוד יעקב ה' ביום צרה..." רש"י הקדוש מתכווין לרמוז לנו, בת ק' כבת כ', אמרה את מזמור ק' כמו מזמור כ', ידעה שרה לומר מזמור לתודה גם על הצרות שפקדו אותה...

בדומה כתב לבאר החיד"א זיע"א (פני דוד, ריש פרשתינו) שתיבת "ויהיו" נקראת במיושר וגם למפרע, ולרמז, שקיבלה את כל מאורעות חייה באהבה ובשמחה אף כשחייה התנהלו למפרע, דהיינו להיפך מרצונה, תמיד האמינה בה' שהוא נמצא עמה בכל עת וזמן, בכל מקום ובכל אתר, והוא "הגומל הסדים טובים לעמו ישראל", ועל כן "כולן שוין לטובה" בידיעתה, שאף שבשעת מעשה נראה הדבר כצרה חס ושלום, לבסוף יתגלה שכולו לטובה ולברכה.

מדת ההשתוות

ואיתא ממרן הבעל שם טוב זי"ע (כתר שם טוב סי' רכ), וזה לשונו, שויתי ה' לנגדי תמיד, "שויתי" לשון השתוות, בכל דבר שיארע לו, יהיה הכל שווה אצלו, בין בענין שמשבחים אותו בני אדם או מבזים אותו, וכן בכל שאר דברים וכן בכל האכילות, בין שאוכל מעדנים, בין שאוכל שאר דברים, הכל שווה בעיניו... וכן בכל אשר יארע עמו, יאמר הלא זה נשלח מאתו יתברך שמו.

ואדרבה, עיקר אמונתו של אדם ניכרת בעת ההסתר והקושי, כעין מאמרו של הרה"ק החתם סופר זי"ע (חוט המשולש עמ' קכ"ט) שעל אלו שהטילו ספק באמיתות תורת הקבלה, אמר, "מי שבנגלה כופר בנסתר, הרי בנסתר הוא כופר בנגלה". כלומר, מי שבנגלה, בפרהסיא, בקהל עם ועדה, כופר בתורת הנסתר, הרי וודאי שבנסתר,

כלומר בסתר, הוא כופר בתורת הנגלה? אף לדידן ייאמר, מי שבנגלה אינו מאמין בנסתר, מי שכשהנהגת ה' עמו היא בהסתר פנים אינו מאמין שה' מנהיגו, הרי שאף בנסתר כלומר בסתר לבבו, אין אמונתו בשלימות אף בהנהגת נגלה, אף כשמאיר ה' פניו אליו אין אמונתו שלימה שה' מנהיגו.

ובמזו שדרשו משם הרה"ק הבית אברהם זי"ע (פר' ויגש ד"ה שיר המעלות) על הכתוב בתהלים (קכו, א) שיר המעלות בשב"ח ה' את שיבת ציון היינו כחולמים, וזה לשונו, "היינו כחולמים", היינו כיוסף בעל החלומות, שעברו עליו כל כך הרבה צרות, כמאמר הכתוב, כל משבריך וגליך עלי עברו (תהלים מב, ח), ובסופו של דבר נתברר שהכל היה לטובה עבורו. כמו כן "בשוב ה' את שיבת ציון", כשתהיה הגאולה, יכירו וידעו שכל היסורים והגלויות, הכל היו לטובה, ועל כך ממשך הפסוק, "אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה", כמשל מי שנתעורר מחלום שהיה רואה בחלומו הרבה צער וכאב, כשקם משנתו, כל הצער הוא לשחוק בעיניו, באותו האופן יביטו כשתהיה הגאולה העתידה על כל הצרות שעברו.

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֵׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (כג, א)

שרה בת שבע שנים כבר היתה גדולה בקומה ויפה כבת עשרים

ברש"י כתב, "לכך נכתב שנה ככל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת מאה כבת עשרים וכו', ובת עשרים כבת שבע ליופי".

הקשה בתוספות השלם (על פסוק זה אות י"ח) שדברי רש"י לכאורה תמוהים מאד, שהלא אשה בת עשרים יפה יותר מילדה בת שבע, שכשהיא בת עשרים היא יודעת לקשט וליפות עצמה יותר מקמנה בת שבע, אם כן למה פירש שהיתה שרה יפה בשנת עשרים כמו בת שבע?

ויש לומר שבדורות הראשונים היו העמים גדולים כענקים בקומה, וכשהגיעו לשנת שבע או שמונה, כבר היו גדולים מאד. ולכן כשהיתה שרה בת שבע שנים, כבר היתה גדולה בקומה ויפה כבת עשרים. וכן מצינו גם ברבקה, שהלכה לשאוב מים מן הבאר בהיותה רק בת שלש שנים, מפני שכבר היתה גדולה בקומה.

שרה לא התיפתה במיני תמרוקים ובשמים

בדרך אחרת דרך רבנו הר"ח הטוב זצוק"ל (עוד יוסף חי דרושים) להסביר את הדמיון "בת כ' כבת ז' ליופי" כך, כשם שבת ז' אינה דואגת על יפיה להתיפות ולטפח את עצמה, ואף על פי כן יש לה חן. כך שרה אמנו כשהיתה בת כ' בגיל שדרך נשים להתיפות, לא התיפתה במיני תמרוקים ובשמים, אלא הייתה כבת שבע שאינן מחשיבות את היופי כלל, ללמדך על הצניעות שהיתה בה.

לשרה היו שתי מעלות

עוד מסביר מורנו ורבנו הרי"ח הטוב זצוק"ל (שם), בת מאה כבת עשרים, ידוע הוא כי לזקנה ישנן מעלות ויתרונות משלה, כגון, ישוב הדעת, קרירות לגבי תאוות וכיוצא בזה. מאידך ישנן מעלות ויתרונות גם לנעורים, כגון, התלהבות, מרץ, זריזות וכיוצא בזה. **כאן** באה התורה לספר לנו, כי בשרה היו תמיד שתי המעלות גם יחד, גם מעלותיה של הזקנה וגם של הנעורים. בהיותה בת עשרים כבר הייתה מחוננת במעלותיה של בת ק, ובהיותה בת מאה, עדיין היו בה מעלותיה של בת כ' זריזה ובעלת מרץ.

מה לא פסק מעל שולחנו של רבנו הקדוש

ומכאן נלמד שהאדם בצעירותו צריך ללמוד בחשק ובהתלהבות, בכל המרץ והפלפול, ומצד שני שהכל יהיה במתינות ובלי פזיזות להוציא הלכה לאורה במתון, ולחזור ולשנן ורק אחר כך לפסוק ההלכה. וכן זקני תלמידי חכמים אף על פי שהם כבר מתונים, מאידך אוהבים ללמוד דברים קלים ונחמדים ובעיקר לחזור על הלימוד, בכל זאת ילמדו כצעירים בחשק ובהתלהבות לחדש ולפלפל.

וכמו שהסביר מורנו ורבנו ראש הישיבה הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל הא דאמרינן בברכות (דף נז:) שלא פסק מעל שולחנו של רבנו הקדוש לא צנון ולא חזרת, לא בימות החמה ולא בימות הגשמים. והסביר הרב, "צנון" הוא הריף ורומז להריפות, "חזרת" פי' חזרה לחזור על הלימוד, וזהו שאמרו, לא פסק מעל שולחנו הריפות של הצעירים ואף לא החזרה השייכת יותר לזקנים, לא בימות החמה, הרומזים לצעירות, ולא בימות הגשמים, הרומזים לימי הזקנה, תמיד עסק בצנון וחזרת.

ולימוד גדול בא ללמדנו, כי אינם דומים ימי העליה שבאדם, לימי העמידה, ולימי הירידה. לצעיר יש זריזות, חשק, שאיפה לעלות ולהגיע למטרה שבחר לו. לעומת זאת חסרונותיו הן, התגברות התאוה, ועשייתו את התורה והמצוות שלא לשמה, מכיון ששואף למלא רצונותיו.

מהות עבודת האדם לעבוד על עצמו

ועל זה פירש ה"תולדות" (ויקרא ב, יא-יב) את הפסוק, "כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ, כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה'. קרבן ראשית תקריבו אותם לה' ואל המזבח לא יעלו לרית ניהוח". שאמרו חז"ל (פסחים ג:) לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. אבל רק בצעירותו הותר לו ללמוד שלא לשמה, על מנת שיגיע ללשמה. וזהו שנאמר, כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ (ויקרא ב, יא), "חמץ" הוא היצר הרע, שהוא השאור

שבעיסה, "כי כל שאור", היינו ההתנשאות, שלומד על מנת לעשות את התורה עטרה להתעטר בה, "וכל דבש" הם הנאות העולם הזה, שזה קרדום לחפור בו, "לא תקטירו ממנו אשה ליהוה", "קרבן ראשית תקריבו אותם" "ראשית" היינו בשנות הילדות, אבל "ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח", כי הן רק הכנה ואמצעי להגיע על ידי זה אל הלשמה. לזקן יש מעלות, ישוב הדעת, מיעוט התאוה, ויותר אפשרות ללמוד תורה ולקיים המצות לשמן. לעומת זאת חסרונותיו הן כבידות, חוסר זריזות, ומיעוט שאיפה לעלות. וזאת כל עבודת האדם לעבוד על עצמו, להגביר כח הנשמה על הגוף, להכניע את יצרו ואת חסרונותיו שבכל תקופת חייו. ובדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו (מכות י:). וכמו שכתב האור החיים הקדוש (ר"פ חיי שרה) שבאמצעות דביקות האדם בקונו, יתפכו היסודות כולם ליסוד האש, ויסוד האש, ליסוד אש הנשמה. עכ"ל. כלומר שיש אפשרות להפוך את טבעו ממש על ידי הדביקות בבורא. וזה שהיו חסידים ואנשי המעשה שרים בשמחת בית השואבה (סוכה נג). "אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנתנו". כי כבר בילדותם היו מושלמים כזקנותם, על ידי שהפכו את טבע הילדות לטבע של הזקנה. הדרב"ה זו לימדה אותנו התורה לפי פירש"י במה שכתב ששני חיי שרה היו "כולן שוים לטובה", ללא הפרש בין זקנה לילדות, כבר כשהיתה בת כ' היתה כבת ק' ובהיותה בת ק' היתה כבת כ'. ועבודה גדולה, ומעלה נפלאה היא, לעבוד על עצמו, להפוך את טבעו.

שינוי פיתויי היצר

רמזו להדרבה זו, יש לראות בדברי תנא דבי ר' ישמעאל (קידושין ל:), בני אם פגע בך מנוול זה משכחו אחריו לבית המדרש. אם "אבן" הוא נימוח, ואם "ברזל" הוא מתפוצץ. עד כאן. בימי הבחירות דומה היצר הרע ל"ברזל", הן מהברזל עושים קרדום לחפור בו, וכן שפוד לאפות ולצללות, וכן חרב ללחום. כן מתלבש היצר הרע על האדם בצעירותו לייגעו בטרדות הפרנסה (זהו קרדום לחפור בו), ולהנות מתענוגי העולם הזה (זהו שיפוד לאפות ולצללות), וללחום באדם שיעבור על כל מיני עבירות שבין אדם לחברו, כדי להשיג מטרותיו וכדומה וכדי שישגיג את הקנאה התאוה והכבוד (זהו חרב ללחום).

ובימי הזקנה דומה היצר הרע ל"אבן", הן הזקן שואף למנוחה, להיות דומם כאבן. היצר הרע בזקנה משתמש בעצלות ובכבדות למנועו מעבודת ה'. לא די ליצר הרע שאיבד מהאדם את מיטב שנות חייו, אלא אף בזקנותו, הוא מונעו מלהשלים את מה שהחסיר.

לזה אומר התנא, ה"מנוול הזה" היצר הרע, המתנכל לך לגזול ממך את שנות חיך חס ושלום, הן בימי הבחירות ואף גם בימי הזקנה, אל תשמע לו! "בני" צווחו דבי ר'

ישמעאל, שמע בני, "משכחו אחריו לבית המדרש" על כרחו ותתגבר עליו, בין שנדמה לך כברזל, ובין כאבן, כי שם בבית המדרש תראה בעיניך שהוא נימוח ומתפוצץ על ידי קדושת התורה.

גבורת האדם על יצרו

ואביא לפניך מה שכתב בחוברת חיזוק של הרה"ג "כרם יוסף" שליט"א וזה לשונו, אמרו רבותינו במסכת סנהדרין (לה): תנו רבנן, אדם נברא בערב שבת, ומפני מה, שאם תזוה דעתו עליו אומר לו, יתוש קדמך במעשה בראשית. ובמדרש רבה (בראשית פ"ח) איתא, זכה אדם אומרים לו אתה קדמת למלאכי השרת, ואם לאו אומרים לו זבוב קדמך, יתוש קדמך. וצריך ביאור דלכאורה במציאות הוי תרתי דסתרי, מצד אחד יש באדם חיסרון שאפילו יתוש קדמו, ומצד שני יש בו מעלה שקדם למלאכי השרת. ועוד צריך ביאור מה הפשט והכוונה במה שקדם הוא למלאכי השרת או בזה שיתוש קדמו?

וביאור הדברים למדנו מתורתו של הגר"א באבן שלמה (פרק א') בהקדים דברי חז"ל בבראשית רבה (שם) על הפסוק אחר וקדם צרתני (תהלים קל"ה, ה), אמר רבי אלעזר, אחר למעשה יום הראשון, וקדם למעשה יום האחרון, הוא דעתיה דרבי אלעזר, דאמר רבי אלעזר תוצא הארץ נפש חיה למינה, זה רוחו של אדם הראשון. אמר ר' שמעון בן לקיש, אחר למעשה יום אחרון, וקדם למעשה יום הראשון, הוא דעתיה דרבי שמעון בן לקיש, דאמר רבי שמעון בן לקיש, ורוח אלהים מרחפת על פני המים, זו רוחו של מלך המשיח. ופירש שם בעץ יוסף, דרוחו של מלך המשיח היא רוחו של אדם הראשון.

ולפי זה רוחו ונשמתו של אדם הראשון נבראו ביום הראשון, לפני כל הבריאה, וגופו נברא אחרון לכל הבריאה. ועל זה אמרו רז"ל בהמשך דבריהם שם, זכה אומרים לו אתה קדמת למלאכי השרת ואם לאו אומרים לו זבוב קדמך, יתוש קדמך. וביאר שם בעץ יוסף, דמצד רוחו ונשמתו, הוא קודם גם למלאכי השרת, שהרי נברא ביום הראשון, ומצד גופו הוא פחות גם מהבעלי חיים, שהם נבראו קודם לגופו.

וכתב בזה רבנו הגר"א, וזה לשונו, מצד הגוף ונפש האדם, הוא גרוע מכל החי, אבל מצד הרוח והנשמה הוא גדול מכולם (ועיי' בקובץ מאמרים שהביא הגר"א וסרמן זצ"ל מדברי הוזהר הקדוש, שכל התכונות הרעות שיש בחיות הרעות נמצאים באדם מצד גופו).

ולפי זה הביאור בהא דמבואר בדברי חז"ל שאם זכה, אומרים לו אתה קדמת למעשה בראשית ואתה קדמת למלאכי השרת, ואם לא זכה, אומרים לו זבוב ויתוש קדמך. דהיינו אם זכה והגביר את נשמתו על גופו וחי חיים של נשמה ולא חי הגוף, הרי הוא ראש וראשון לכל מעשה בראשית, שנשמתו נבראה לפני מעשה בראשית, וגם הוא קודם

למלאכי השרת שנבראו אחריו. ואם לא זכה והגביר גופו על נשמתו והי חיים בהמיים של גוף, כיון שמצד גופו הוא אחרון לכל מעשה בראשית, הרי הוא אחרון למעשה בראשית, שאומרים לו יתוש קדמך.

יש לאדם ב' חשבונות

ובזה יבואר הפסוק, ואברהם זקן בא בימים (היי שרה כד, א), שפסוק זה צריך ביאור מה הכוונה זקן בא בימים? ובמדרש רבה (נמ, ו) אמר רב אחא, יש לך אדם שהוא בזקנה ואינו בימים, בימים ואינו בזקנה. אבל כאן זקנה כנגד ימים, וימים כנגד זקנה. עד כאן. דהיינו יש אדם שיש לו זקנה ואין לו ימים ויש להיפך יש לו ימים ואין לו זקנה, ולכאורה המדרש בלתי מובן, איך יתכן זקנה בלי ימים, או להיפך.

דברים נמרצים כתב בזה הפנים יפות (הורוויץ, חיי שרה על הפסוק הנזכר) וזה לשונו, עניינו הוא, כי כל ימיו של אדם קצובים, ואמרו חז"ל כי בשעת הדין צריך ליתן דין וחשבון על כל יום מה שהיה קצוב לו לתקן בכל יום ויום. ויש לפרש בזה מה שאמר שלמה המלך ע"ה, עד אשר לא יגיעו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי חפץ בהם (קהלת יב, א), הם הימים והשנים שעברו בלי תיקון, והם ימי הרעה שצריך ליתן דין וחשבון עליהם בשעת הדין. ובזה מובן מה שסידר הגאון חיד"א בתפילה שלפני תהלים לומר "ואל תקחני מהעולם הזה קודם זמני עד מלאת שבעים שנה, באופן שאוכל לתקן אשר שחתתי". ולכאורה יפלא, וכי מי שזקן כבן ע' שנה לא יאמר כן?! (וכבר כתב המשנה ברורה (סי' תקפ"א סק"ג) שיש לדלג התיבות שבעים שנה), גם מה הפירוש "באופן שאוכל לתקן" וכו'? אך המובן בזה, שמי שעברו כמה ימים ולא תיקן בהם, הוא זקן בלא ימים, וצריך לעשות תשובה ולהשלים ולעסוק בתורה, וישים לילות כימים, יותר מן המחוּיב. וזהו שאפילו מי שהוא זקן, מבקש שיאריכו ימיו, שישוב בתשובה וישלים אשר שיחת בביטול תיקונם, וזה שאמרו באברהם שהיו לו ימים נגד הזקנה. עד כאן לשונו.

נמצא שיש לאדם ב' חשבונות, השבון השנים, שבכל שנה ביום שנולד בו עברה עליו עוד שנה. וחשבון הימים שצריך לחשב כמה ימים של עבודת ה' היו לו באותה שנה, האם היו כל הימים מלאים, או שהיתה זו שנה חסרה או ריקה חס ושלום. ובאברהם נאמר "זקן בא בימים" וכלשון המדרש הנזכר, שהיו לו זקנה כנגד ימים וימים כנגד זקנה, דהיינו שכל ימיו ממש נצלים לעבודת השם, ולא החסיר יום אחד מעבודתו יתעלה, והרי שהוא בא ב"זקנה" יחד עם ה"ימים".

מעשה בכתב סופר

רגילים העולם לשמוח ולהודות לה' ביום ההולדת, בבחינת שהחינו וקיימנו והגיענו להשלים עוד שנה לטובה. אבל מה מפליאים הדברים המסופרים על הכתב

סופר זצ"ל (מובא בהקדמת כת"ם עה"ת) שבהגיעו לשנתו הנ"ד, היה אז רחוק מביתו בעיר הכירה בודאפעסט (בה ישב ג' חדשים בעת הפילוג מהרפורמים ויסוד הקהלות החרדיות). פעם בישבו לבדו בחדרו, נכנס אליו תלמידו שהיה כבר אחד מגדולי הרבנים, ומצאהו בוכה. נבהל התלמיד ושאל, רבנו מה קרה, ענהו הכתב סופר, היום מלאו לי לטובה נ"ד שנה, והנני יושב ועושה חשבון הנפש, איך נצלת את ימי לילותי ושנותי, ואיך לא אבכה? ובכו שניהם יחדיו.

אם בארזים נפלה שלהבת, מה יענו איזובי הקיר. כל ימי הכתב סופר זי"ע היו נ"ו שנים, בהן הספיק להרביץ תורה לאלפי תלמידים, מהם ממש מאות רבנים וראשי ישיבות, ולכתוב בכתב יד קדשו ד' חלקי תשובותיו, ו' חלקי ספריו בסוגיות הש"ס, דרשותיו, ספרו על התורה, ובכל זאת ישב ובכה על השנים שכאלו היו בלי ימים, מה נענה אמן אבתריה.

תשובה עושה תחיית המתים ל"ימים מתים"

אבל הא נחא, למי שזכה שבילדותו עסק בתורה ובמידות טובות וכן בזקנותו עוסק בתורה בחשק. אבל מה יעשה הזקן שלא זכה בילדותו ללמוד תורה, ורק בימי הזקנה מתחרט על הילדות?

וראה בבאר מים חיים (ר"פ חיי שרה) שפירש את מאמר חז"ל (ברכות ה.) לעולם ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע, נצחו, מוטב. ואם לאו, יזכיר לו "יום המיתה". עד כאן. דלכאורה היה להזכיר לו את המוות עצמו, או את אשר עתיד ליתן דין וחשבון אחר המוות, ומה זה להזכיר לו "יום" המיתה. אלא שאם עובר יום בלי עבודת ה', הרי זה יום מת, שאין לו חיות, ואי אפשר עוד להשלימו, כי אם יעבוד למחר, אין זה משלים את יום האתמול, שהרי למחר מצווה הוא שוב על יום המחר. כעין שכ' המשנה ברורה (סי' תקמ"ה סקמ"ז) להתיר לכתוב הידוש תורה בחול המועד, אפילו אם לא ישכחו עד לאחר המועד, כיון שבכל עת ורגע מוטל על האדם לעמול בתורה ולחדש בה כפי יכולתו, אין שייך לומר שימתין עד אחר יום טוב, ואז יכתוב את החידוש, שאחר יום טוב, יהיה עליו חיוב אחר, דהיינו שיחדש אחר כך חידושים אחרים. עכ"ל. וגם כאן כיצד ישלים מחר את היום שעבר, הרי אז חל עליו חובת יום המחר.

מכל מקום עיין שם בבאר מים חיים שמאריך, שבתשובה גדולה, אפשר לתשובה זו להיות בגדר "תחיית המתים", דהיינו להחיות את היום הנחשב למת בלי תורה ועבודת ה'.

ועמד המנחת יוסף על כך כיצד מועילה תשובה להחיות יום המת. יש לבאר שאם זו תשובה מאהבה, הרי נהפכות אפילו הזדונות לזכיות (יומא פו:), וכמו שביאר

החתם סופר ז"ל (דרשות לשיר השירים דף יט.) שמכזיב נבילה שאכל באיסור ושב מאהבה נעשה לו ממש כזית בשר של אכילת קרבן פסח. ואם כן מכל שעה בטלה, נעשית שעה של תורה ועבודת ה', ונמצא שאת ימיו "המתים", את ימי הבטלה, הפך לימי "חיים", לימי עבודת השם. אכן מי יזכה לתשובה מאהבה, אשר זו מדרגה רמה.

אכן מדברי הפנים יפות הנ"ל שכתב, וצריך לעשות תשובה, ולהשלים בעסק התורה, וישם לילות כימים יותר מן המחוייב. עד כאן. מבואר שהתשובה מועילה לבני אדם רגילים לתיקון הימים שכבר עברו ואינם עוד, ואין צריך לכך דווקא את התשובה הגדולה מאהבה. והיינו שכאשר שב מעיקרו ומתחרט, ומשנה מעשהו בפועל, ו"משים לילות כימים יותר מן המחוייב", שאמנם בן אדם מחוייב לעסוק בתורה כפי כחו ואפשרות פרנסתו, אבל זה שלומד יותר מכחו, וגם יותר מאפשרות פרנסתו, הקדוש ברוך הוא ברוב רחמיו, מחשיב לו את העודף הזה, וכפי הנראה שמחשיב גם שעה של עודף לכמה שעות רגילות, שהרי אינה דומה שעה של התאמצות ומסירות נפש, לשעת שלווה ומנוחת הנפש, ועל ידי זה ישלים לו השי"ת את הסרון ימיו, באורך ימים ושנות חיים.

ויש לרמוז זאת במאמרם ז"ל (ברכות לא.) שבהלולא דמר בריה דרבינא, אמרו רבנן לרב המנונא זמתי "לישרי לן מר" (ישיר לנו אדוני) (ומאחר שסבר שרבתה מדי השמחה ובדיחות הדעת) אמר להו ווי לן דמיתנן ווי לן דמיתנן (אוי לנו, שנמות, אוי לנו שנמות), אמרי ליה אנן (אנחנו) מה נעני בתרך (מה נענה אחרך (בחרונו חוזר בשיר זה), אמר להם (כך תענו) הי (היכן) התורה והי (והיכן) המצוה דמננו עלן (שיגנו עלינו). עד כאן. שבשעת התרוממות הרוח ביקשו רבנן לשמוע איזו התעוררות מרב המנונא, והתחיל לשורר ווי על הימים המתים, ההולכים מאתנו בלי חיות כמו שצריך, וזהו "ווי דמיתנן" שימי החיים שלנו חס ושלום הם כמתים. ושאלוהו רבנן אם כן מה נענה אבתרך, היש תקנה לאותן ימים יקרים, שהלכו לאבדון, או שאפשר עוד להחיותם? והשיב להם, תתעוררו ותשירו, הי תורה והי מצוה דמנני עלן, שעל ידם אפשר להחיות את הימים המתים, אם תתעסקו בתורה ומצוות בכל כחכם.

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (כג, א)

כשמתה שרה, החל אדם הראשון לדבר תרגום

אֵתָא במדרש פליאה (מובא בספרים רבים כגון ברזין דאורייתא דף כ"ד ע"א בשם הה"ק ר' מנחם מנדל מויזניצה), כשמתה שרה, החל אדם הראשון לדבר תרגום. עד כאן. וצריך להבין מה קשורים הדברים זה בזה.

התשובה, ידוע (בזהר ח"א דף נו ע"ב) שכשאדם הראשון אכל מעין הדעת נגזרה מיתה על אדם הראשון ועל כל זרעו אחריו (עירובין יח:), וכל אדם שנפטר בא

במרוניא אצל אדם הראשון ואומר לו, ואתה גרמת לי למות, וראה איך שכל בני ובנותי מצמצעים בוכים ומבכים. עונה לו אדם הראשון, בא נפתח את הספרים שלך ונראה כמה עוונות אתה עשית, והנה כולו מלא הטאים עוונות ופשעים, ואז מיד מסתלק והולך לו, שגם ללא אדם הראשון היה מת בחטאיו.

ומעתה אצל שרה כתוב, מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. ופירש"י ממדרש רבה (ג"ח, ד'), לכך נכתב "שנה" בכל כלל וכלל (במנין המאות כתוב "שנה" וכן במנין העשרות ובמנין היחידות, בכתוב מאה "שנה" ועשרים "שנה" ושבע "שנים"), לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת ק' כבת כ', מה בת כ' לא הטאה, שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא. עד כאן. נמצא כששרה באה במרום אצל אדם הראשון ואמרה לו, אתה גרמת לי שאני אמות, והרי בן אחד יש לי שבא לי בזקנותי ועדיין לא הכנסתי אותו לחופה, לא היה לו מה לענות לה. ולכן מיד התחיל אדם הראשון לדבר תרגום לפי שזהו לשון התרגום של פסוק זה, והוא חיי שרה מאה ועשרין ושבע שנים. עד כאן. נמצא שהתרגום השמיט את התוספת של "שנה" "שנה", וממילא לפי התרגום אין את הדרשה שמביא רש"י, ואין ראייה שבת מאה כבת עשרים ללא חטא.

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה" (כג, א)

"ויהיו" בגמט' ל"ז, ללמדנו אדם שאין לו בנים חשוב כמת

בזוהר הקדוש (ח"ג דף קכ"ג ע"א) "ויהיו" בגמט' ל"ז לרמוז שבאותה שעה היה יצחק בן ל"ז שנים כששב מהעקידה. ולפי זה יש לומר שבאה התורה ללמדנו את מאמר חז"ל, אדם שאין לו בנים חשוב כמת (גדרים סד), שהרי שרה אמנו הייתה קב"ז שנים, ורק אותם ל"ז שנים שהיה בנה אצלה, אותם שנים נחשבים שחייתה בהן. וזהו שנאמר "ויהיו חיי שרה" כמנין "ויהיו", אלו הן "חיי שרה", הימים הללו היו עיקר חייה. שהרי כשהייתה בת צ' שנה נולד יצחק (כראשית יו, יז) ונפטרה בת קב"ז. ויצחק אבינו בן ל"ז שנה היה כשנעקד (זוהר הנ"ל, וראה רש"י להלן כד, כ) ואז נפטרה אמו.

"מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שָׁנֵי שָׂרָה" (כג, א)

מאן דאיהו רב – כאן בעוה"ז, איהו זעיר – בעוה"ב

בזוהר הקדוש (ח"ג דף קס"ח ע"א, ונעתיק לשונו בהערה) כתב הטעם שאצל "מאה" שהוא מנין רב כתוב "שנה", ואצל המנין המועט "שבע" כתוב "שנים"? ללמדנו מוסר, מאן דאיהו רב (מי שהוא גדול), כאן בעולם הזה, איהו זעיר (הוא קטן) בעולם הבא, ומאן דאיהו זעיר (כלומר מי שהוא עניו) בעולם הזה, איהו רב לעולם הבא. וזה מרומז כאן שנאמר "מאה", שזה הרבה שנים דהיינו מי שמחשיב עצמו לרב, נחשב ל"שנה" אחת, ואילו

המחשיב עצמו מועט "שבע" אז הוא רב שעליו נאמר "שנים", שנים מועטות נחשב לשנים מרובות.

כיוצא בזה מצינו במסכת פסחים (דף נ). רב יוסף בריה דרבי יהושע בן לוי הלש, גווע ופרחה רוחו (רב יוסף חלה ונפטר). כי הדר (כשחזרה נשמתו), אמר לאביו, ראיתי אותם שהיו בעולם הזה בכבוד ובעושר, שם בעולם האמת היו בכיווי ובצער, ואלו שהיו בכיווי ובשפלות, שם ראיתם בכל עונג ושלוה.

מוסר מצורת אצבעות האדם

ובן כתוב, קטן וגדול שם הוא (איוב ג, יט), היינו שאין הפרש בקבר בין העשיר לעני, אלא כולם הולכים אל מקום אחד. וכתב הרב בעל שבט מוסר, שמאצבעות ידי האדם יש ללמוד מוסר, שהרי האצבעות כשהן זקופות ועומדות, שאז הן בחינת חי שהוא עומד, יש הבדל והיכר בכל אצבע בין גדול לקטן, אבל כשהן כפופות, הן בבחינת מיתה, כמו המת שהוא שוכב, הן שוות. ואין היכר, בין אצבע לאמה. כי כאמור בשעת המיתה אין הבדל בין קטן וגדול.

"וַיְהִי חַיֵּי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׁרָה" (כג).

(א)

מצמיח ישועות מהצרות

בראשית שנות התר"מ, בתוככי אחד מגדודיה הגדולים של צבא ארה"ב, קמה וגם ניצבה פלוגה עצמאית – מהחיילים היהודים שניסו לגדוד. הם ארגנו לעצמם ביהמ"ד שיעורי תורה, ספר תורה ואוכל כשר ושאר שירותי הדת, הצבא האמריקאי הכיר בבקשות החיילים והשיג עבורם כל מצרכי הדת ואפילו ספר "מתנה ישראל" שיצא אז לאור על ידי מרנא החפץ חיים זצ"ל שקיבץ לפונדק אחד את כל ההלכות השכיחות לחיילים במצב דומה.

והנה באחת מהפלגותיה של הפלוגה התחוללה סופה אדירה, האוניה הגדולה שהכיל מאות חיילים טבעה, ועמה נספו כל החיילים ששהו על סיפוניהם, ביניהם גם חיילים מאותה קבוצה יהודית. אחד מהם נותר – הניצול היחידי מכלל החיילים היה הבחור "יחיאל" שנסחף לאי זנוח שהיה בקירוב מקום, הוא מצא את עצמו בודד ושומם על אדמת נכר – מודה על כל נשימה, אך מנותק לגמרי מכל העולם ללא שום אמצעי תקשורת.

אמריקה וכל העולם נעשו כמרקחה עם היוודע האסון הכבד, אך משלא נמצאו שרידים נשכח העניין מכל לב. לבנתיים מנסה יחיאל לשרוד על האי ולחיות מפרי

העין, מי הים וצידת דגים כשבראש מעייניו היפש דרך להיחליץ ולהגיע לאדמת מבטחים, אך לשוא. כל מאמציו עלו בתוהו, גם איתותי המדורות הקטנות שהדליק מאבני המקום – היו ללא תועלת. הייאוש החל לכרסם בו ובליית ברירה החליט להגן על עצמו מפני רוחות גשמים וחיותו יער בבניית ביקתת עצים וקש – עדי יחמול עליו המרחם. גזו ענפים, קיצץ אילנות, צירפם והיברם, עד שקמה וגם ניצבה בקתה דלה שתשמש עבורו כמחסה ומסתור מזרם וממטר, עד יעבור זעם. החורף הכבד צבר תאוצה, הקור התעצם והכפור השתלט על כל אבריו, בקושי מצא מענה בבקתתו ממטרות העזו ומטר ומטללי הרוחות, אך יותר מכך – כלום.

ויהי בחצי הלילה, ארובות שמי האי נפתחו, מכול עז ניתך ארצה מלווה בסערות רעמים ובמתקפות ברקים ללא רחם. בקושי מצא יחיאל מסתור בבקתתו מהגשמים, אך שמחתו לא ארכה, כשלפתע פגע בה ברק ובן רגע הפכה כולה למאכולת אש אימתנית שצירפה להגינה אף את העצים השכנים. יחיאל עומד ועיניו כלות – עד כאן! מאומה לא נותר לי מלבד בקתתי הדלה, והנה גם היא איננה, ואני אנה אני בא. גשמי דמעותיו הצטרפו לנחלי הגשמים שהלכו לים הסוער. א-לי א-לי למה עזבתני...

עולמו שחרב עליו באחת שבר אותו לגמרי בצעקות קולות וברקים עד לב השמים. מתוך המרמור והבכי כי רבה, והנה רואה הוא לפתע מולו את הלא- יאומן: אור קטן שמתנדל עוד ועוד אט אט... אנייה מתקרבת! הוא שפשף את עיניו בתימהון, ומיאן להאמין: האם הגיע זמן גאולתי, מישהו זיהה אותי, גילה אותי. הודו לה! כי טוב. הוא סופר את השניות והחלום הופך למציאות, אניית מטען גדולה עונגה בסמיכות אליו. באפיסת כוחות עלה על הסיפון, התחמם בבגדים יבשים שהוצעו לו ובמלוגמת משקה חמימה, ולאחר כשחזר לנפשו ניגש לרב החובל והודה לו על הצלתו, אך תמה בפניו: חודשים מספר שהנני מנסה בכל דרך לאותת לאניות לאור היום והלילה ובכל מצב שהוא, וכלום. והנה עתה באפלת הלילה גילית אותי בתוך הסערה, האיך, אתמהה. תמה עליו רב החובל וענה לו. וכי עיוור אני?! הן מרחוק ראיתי את המדורה הגדולה שהדלקת ואותות המצוקה ששידרת, ללא מחשבה שניה, תיכף ומיד, הפנתי את האנייה והנה הייתי שליח הצלה. אך, המשיך רב החובל בנשימה אחת לעומתו, אמור לי אתה... איך הצלחת בתוך גשם העבותות להדליק מדורת אש שכזו? הלוא דבר הוא...

דווקא הצרה והקושי, הקש ששבר את גב הגמל, הם היו ישועתו של יחיאל. וכפי שכתב יחיאל בעצמו במכתב הצלתו 'מתברר שהקושי האיום והנורא שהיה לי, הוא היה ישועתי – הכל לטובה ומעתה הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד.

ומכאן לסיפור השגחה-פרטית בן זמנינו. אחד מן היהודים המקומיים בארה"ב, שנוקק היה להלוואה רחופה נכנס לארגון גמ"ח של רחמנים בני רחמנים ולווה סך חמישים אלף דולר תמורת ציקים שהפקיד לתוספת ביטחון בידי הנהלת הגמ"ח, צ'יק לכל חודש, אך התנה עליהם מראש שכיוון שאין לו די כסף בבנק לכן יביא בעצמו לגמ"ח כסף מזומן כל חודש ותמורתו יקבל חזרה את הציק של אותו חודש. וכך הוה בחודש הראשון השני וגם השלישי, הכל התנהג כמסוכס וכשורה, אך בחודש הרביעי שכח בעל הגמ"ח והפקיד את הציק לבנק ואפילו לא זכר לעדכן את הלווה בעל הציק.

באותו לילה חזר הלווה מעבודתו מחוץ לעירו הביתה כשהוא עייף ויגע מעמל היום. אך באמצע והנה רואה הוא כי עוד מעט ואין דלק, ובאין קמח אין תורה. למזלו הספיק המקצת דלק שנותר בכדי להגיע לתחנת הדלק הקרובה. בזריזות ניגש לעמדה למלא דלק באופן עצמאי, הוציא את כרטיס התשלומין (אשראי) ורצה לשלם ביודעו בבירור שיש לו קצת כסף בבנק, אך באותו היום ירד הכרטיס יחד עם הציק, והאשראי לא עבר. בצר לו התקשר לבנק בדק ונודע לו שהופקד הציק של הגמ"ח שלא כרצונו בבנק ובכך התרוקן חשבונו לחלוטין.

מה עושים. הוא נמצא מחוץ לעיר, אין לו שום גואל ומכר בכל הסביבה, ומאין יבוא עזרו. אך, לא אמר נואש אלא עמד בצד ואמר בכוונה יגם זו לטובה – כל מה דעביד רחמנא לטב עביד. הוא החל לחפש ברכב אולי ימצא שאריות מטבעות פה ושם, חיפש בעמל ומצא מטבע שם ודולר כאן וכו' ויגעת ומצאת תאמין עד שהתקבץ אצלו עשרים ושלושה דולר, אמנם לא מספיק למלא את מיכל הדלק עד תומו, אבל יספיק לו די והותר להגיע למחוז חפצו לביתו שבעיר.

לקח את הכסף והלך לשלם בחנות התחנה, משהגיע לשם הציע לו הגוי שעבד בתחנה שימלא דלק רק בעשרים דולר, ובשלושה דולר הנותרים יקנה אצלו בתחנה כרטיס להגרלה שאמורה להתקיים בקרוב על סכום כסף גדול. אותו יהודי שלא היה רגיל בכך רצה לפוטרו, אך משהציע הלה שוב ושוב, חשב שאולי זו הזדמנות, וכך עשה, קנה כרטיס בשלושה דולר, ובשאר מילא דלק. כעבור ימים מספר עלה אותו יהודי בגורל וזכה בסך 50,000 דולר כאותו סכום כולו שלוה מהגמ"ח. חישוב פשוט גילה כי דווקא "הצרה הצרורה" שהכניסו בעל הגמ"ח לתוכו, זה גופא היה ישועתו, שהרי אילו שילם ישירות במכשיר האשראי ולא דרך אותו גוי כי אז לא היה נכנס ולא קונה ולא זוכה בהגרלה. ולהודיע, שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך. (לקראת שבת מלכתא.

"בְּקִרְיַת אַרְבַּע הוּא חֶבְרוֹן" (כג, ב)**מדוע חברון נקראת "קריית ארבע"**

נקראת "חברון" ונקראת "קריית ארבע", ככתוב בפרשתינו ותמת שרה בקריית ארבע היא חברון (בראשית כג, ב), וביאר רבנו בחיי (שם) למה נקראת "קריית ארבע"? א'. על שם "ארבעה" זוגות שנקברו שם איש ואשתו, אדם וחווה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה. ב'. על שם "ארבעת" הניבורים, אחימן ששי ותלמי ואביהם שהיו דרים שם. ג'. על שם שהיתה מחלק שבטו של יהודה שהיה הבן "הרביעי".

ממשיך רבנו בחיי שיתכן לומר שקריית ארבע נקראת חברון, על שם שכל הקבור שם נפשו מתחברת למעלה בעיר אלהים עם ד' מחנות שכינה, ולא לחנם חמדה אבות העולם, שמשם זכות הנשמות להתחבר לשרשן, שהוא כסא הכבוד.

חברון יש לה ג' מעלות

בספר תפארת ירושלים (ריזנמאן, עמ' מ"ו, תרע"ג) מביא מספר שער החצר (סו"פ, נדפס תרכ"ב) שלעיר חברון יש ג' מעלות, א'. שהיא בארץ ישראל. ב'. שהיא אחת מערי מקלט. ג'. שהיא מערי יהודה. והוסיף שגם חברון ת"ו היא גרמה לישיבת כל ארץ ישראל, לפי שעל ידי שכלב בא לחברון, כמו שנאמר, ויבא עד חברון (במדבר יג, כב) ניצול מעצת מרגלים, ועל ידי זה נמצא זכות וקיום והעמדה לישראל להכנס לארץ ישראל, ונמצא שקדושת חברון ת"ו היא גרמה שיכנסו ישראל לארץ ישראל ת"ו, ואף על גב שאמרו בנמרא מסכת סוטה (לד): שביאתו של כלב לחברון היתה לצורך השתטחות על קברי האבות, מכל מקום הכתוב לא תלה את ביאתו כי אם בחברון, כנאמר ויבא עד חברון (במדבר יג, כב) לומר שקדושת חברון ת"ו היא שעמדה להצילו מעצת מרגלים.

חברון חסר ו' בנימטריא עשר פעמים הוי"ה ב"ה

וממשיך ה"שער החצר" ואומר, שגם חברון נכתבה בתורה בכתיב חסר "חברון" אותיות חב"ר נו"ן, שהאות נו"ן פשוטה רומזת על קשר ויחוד כל העולמות, מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, לפי שכל העולמות מיוחדין ומקושרים בהארת אין סוף ברוך הוא, וכן חברון באמצעות קשר ויחוד כל העולמות, ולזה רמז "חברון" חסר ו', בנימטריא עשר פעמים הוי"ה ב"ה שהוא כללות כל עלמין עד סוף כל העולמות וזהו חברון חב"ר נו"ן.

עוד ממעלות חברון

עוד מעלות העיר חברון הביא בספר ארץ חמדה (שטרן, פרק ל"ט), בחברון כרת אברהם ברית עם אחי אשכול ואחי ענר. ונתן להם את אלוני ממרא (בראשית י"ד).

ב**חברון** גר אברהם אבינו עשרים וחמש שנה, כמוכא בסדר עולם רבה (מ"א) וכן הובא במדרש רבה (בראשית פרשה נ"ד ס"ו ו) ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים, רבים מאותן שעשה בחברון, בחברון עשה עשרים וחמש שנה, וכאן עשה עשרים ושש שנים.

ב**חברון** נמשה דוד למלכות כמוכא בנ"ך (שמואל ב, ב, ד) ומלך דוד בחברון שבע שנים וששה חדשים (שמואל ב, יא).

רבי אליהו מני רבה של חברון אמר, אילו האר"י ז"ל היה בא לחברון, היה מגלה בכל ד' אמות מנוחתו של צדיק.

רבי אברהם אזולאי בספרו חסד לאברהם (מעין ג' נהר י"א) כתב וזה לשונו, כל הדר בחברון הוא בטוח, וכן הנפטרים בה ונקברים בה זוכים לעלות נפשותיהם, כי הוא יתד תקוע לעבור לגן עדן תחתון בלי עיכוב ואין מי שימחה בידם כדי ללכת לגן עדן בלא צער.

ב**חברון** בעבר היה בית הקברות גדול, וכמו שאמרו בכתובות (דף קב:) ואין לך טרשים בכל ארץ ישראל יותר מחברון, דהוו קברי בה שיכבי, דהיינו שהיו קוברין בה מתייהם, ופירש רש"י בסופה (דף לד:) ותדע דטרשיין היא ואינה ראויה לפירות ככל שאר הארץ לפיכך יחדוה לקבורת מתים.

עוד כתב הגאון רבי שמעון בן דוד זצ"ל בספרו שער החצר (סי' ש"פ, נדפס תרכ"ב) עוד ראיתי להרב קמח סולת (דף נ"ג) שכתב בשם גאון עוזנו הרב ברכי יוסף, בשם מור זקנו מורנו הרב רבי אברהם אזולאי, שכשישים ידו על הקבר יאמר פסוק ונחך ה' וגו' (ישעיה נה, יא) שיש בו ט"ו תיבות כמנין קשרי היד. עד כאן. וכתב על דבריו הרב קמח סולת וזה לשונו, ואנכי לא ידעתי מה שאמר שיש בפסוק ונחך ט"ו תיבות ולפי החשבון הם י"ז תיבות? ועיין להרב מופת הדור והדרו הרב עמרת החיים (סי' ל"ד) שהביא דברי מורנו הרב רבנו אברהם הנזכר וכתב עליו וזה לשונו, ואפשר דכוונת הרב הוא שדקדק בלשונו לומר שיש ט"ו תיבות, לרמוז דלא פחות מט"ו ומנין קשרי היד היינו עם הדפק יעו"ש. ועל פי האמור יותר ניחא, דמנין קשרי היד, היינו עם הכף כמו שנתבאר.

בית הכנסת אברהם אבינו שבחברון

ברובע היהודי בחברון, עומד בית הכנסת הנקרא על שם אברהם אבינו שנוסד לפני יותר מארבע מאות שנה. והובאו לשם ספרי תורה עתיקים מבית הכנסת העתיק בעזה.

על שום מה נקרא בית כנסת זה על שם אברהם אבינו, על כך מספר בעל עמק המלך (בהקדמה שלישיית לספרו פרק י') מגדולי המקובלים.

אודיע לכם, בני אלהים היים, דבר פלא שנעשה בחברון ביום הכפורים, בימי ר' יצחק ארחא, תלמידו של האר"י הקדוש, בשנת המשת אלפים שלוש מאות ושמונים לפרט גדול, בימים ההם בחברון אין עשרה שיתפללו בציבור, רק בשבתות וימים טובים יתקבצו לשם מן הכפרים ומתפללים בעשרה ויותר. והי בערב יום הכיפורים לא היה בחברון רק תשעה אנשים. המתינו לבני הכפרים שיבואו, ולא בא אחד מהם, כי הלכו כולם לירושלים עיר הקודש, תבנה ותכונן, במהרה בימינו, אמן.

והיו יושבי חברון, והם כולם מחסידי עליון, בצער גדול ובכו הרבה בכי על שיתפללו ביום הכיפורים ביחידות. והי הם נשאו עיניהם, והנה איש זקן בא מרחוק, ושמו כנגדו שמחה גדולה. וכשבא אליהם נתנו לפניו לאכול סעודה המפסקת. בירך אותם ואמר שכבר אכל בדרך. ובכן התפללו ביום הקדוש וכיבדו את האיש בכבוד גדול.

במוצאי יום הכפורים התחילו מדיינים זה עם זה, כי כל אחד רצה להביא את האורח לביתו. ונתפשרו בגורל, ונפל הגורל על החזן. הלך החזן לביתו והאורח אחריו. וכשהגיע סמוך לביתו פנה החזן לאחוריו, לכבוד האורח. שיבוא ראשון לביתו וראה והנה איננו.

באותו הלילה בא הזקן בחלום להחזן ואמר לו, אני אברהם אביכם. באתי אליכם להשלים המנין, כי ראיתי אתכם בצער גדול.

החיד"א הביא את המעשה הזה, ודן איך אברהם אבינו שכבר אינו חי יכול על פי דין להצטרף למנין, והביא את דברי ספר חסידים (פי' אלף קב"ט) שרבנו הקדוש היה מוציא אחר פטירתו את בני ביתו ידי חובת קידוש.

ובספר שער החצר (פי' ש"פ) כותב, ראיתי להביא פה מה שראיתי בכתבי אחד קדוש מה שחלם בענין חברון וזה לשונו, כליל ב' בשבת וכו' ראיתי בחלומי אני הקטן מתושבי עיה"ק חברון, שבאתי למקום קיבוץ אחד גדול להתפלל שם מנחה, ומצאתי שם אנשים שאני מכירם והיו מקצתם אומרים נתחיל זמן מנחה ומקצתם אומרים עדיין לא זמן מנחה, בהדי הכי התחיל אדם אחד שאני מכיר אותו ואמר אני רוצה לדרוש מעט על רמזי א"ב, והתחיל ואמר אות א' מרמזו על אחדותו יתברך ושתק, ואני ענית תדרוש על אות א' שמורה על אהבה, ובתוך הענין ראיתי שקצת מהקהל אומרים לי תדרוש על מעלת חברון ת"ו, והתחלתי ואמרתי, תדעו שאני רוצה לדרוש על מעלת חברון, לא בשביל שאני דר בתוכה, אלא דורש אני לשם יחוד קוב"ה, הלא תדעו שחברון לשון חיבור ואחזה, שהדרים בתוכה צריכים להיות באהבה ואחזה שלום ורעות, ולזה אבותינו הקדושים הטמונים בתוכה לא היו רוצים להזכר כבודם על מחלוקת, שלזה אמר יעקב אבינו עליו השלום, בקהלים אל תחד כבודי (בראשית מ"ז, י), ודרשו ז"ל (בראשית רבה פרשה

צ"ח סי' ה') "בקהלם", בעדת קרה, "אל תחד כבודי" שלא יזכר שמי במחלוקתם. וכיון שלא רצה להזכר שם כבודו במחלוקת קרה, הוא הדין בכל מחלוקת. וכן כיון שיעקב אבינו עליו השלום שהוא הקו אמצעי שכולל את אברהם ויצחק, אם כן גם כן הם על דעתו יסמוכו ולכן אברהם יצחק יעקב בגימטריא תרל"ח, כמנין נור השלום וכו', ועל כן כל מחלוקת אינה מתארכת בחברון.

"וַיבֹא אַבְרָהָם לְסֹפֵד לְשָׂרָה וְלִבְכָתֶּהָ" (כג, ב)

מנין בא אברהם אבינו

אִתָּא בחז"ל (בראשית רבה פ' נ"ח סי' ד') "ויבא אברהם", מהיכן בא, רבי לוי אמר מקבורתו של תרח בא, עד כאן. וזה מרומז כאן בראשי תיבות שבפסוק, שני חיי שרה, שהם עולים בגמט' "תרח". עוד איתא במדרש (מובא בספר גן רוה אדימאשיק, ריש חיי שרה, תרע"א) שבאותו יום ששרה נפטרה, נפטרה גם בתה.

וכל זה מרומז כאן בפסוק "ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה", "ויבא" הן אותיות "אביו" רמז ש"ויבא" ממימת אביו תרח. "לספוד לשרה", זו מימת שרה, כפשט הפסוק. "ולבכתה", האות כ' כתובה כאן בתורה באות קטנה, לרמזו שיש לדרוש את המילה בלי האות "כ", ויוצא "לבתה", וכאלו נאמר "לספוד לשרה ולבתה".

"לְסֹפֵד לְשָׂרָה וְלִבְכָתֶּהָ" (כג, ב)

למה נכתבה כ' זעירא

יש מפרשים "ולבכתה" נכתב בכ' זעירא, היות שבכה אברהם מעט, כי עד שהגיע לחברון, הלך ג' ימים מהר המוריה עד חברון, וכיון שהלכה היא שג' ימים לבכי (מועד קטן כ"ז:) הרי שעד עתה בכה אברהם הרבה לפי כבודה של שרה, ולאחר ג' ימים לבכי, בוכים רק מעט, ולכן מובן עתה מדוע נכתבת כ' זעירא, לרמז שבכה אברהם מעט, כי כבר עברו ג' ימים לבכי.

ומורנו ורבנו הגאון מופת הדור כמוה"ר עובדיה יוסף זצוק"ל מפרש, מפני שראה אברהם אבינו בעולמות העליונים איזו שמחה וריקודים יש שם, איך מקבלים את פניה של שרה ואיזה מקום מכובד הכינוי לה בגן עדן, ועל כן היה שמח מאוד, אבל מפני הרואים בכה מעט, ולכן נכתבה כ' זעירא.

"וַיבֹא אַבְרָהָם לְסֹפֵד לְשָׂרָה וְלִבְכָתֶּהָ" (כג, ב)

מדוע לא בא גם יצחק לספוד ולבכות לשרה

כתוב כאן בתורה שאברהם הגיע לספוד לשרה ולבכותה, ונשאלת השאלה מדוע יצחק אבינו לא נזכר כאן, שגם הוא הגיע לכבוד את אימו כבוד אחרון?

שלחו אביו ללמוד תורה

אמרו רבותינו (בראשית רבה וירא נ"ו י"א) שאכן יצחק לא היה שם לפי שאברהם שלח את יצחק לבית מדרשו של שם ללמוד תורה. משום שאמר אברהם, היות וכל הטובה באה לידי בגלל שעסקתי בתורה ומצוות, לפיכך איני רוצה שתמוש התורה מזרעי לעולם, לכן שלחו לבית מדרשו של שם.

שלחו אביו מפני עין הרע

ויש אומרים (בראשית רבה פרשה נ"ו ס"י י"ט) ששלחו בלילה מפני עין הרע, שמא יתנו הבריות עיניהם ביצחק לאמר, כיצד הצליח לעבור את נסיון העקידה, נסיון כה קשה ובשמחה רבה, וכמו שכתוב על חנניה מישאל ועזריה, כי משעה שעלו מכבשן האש לא נזכרו יותר שמותם, משום שמתו מעין הרע.

יצחק היה בגן עדן להתרפא

במדרש אמרו (פרקי דרבי אליעזר פרק ל"א), שמכיון שנשחט רוב הקנה של יצחק והיה בסכנת מות, באו מלאכי השרת ולקחוהו לגן עדן כדי לרפאותו, ונשאר שמה במשך שלש שנים. ולכן מובן מדוע לא הגיע יצחק לספוד לשרה ולבכותה, שהרי היה באותה שעה בגן עדן. ולכן גם כשנכנס יעקב אצל יצחק אביו, אמר יצחק, ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה' (בראשית כז, כז), ואמרו רבותינו (בראשית רבה ס"ה כ"ב) שנכנס עמו ריח גן עדן. והיינו כי יצחק אבינו היה מכיר מכבר את ריח גן עדן. ע"ש. ונראה לומר שזה מה שכתוב בהמשך הפרשה "ויצחק בא מבוא באר לחי ראי" (בראשית כד, סב) והביאור בכך שהיה בא מגן עדן (הובא בפירושי ריב"א על התורה בראשית כה, כז עה"פ ויגדלו הנערים).

אולם פשמות המקראות דלעיל לא משמע שנשחט רוב הקנה של יצחק, שהרי המלאך אמר לאברהם "ואל תעש לו מאומה" (בראשית כב, יב, ועיין בפירושי רש"י ובשפתי חכמים שם).

למה יצחק לא יכל להספיד את שרה

בפרדס יוסף (פאצאנובסקי, חיי שרה כ"ג ב') עמד על דברי המדרש (ילקוט שמעוני רמז תשע"ו), שכשמשנה רבנו נפטר, "זקנים שבאותו הדור אמרו, פני משה כפני חמה, פני יהושע כפני לבנה. אוי לאותה בושא אוי לאותה כלימה". עד כאן. ומדוע באמת רק הזקנים אמרו זאת ולא הצעירים.

ויש לומר אמנם גם הצעירים ראו את ההבדל שבין משה רבנו ליהושע בן נון, ש"פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה", אך בליבם היה, מי יודע, אולי כשהיה משה

רבנו בנילו של יהושע כיום, גם הוא היה בדרגתו של יהושע, וכשיגיע יהושע לגיל שמושה רבנו נפטר, גם פניו יראו כפני חמה.

אבל הזקנים שהכירו את משה רבנו עוד בהיותו צעיר לימים, כשהיה בנילו של יהושע כיום, ידעו שכבר אז היו פניו כפני חמה. לכן, הם אלו שאמרו, "אוי לאותה בושה אוי לאותה בלימה".

מעתה נבין, מדוע יצחק לא הספיד את שרה, לפי שיצחק הכיר אותה רק כשהיתה מעל גיל תשעים (שהרי נולד כשהיתה בת תשעים (בראשית יז, יז)), ולומר שהייתה צדיקה בגיל מופלג כזה, אין בכך חידוש גדול. הן כל אחד בגיל תשעים ומעלה עשוי להיות צדיק, ושלא בגיל צעיר לא היתה במדרגת צדקות זו.

אבל אברהם אבינו אמר, אני הכרתי אותה בגיל חמש עשרה, וכבר אז היתה אשה גדולה, נביאה, לכן "ויבוא אברהם לספר לשרה ולבנתה", שכן הוא באמת היה יכול וראוי להספידה כהלכה.

"וַיִּקְם אַבְרָהָם מֵעַל פְּנֵי מֵתוֹ וַיְדַבֵּר אֶל בְּנֵי חַת לְאֹמֶר" (כג, ג)

כאשר מדברים לפני קהל צריך לעמוד

המילה "ויקם" צריכה ביאור מה פירושה ועניינה כאן. וביאר זאת רבנו בחיי (כאן) וזה לשונו, אנשי המקום היו בני חת וכו', ולמדנו הכתוב דרך ארץ, כי המדבר ברבים צריך לעמוד. וכן חזר למטה (פסוקים ז-ח), "ויקם" אברהם... וידבר אתם לאמר. ונראה כי המנהג היה כשידבר היחיד בפני הרבים, היה מדבר מעומד, ובכלותו לדבר, ישב במקומו, וכן עשה אברהם, דיבר מעומד, ואמר, גר ותושב אנכי עמכם. ואחר כך ישב במקומו, וענו בני חת, שמענו אדני וגו', וכאשר רצה לדבר שנית עמד ודיבר, על כן הוצרך לחזור שנית ולעמוד, כמו שנאמר "ויקם אברהם". עד כאן.

"וַיְדַבֵּר אֶל בְּנֵי חַת לְאֹמֶר" (כג, ג)

מפני דינא דבר מצרא כינס את כל בני חת

כשרצה אברהם אבינו לקנות את מערת המכפלה, ניהל את המשא ומתן עם עפרון לעיני בני חת. וצריך להבין מדוע לא קרא אברהם לעפרון לבדו וסיכם עמו את

המקח, כדרכו של מקח וממכר שנעשה בצנעא ולא לעיני כל בני העיר?

תירץ ר' שלמאן אוהנה, מתלמידי האר"י ז"ל (הביא דבריו רבנו אברהם אזולאי בס' בעלי ברית אברם פ"י ח"י שרה) שעשה כן אברהם מפני דינא דבר מצרא, שפירושו, שעל פי הדין לשכנים יש דין קדימה לקנות את האחווה הסמוכה להם. לכן כינס אברהם את כל בני חת ואמר להם שהוא רוצה לקנות את אחוזת הקבר הסמוכה להם, שלהם יש דין

קדימה לקנותה, ומבקש שיוותרו לו. ומשוויתרו, השתחוה להם והודה להם כנאמר, וישתחו לעם הארץ לבני חת (כג, ז). אז פנה אברהם אל עפרון החתי שימכור לו את המערה, והוא השיבו, השדה נתתי לך (כג, יא), השתמש בלשון "נתתי", שישמעו בני חת שנותן לו השדה במתנה, ובמתנה אין דין דבר מצרא, לאמור שאז שוב אינך צריך את הסכמת השכנים. אולם כל זאת רק לצורך שמיעת בני חת, אך "אדוני שמעני, ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא" (כג, טז), אמר עפרון לאברהם בשקט, שישלם לו בצינעא בלא ידיעת בני חת, כך לא יוכלו בעתיד לבא בטענת בר מצרא.

"גַּר וְתוֹשֵׁב אֲנִי עִמָּכֶם" (כג, ד)

מנהגן של הבריות בבנין הבתים

בספר ילקוט לקח טוב (בייפוס, כאן) מביא מהחפץ חיים במשליו (סג), בנוהג שבעולם, אם רוצה אדם לבנות בית יפה, מביא אדריכל אומן להכין לו את הבית. ומעשה בעשיר אחד שהזמין אצלו אדריכל אומן ואמר לו, מבקש אני שתכין לי תוכנית של הבית, אולם בעיקר שים לב לטרקלין שיהיה גדול ונאה ביותר, ואף בפרוודור יפה אני חפץ.

לאחר שהראה לו את המקום שעליו אמור לקום הבית, אמר האדריכל לבעל הבית, בדקתי את המקום, ואי אפשר להקים עליו גם טרקלין יפה וגם פרוודור יפה, אם רצונך בטרקלין יפה וגדול, יש הכרח להקטין את הפרוודור, וככל שנגדיל את הפרוודור כך ילך ויצטמצם הטרקלין. לו לעצתי תשמע, הייתי לוקח חלק מהשטח המיועד לפרוודור ומוסיף לטרקלין, כדי שנוכל לעשותו גדול ומרווח, וכפי שכן הוא מנהג הבריות בבנית בתים, לעשות טרקלין גדול ונאה, ואילו הפרוודור השיבותו פחותה. ואם תעשה להיפך, סופך להיות צחוק בעיני הבריות ויאמרו עליך, ראו מה עשה פלוני, טרקלין אשר בו יושבים בדרך קבע ומקום לקבלת אורחים, עשהו קטן וצר, ואילו הפרוודור, שאינו משמש אלא מעבר ארעי, עשהו גדול ומרווח.

כך בזמן שאנו כאן בעולם הזה, אנו בונים לעצמנו את הטרקלין לעולם הבא, כדברי חכמינו זכרונם לברכה במדרש למשלי (כוכב, י"ד א'), ללמדך שכל מי שקנה לו דברי תורה, קנה לו בית בעולם הבא, ובמקום כך אנו מורחים להגדיל וליפות את הפרוודור! עלינו להיות בבחינת "גר" כאן בעולם הזה ובבחינת "תושב" בעולם הבא ולא להפוך את היוצרות.

"וּפְגַעוּ לִי בְעֶפְרוֹן בֶּן עֲחָר" (כג, ה)

כשעפרון היה נכנס למערה היה מרגיש שבא שד להורגו

כתב הש"ך בחיבורו על התורה (כאן) וזה לשונו, אמר (הפסוק) בן "עחר", בנימטריא "רצח". שבכל שעה שהיה רוצה (עפרון) ליכנס למערה, היה נראה לו כמי שרוצים להרגו. ויש אם למקרא, שאנו קורים "עוחר" בו"ו, נימטריא ש"ד, שהיה נראה לו כמי ש"שד" ר"ן אחריו להורגו.

"וַיִּתֶּן-לִי אֶת-מַעְרַת הַמְּכַפְלָה" (כג, ט)

מי חפר את המערה?

הזוהר הקדוש (ח"א דף נ"ז ע"ב) מבאר, כי אחרי שגורש אדם הראשון מגן העדן, נשלח לעבוד את האדמה. ומרחמנותו של ה' יתברך השאירו בסמוך לגן עדן התחתון, עד שבסמוך למיתתו, ראה אור אחד דקיק עולה באותו מקום שיוצא מגן עדן, וחצב שם את המערה וטמן בה את עצמו ואת אשתו, וזו היתה מערת המכפלה.

ובזוהר חדש (ח"ב רות דף ל"ג ע"ב) מוסיף רבי קיסמא לבאר שבשעה שמתה חוה, רצה אדם הראשון לקברה שם, כי הריח שם ריחות גן עדן. וכשרצה לחצוב עוד חלקים מן המערה יצאה בת קול ואמרה לו "דיידך". באותה שעה עמד ולא חצב יותר, ושם נקבר. ומי נתעסק בקבורתו, שת בנו שהיה בדמותו ובצלמו. רבי רחומאי אמר, הקדוש ברוך הוא נתעסק בו כשנוצר, ונתעסק בו כשמת, ולא היה מי שיודע מקומו, עד שנכנס אברהם למערה, הריח ריח בשמים של גן עדן, ושמע קול מלאכי השרת אומרים, אדם הראשון קבור כאן, ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום הזה, ראה את אדם הראשון ונר דולק מעל ראשו, ויצא. ומאז היתה תאוותו על המקום הזה. אמר רב הונא, קודם שבא אברהם, רבים היו מבקשים לקבר שם, ומלאכי השרת היו שומרים המקום, על ידי אש שהיתה דולקת שם, עד שבא אברהם ונכנס, וקנה את המקום.

בילקוט מעם לועז (בראשית פרק י"א) כתב שאדם הראשון חפר את המערה בידו, וכך היה סדר הדברים: ביום הראשון טבל במימי הגיחון, והגיעו המים עד צוארו, ועשה הפסקה צום שבעה שבועות מלאים, עד שעורו נעשה כמו משי, וכל אותו זמן היה הולך ובוכה ומבקש רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא שיכפר לו עונו, וכשדעתו נחה אמר בלבו אחרי מותי בודאי יטמנו אותי במקום אחד, ויעשו ממני עבודה זרה, לכן עשה מערה בת שתי קומות, וצוה לאנשיו לטמון אותו בתחתונה יפה יפה, כדי שלא יוכלו למצוא אותו. וכן מובא גם בילקוט שמעוני (בראשית פרק ג' רמז ל"ד).

מי בנה את בנין המערה

בספר "כפתור ופרח" (שהיה בשנת פ"ב לאלף השישי) כתב שמקובל שבנין המערה הוא מבנין שלמה המלך, מאבני המקום של בית המקדש. ובספר "במראה הפנים" לירושלמי (תענית כא.) כתב שהילני המלכה עשתה הכיפה בראש הבנין.

מתי ומדוע התאוו אברהם ושרה למעשה

בפרקי דרבי אליעזר (פרק ל"ו) מובא, שכשרץ אברהם להביא בן בקר, ברח בן הבקר ונכנס למערת המכפלה, ונכנס אחריו אברהם, ומצא שם אדם וחוה שוכבים על המטות ונרות דולקים עליהם, וריח טוב עליהם כריח ניחוח, לפיכך חמד את המערה לאחוזת קבר. ובזה"ק (חיי שרה קכ"ז ע"א) הובא שראה אור גדול שמאיר במערה ונר שדולק שם.

עוד מוסיף המדרש תנחומא (בוכר, חיי שרה סי' ג') שגם שרה בעצמה ידעה מקדושת המערה, שהמדרש דורש את כל פרק אשת חיל על שרה ואת הנאמר, זממה שדה ותקחהו (משלי לא, טז) דורש, שעוד בהיות שרה בחיים היה "זממה" – לקחת את שדה מערת המכפלה, "ותקחהו" שהרי נקברה בה.

המערה היא פתח גן עדן

כתב בספר טוב הארץ (עמוד ק"ד) מערת המכפלה אשר בחברון תוב"ב שם קבורת האבות, וידוע כי מערת המכפלה היא מעבר לגן עדן התחתון (זוהר ויחי דף רי"ט ע"א, ועוד בסמוך). כי עובר לסוחר"ר (בראשית כג, טז) בגימטריא אור"ח לגן, כי לסח"ר חסר ו' כתיב ובגימטריא הצ"ר לרמוז כי המערה כחצר לגן עדן כאשר יתבאר. וכן עוב"ר לסוחר"ר גימטריא תק"ע, כי עב"ר לסחר כתיב חסר, לרמוז שכל הדר בחברון הוא בטוח, וכל הנפטרים בה והנקברים בה זוכים לעלות נפשותיהם, כי הוא יתד תקוע לעבור לגן עדן תחתון בלא עיכוב ובלא מי שימחה בידם, כדי ללכת לגן עדן תחתון בלא צער.

וכתוב בזוהר הקדוש (ח"א דף פ"א ע"א) וזה לשונו, נשמה כד נפקת מהאי עלמא, אי זכאת עאלת בנגתא דעדן דארעא דנטע קב"ה לרוחיהון דצדיקיא, כנוונא דההוא גנתא דעדן דלעילא, ותמן כל צדיקיא דעלמא, וכד נשמתא נפקת מהאי עלמא, עאלת במערתא דכפלתא דתמן איהו פתחא דגן עדן.

התפלות עוברות דרך מערת המכפלה

כתב הגאון המקובל רבי נתן נטע שפירא בספרו מגלה עמוקות (אופן דכ"ב), בקש משה להכנס לארץ ישראל, משום שהראה לו הקדוש ברוך הוא גם כן למטה שיש שם שבעה פתחים, כדאיתא בזוהר (פ' לך לך) שהנשמה הולכת בשעת יציאת נשמה מן הגוף

דרך הפתח הראשון של מערת המכפלה, ששם נקברו האבות והאמהות אדם וחוה בקרית ארבע שהם ארבעה. וכן כל תפלו' שלהם כשהן עולות למעלה דרך מערת המכפלה הן עולות.

”וַיִּתֶּן-לִי אֶת-מְעַרַת הַמְּכַפְלָה” (כג, ט)

מקור השם "מכפלה"

בעירובין (דף נג.) אמרו מאי מכפלה, שכפולה בזוגות.

בפרקי דרבי אליעזר (פרק ב') מובא, שאמר אדם הראשון עד שאני בחיים אבנה לי בית מלון לרבצני. אמר ומה הלוחות על ידי שהן עתידין לכתוב באצבעו של הקדוש ברוך הוא, עתידין מימי הירדן לברוח מפניהם, גופי שגבלו שתי ידי, ורוח נשמת פיו שנפח באפי, על אחת כמה וכמה, ולאחר מיתתי יבואו ויקחו את עצמותי ויעשו להם עבודה זרה, אלא הריני מעמיק את ארוני למטה בארץ מערה לפנים ממערה, לפיכך נקראת מערת המכפלה.

האר"י ז"ל (שער הפסוקים חיי שרה סי' כ"ג) נתן טעם שנקראת ד' שמות: המכפלה, מערת המכפלה, שדה המכפלה, מערת שדה המכפלה. כי כל זה בשם ב"ן, שהוא פעמיים הוי"ה ב"ה, וה' ראשונה של השורש נקראת מערת המכפלה. וה' של המילוי נקראת מכפלה, וה' שניה נקרא שדה המכפלה, וה' של המילוי שלה נקראת מערת שדה המכפלה.

"מכפלה" גימטריא קע"ה, כמספר שנותיו של אברהם אבינו. וכן "המכפלה" גימטריא ק"פ, כמנין שנותיו של יצחק. וגם המכפלה עם ב' כוללים גימטריא יעקב.

סדר הקבורה של האבות במערה

בירושלמי מסכת תענית (דף כא.) כתוב, אבות דרך הַסֵּב הן קבורין. אברהם באמצע, יצחק למעלה ממנו, ויעקב למטה ממנו. וכתב בספר "מראה הפנים" על הירושלמי (נדפס בגליון הירושלמי תענית כא.) שעל כיפת המערה מצוייר סדר קבורת האבות.

ראשו של עשו

ובתב עור המראה הפנים (שם) כי מן הצד של המערה יש תיבה עשויה בתוך עמוד הכותל, ושאל את השומר מה זה, ואמר שמקובלים הם כי ראשו של עשו טמון וקבור שם מלמטה, ולא כתבו שמו (לא חרטו את השם עשו שם רק...), כי אם עשו זה לסימן (ששם קבור ראשו).

ובסוף פ"ק דסוטה (דף יג.) מובא, כי הושים בן דן שקל קולפא ומחיה ארישיה דעשו (לקח אלה והיכה בה את ראשו של עשו) נתרו עיניה (קפצו עיניו) ונפלו אכרעיה (מחוריהן על רגליו) דיעקב. עד כאן. אם כן בגמ' מבואר שענינו של עשו נקברו שם.

אמנם במקובלים הראשונים (כגון הרמ"ק באור יקר נח שער א' סי' פ' כרך ד' דף מ') וכן הובא ברמ"ע מפאנו כתבו דכל ראשו נקבר שם.

"וַיִּתֶּן-לִי אֶת-מְעֵרַת הַמְּכַפְּלָה" (כג, ט)

עדויות המבקרים בתוך המערה

בגמ' בבא בתרא (דף נח.) מובא, רבי בנאה הוה קא מציין מערתא (היה מסמן מערות קבורה, כדי שלא יטמאו על ידן), כי מטא למערתא דאברהם (כשהגיע למערת המכפלה), אשכחיה (מצא) לאליעזר עבד אברהם דקאי קמי בבא (שעומד בפני הפתח), אמר ליה מאי קא עבד (מה עושה) אברהם, אמר ליה, גאמי (שוכב) בכנפה (בחיקה) דשרה וקא מעינא ליה ברישיה (והיא מעינת, בודקת בראשו). אמר ליה (ר' בנאה) זיל אימא ליה (לך אמור לו) בנאה קאי אבבא (עומד בפתח), אמר ליה ליעול (שיכנס) מידע ידיע (הרי ידוע) דיצר בהאי עלמא ליכא (בעולם הזה, בעולם העליון אין יצר הרע ולכן הוא יכול להכנס, למרות שבעולם הזה אין נהגים כך), עייל עיין (נכנס, עיין) ונפק (ויצא). כי מטא למערתא (כאשר הגיע למערת) דאדם הראשון, יצתה בת קול ואמרה נסתכלת בדמות דיוקני (כלומר, הסתכלת באברהם, שהוא כעין דמותו של אדם הראשון) בדיוקני (בתמונתו) עצמה אל תסתכל. הא בעינא לציוני מערתא (הרי צריך אני לציון את המערה)? (אמרו לו) כמדת (המערה) החיצונה (שם קבור אברהם) כך מידת הפנימית... אמר רב בנאה, נסתכלתי בשני עקיביו (של אדם הראשון) ודומים לשני גלגלי חמה.

בספר מסעות ר' בנימין (לרבי בנימין מטודילה) הביא שבני אדם ירדו למערה על ידי נתינת שכר לשומר, ובמערה השלישית יש ששה קברים ועל קבריהם התומים אותיות חקוקים באבנים שמותיהם אברהם יצחק יעקב שרה רבקה ולאה. ויש שם חביות הרבה מלאות מעצמות ישראל.

בספר גלילות ארץ ישראל (שמחברו היה בשנת ה'א שפ"ו) מובא שהוא פיזר הרבה מעות עד שנתנו לו ליכנס, והוא היה בבנין שעל מערת המכפלה וירד לתוכו ט"ו מדרגות, ובא למערה רחבה שבתוכה ומשם יוצא רוח גדול ואי אפשר לעמוד שם כחצי רבע שעה.

וכתב הרמב"ם (אגרות קנאות, במבוא לאגרות הרמב"ם הערה י', נדפס ליפסיא תרי"ט), ובאחד בשבת תשעה בחדש (מרחשון) יצאתי מירושלים לחברון, לנשק קברי אבותי

במערה, ואותו יום עמדתי במערה והתפללתי, שבת לאל יתברך על הכל, ושני הימים האלה שהם ששי (בו ביקר הרמב"ם במקום המקדש בכותל) ותשיעי (בו עמד במערת המכפלה) למרחשון נדרתי שיהיו לי כמו יום טוב ותפלה ושמחה בהם ואכילה ושתייה.

רבנו עובדיה מברטנורא (אגרות ארץ ישראל, יערי, עמ' 126) כותב לאביו בשנת רמ"ה, את תיאור מערת המכפלה וזה לשונו, וחלון קטן יש מחוץ לחומה אשר על גבי המערה ואומרים שהוא כנגד קברו של אברהם אבינו, ואני עמדתי שם והתפללתי נגד החלון הקטן ההוא.

מעשה גם שאירע כשירדו להתפלל במערה

בספר שערי ירושלים הובא מעשה שפעם אחת עצר הגשם מן השמים, וכל התפילות והתעניות וההשתחויות על קברי צדיקים לא הועילו. וישלח הפחא ליהודים להתפלל על הגשם, ואמרו לו אם יניחו אותם לירד למערה יבא גשם מיד. בחרו עשרה צדיקים תלמידי חכמים בעלי קבלה, ונכנסו למערה וירדו חמש מדרגות ויקראו ספר ראשון בתהלים ושלחו ועדיין השמש זורחת, ירדו עוד חמש מדרגות וקראו ספר שני ועדיין השמש זורחת, ירדו עוד חמש וקראו ספר שלישי ואמרו להם התקדרו השמים בעבים, והתחיל הגשם יורד. עזבו כוונות הגשם והתחילו להתפלל על הגאולה ובאה רוח סערה ברעש גדול ודחפתם החוצה, הבינו כי לא בא העת ויצאו.

רבי אברהם אזולאי זצ"ל ירד למערת המכפלה

פעם בא הפחא מקושטא לעיר חברון. ומנהג הערבים, שהולכים ביום ששי למערת המכפלה. בתוך הערבים הבאים למערת המכפלה היה גם הפחא הבא מקושטא, וכאשר ראה את פתח הבור מעל המערה, ביקש לרדת לתוך המערה, אך הבהירו לו שאין יצור אנוש אשר יעז לרדת למערה עצמה.

התעקש הפחא לראות מה בתוך המערה, הסיר את המכסה מעל פי הבור אשר מעל המערה, והתכופף. בתוך כך נפלה חרבו מן הגדן והתגלגלה למעמקי מערת המכפלה. חרב זו היתה משובצת אבנים טובות ומרגליות ושווה כל הון. גזר הפחא על אחד הישמעאלים לרדת לתוך המערה ולהוציא את החרב. שילשלו את אחד המשרתים בחבל לתוך הבור, והנה אך ירד, יצאה נפשו. הורידו עוד ישמעאלים אחרים, לא הספיקו להגיע למטה, והוציאו מתים. כיוון שראה הפחא כך, אמר, מה אעשה, וכי אמית את כל משרתי? אזי גזר על היהודים לרדת ולהביא את החרב.

הפילו יהודי חברון גורלות מי ירד למערה, ונפל הגורל על רבי אברהם אזולאי. כשראה הצדיק שעליו נפל הגורל, טבל ועלה ולבש בגדי לבן. כל אותו הלילה היו אנשי

חברון יושבים לפניו, והוא דורש לפניהם בסתרי תורה. כשהאיר השחר, קם ואמר לחבריו שיתפללו עליו שלא יאונה לו כל רע. הלך אל מערת המכפלה, קשרוהו בחבל, וירד הצדיק לתוך המערה... כיון שירד, העלה להם את החרב בחבל והחל להתהלך בתוך המערה, וניגלו אליו נשמות האבות. עברו שעות, וכל היהודים ממתנינים ומצפים, מתי ישוב רבי אברהם אזולאי מן המערה והאם יזכו לראותו, פן יקראהו אסון. לבסוף נתן אות והעלוהו מן המערה, וכל יהודי חברון ששים ושמים לקראתו. בשובו מן המערה אמר לחבריו, שהראו לו מן השמים שבקרוב יסתלק מן העולם ויכנס לגן עדן יחד עם האבות. כל אותו הלילה היו חבריו יושבים עמו, והוא דורש לפניהם בפרדס החכמה ובסתרי תורה בקבלה עד עלות השחר. כאשר הפציע אור הבוקר ירד הצדיק למקווה טבל ועלה, לבש בגדי לבן, קרא קריאת שמע, ויצאה נפשו במהרה... וכל ישראל מצטערים כי אבד הסיד.. (הובא בילקוט אור החיים, עמ' ע"ח).

”וְאֶקְבְּרָה אֶת מְתֵי שְׁמָה” (כג, יג)

משה רבנו קבור במערת המכפלה, ומי עוד

מחילה יש מקברי אבות לקבר משה

כתוב בספרי (דברים וזאת הברכה רמז שניז), סמליון אומר מחילה (מערה) היתה יוצאת מקבורתו של משה לקבורתן של אבות, נאמר כאן וימת שם משה (דברים לד, ה), ונאמר להלן, שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו (בראשית מט, לא).

עוד ראיתי כתוב (בילקוט הראובני פרשת ברכה, בשם ספר התמונה, סודות האות ר) כי משה וצפורה נקברו במערת המכפלה, ומה שכתוב, גם אתה לא תבוא שם (דברים א, לו), ושמה לא תבוא (דברים לב, נב), לא תבוא בעצמך, אבל המלאכים יביאוך שמה במהרה, שלא ידע איש את קבורתו אלא המלאכים, עיין שם. וראה למרן החיד"א בספר חומת אנך (פרשת חיי שרה) שהביא כן מרבנו אליעזר מנרמייזיא, וזה רמזו בר"ת **מערת שדה** המכפלה.

גם בספר תוספות השלם (כאן אות ה) הביא כן בשם רבנו אליעזר מנרמייזיא מבעלי התוספות, שהמילה "שמה" יש בה אותיות משה. רמז שמשה קבור במערת המכפלה, כדאיתא בספרי (הג"ל). ויש להוסיף שכן הפסוק, **מערת שדה** המכפלה (כג, יט) עולה ראשי תיבות משה.

ובך כתב בספר "התמונה" (בסודות האות ר), שה' זוגות נקברו במערה, ג' נגלו וב' נסתרות, הגלויות הם אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאח, והנסתרות הם אדם וחווה משה וציפורה, ואף על פי שנאמר במשה ויקבור אותו בני (דברים לד, ו) הרי שמשה

קבור בני ולא במערת המכפלה. פסוק זה למשל, כי הנה פסוק אחר יש בזה הסותרו, שנאמר ולא ידע איש את קבורתו (המשך הפסוק שם) הנה שלא יודעים את מקומו ואינו קבור בני שהוא מקום ידוע? אלא אלו ואלו דברי אלהים חיים, אמת שלא ידע איש את קבורתו, אבל המלאכים יודעים, לפי שהם קברו את משה במערת המכפלה. והראיה שהכתוב אומר, כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא (דברים לב, נב), מדוייק לשון הפסוק "לא תבוא" בעצמך, אלא יביאך במהרה, וזהו לפי ששם נקבר משה על ידי המלאכים. ועל ענין אדם וחוה שקבורים במערת המכפלה, על כך יש לנו קבלה מדברי רבותינו ז"ל (פרקי דרבי אליעזר פרק כ').

"אַרְצָא אַרְבַּע מְאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף בִּינִי וּבִינְךָ מֵהָ-הוּא" ... וַיִּשְׁקַל אֶבְרָהָם לְעֶפְרוֹן... אַרְבַּע מְאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף עִבְרָ לְשַׁחַר" (כג, טו-טז)
מה הפירוש "ביני ובינך מה היא"

כתב בספר תורת משה נתן (יונגרייז תרנ"ו) בשם אחיו הגאון רבי שמואל זאב אב"ד באיאם, שעפרון אמר לאברהם "ביני ובינך מה היא", וכוונתו היתה שהמספר הזה של ארבע מאות, רמזו באמצע האותיות של השם שלי ושלך, "ארבע מאות" הם נמצאים, "ביני", בין השם שלי, ו"בינך" ובין השם שלך. ופירושו שהאות האמצעית של עפרון היא ר', וכן האות האמצעית אצל "אברהם" היא ר', ויחד זה ארבע מאות.

התורה כתבה "עפרן" חסר ו'

אבל התורה כאן כתבה "עפרן" חסר ו', ואז האות ר' אינה באמצע, אלא באמצע נמצאות האותיות פ' ור' יחד, ולפי זה לא מתאים החשבון של עפרון. וזו כוונת המדרש (בראשית רבה פרשה ג"ח ס"ז), שעפרון היה "נבהל להון", שהיה בהול לרדוף ולהשיג לעצמו הון של ממון, "איש רע עין", ולכן הוא ביקש ארבע מאות שקל, כמנין של "רע עין", ולא ידע כי חסר יבואנו", שלא ידע שעבור זה יחסרו לו אות משמו.

כל זמן שהיתה המערה ביד עפרון, הקרינה עליו מקדושתה

בהקדמת ספר אבות על בנים (בראך, עמ' כ"ד, נדפס תרע"ד) ביאר את סיבת חסרון האות ו' משמו של עפרון, על פי דברי רבנו בחיי (ויקרא יא, מג) שכתב שמפני שהאות ו' היא אות מאותיות שמו הגדול יתברך, מתוך שם "הויה", לכן במקום שחסרה אות משמו, מראה הדבר שחסרה שם קדושה, לכן "קדוש" בכתוב מלא, מורה הדבר על קדושה וקירבה אליו יתברך, אבל "קדש" בכתוב חסר, מורה על טומאה וריחוק מן הקדושה, לכן אדם המיוחד לטומאה נקרא "קדש".

על פי דברי רבנו בחיי אלו, הוסיף האבות על בנים, שמעתה כל זמן שהיתה המערה בידו של עפרון, הקרינה עליו מקדושתה, והיה שמו מלא ו', ואילו היה נותן את השדה

במתנה לאברהם אבינו היה מתעלה יותר. אבל מכיון שמכרה בכסף מלא, נתרוקן מן הקדושה, וחסרה האות ו' משמו.

וכמו שמצינו בחירם מלך צור שבשעה שסייע בבנין בית המקדש, נכתב שמו מלא עם ו', ככתוב, ויעש "חירום" את הכיורות (מלאכים א, ז, ט). אולם אחרי שעשה את הכל, ושלמה המלך שילם לו, נכתב שמו חסר כנאמר, ויכל חירם לעשות את המלאכה (שם, המשך הפסוק).

ובן מצינו כאשר ביקש דוד המלך לבנות את בית המקדש, קנה את שטח הר הבית מארונה היבוסני, כפי שציוה עליו ה' על ידי נד הנביא, ושם נכתב שמו ארונה (שמואל ב, כד לאורך הפרק) בכתוב מלא עם האות ו'. ואילו לאחר שקנה אותה ממנו, כתוב שמו של "ארנה" חסר ו', כי נקרא בשם ארנן (דברי הימים א, כא, כב).

"וַיִּשְׁקַל אֲבִרְהָם לְעֶפְרוֹן... אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" (כג, טז)

על מערת המכפלה אין הגוים יכולים לומר גזולה היא

כאמור אברהם קנה את המערה והשדה מעפרון בארבע מאות שקל כסף. ואמרו במדרש בראשית רבה (פרשה ע"ט סי' ז) אמר רבי יודן בר סימון זה אחד משלשה מקומות שאין אומות העולם יכולין להונות את ישראל לומר גזולים הן בידכם, ואלו הן: מערת המכפלה ובית המקדש וקבורתו של יוסף. מערת המכפלה דכתיב, וישמע אברהם אל עפרון וישקול אברהם לעפרון (בראשית כג, טז), בית המקדש דכתיב, ויתן דוד לארנן במקום שקלי זהב (דברי הימים א, כא, כה), וקבורתו של יוסף, ויקן את חלקת השדה (בראשית לג, יט), יעקב קנה את שכם.

"וַיִּשְׁקַל אֲבִרְהָם לְעֶפְרוֹן... אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" (כג, טז)

למה אברהם שילם על מערת המכפלה

בספר פענח רזא (הלוי, חיי שרה כאן, נדפס בשס"ז) כתב מעם פלא על מה ששילם אברהם סכום של ארבע מאות שקל כסף, והוא משום שרצה אברהם, שיהיה לכל בר ישראל, חלק של אמה על אמה במערת המכפלה, ולכן שילם ארבע מאות שקל, שסכום זה לפי התורה הוא תשלום עבור שטח של ששים ריבוא אמה על אמה, לפי שיעור זרע חומר שעורים, כמנין שקבעה תורה בפרשת בחוקתי לפדיון שדה מהקדש.

ונבאר, כתוב בפרשת בחוקתי (ויקרא כז, טז), ואם משדה אחוזתו יקדיש איש לה' והיה ערכך לפי זרעו זרע חומר שעורים בחמישים שקל כסף. דהיינו המקדיש קרקע שבאה לו בירושה, ובא לפדותה, נותן להקדש חמישים שקל כסף עבור כל שטח שראוי לזרע בו זרע חומר שעורים. והחומר הוא כור, והכור הוא שלשים סאה, נמצא כי זרע

חומר שעורים, הוא בית זרע של שלשים סאין מן השעורים. ובמסכת עירובין (דף כג): ילפינן, החצר המשכן היה ארכה מאה אמה על המשים אמה והיה גודלה בית סאתיים. נמצא שכל בית סאה היא חמישים אמה על חמישים אמה, השוה אלפיים וחמש מאות אמה על אמה. ובבית כור שהוא שלושים סאה, יש שבעים וחמש אלף אמה על אמה (30 כפול 2500, יוצא 75,000), וכאמור בתורה, שויו חמישים שקל כסף.

מעתה צא וחשב שארבע מאות שקל כסף, ששילם אברהם, הן פי שמונה מחמישים שקל, ומכאן נדע את גודל מערת המכפלה והשדה שקנה במחיר זה, שבהן יש ששים ריבוא פעמים אמה על אמה (8 כפול 75,000 יוצא 600,000), כנגד מנין עם ישראל.

”וַיִּשְׁקַל אֲבְרָהָם לְעֶפְרוֹן... אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף” (כג, טז)

מחיבן היו לאברהם אבינו 400 שקל שעובר לסוחר בכל העולם

מחיבן היו לאברהם אבינו 400 שקל עובר לסוחר בכל המדינות כולם. מבאר זאת המדרש תלפיות (הביאו בספר ילקוט שמעון, לסרי, חיי שרה, עה"פ ארבע מאות) בפרשה הקודמת כתוב, היניקה בנים שרה (כא, ז), וביארה הגמרא (בבא מציעא פז). שאותו היום עשה אברהם אבינו משתה גדול, שהשתתפו בו כל גדולי עולם. מכל העולם באו מלכים ושרים יחד עם נשותיהן והביאו את בניהן, לראות הפלא הזה שבגיל תשעים שנה נולד לשרה בן, ונתנו את התינוקות שתניק אותם שרה לנסותה, לראות שלא הביאה אסופי מן השוק.

וכמה היו, ארבע מאות ושמונה שרות, כי הפונדק של אברהם היו לו 4 פתחים ובכל פתח נכנסו 102 שרות, כמו שכתוב, הניקה בנים שרה (כא, ז), "בנים" גימטריא ק"ב, כפול ארבע פתחים, יוצא ארבע מאות ושמונה, כמס' ח"ת, וכל אחת מהן הביאה מתנה, כי כך היה דרכם, וכמה הביאה, שקל אחד ממדינתה, ואם כן נעשה לאברהם אבינו 400 שקל כסף עובר לסוחר מכל המדינות כולם, ונתן אותם לעפרון.

”וַיִּשְׁקַל אֲבְרָהָם לְעֶפְרוֹן... אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף” (כג, טז)

כמה הם ארבע מאות שקל

בבכורות (דף ג) אמרו שארבע מאות שקל הנאמר כאן, היינו ארבע מאות קינטרין. ומעניין שלפי החשבון של משקלי זמנינו, הקנטר משקלו ארבעים ושנים וחצי קילו כסף (ראה מדות ושיעורי תורה, ביניש, עמוד תמ"ז). נמצא שאברהם נתן לעפרון לפי משקל זמנינו שבע עשרה אלף קילו כסף, שהוא לפי ערך זמנינו, ארבע מליון ומאה שבעים ושלוש אלף וחמש מאות שקל.

"וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם אֶל עֶפְרוֹן וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעֶפְרוֹן אֶת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּאָזְנֵי בְנֵי חֵת אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עֶבֶר לְשַׁחַר" (כג, טז)

אבימלך נתן לשרה אלף כסף בשביל אברהם עבור עפרון

במדרש (בראשית רבה פרשה נ"ח סי' ז') איתא על פסוק זה, הדא הוא דכתיב, נבהל להון איש רע עין (משלי כח, כב), זה עפרון שהכניס עין רעה בממונו של צדיק, ולא ידע כי חסר יבואנו (שם המשך הפסוק), שחיסרתו התורה ו' (התורה החסירה את האות ו' משמו של עפרון) הדא הוא דכתיב, וישמע אברהם אל עפרון, וישקול אברהם "לעפרון" (בראשית כג, טז) עפרון כתיב, חסר ו'.

ובאדרא רבא כתוב לבאר רמז בדברים, שעפרון היה איש "רע עין", וגימטריא של "רע עין", הוא ארבע מאות, ולכן הוא ביקש ארבע מאות שקל כסף מאברהם. ואם לא היה מבקש, היה מקבל אלף שקל, כי אבימלך נתן לשרה אלף כסף, ורצה אברהם לתת אותם לעפרון. אבל מכיון שבקש 400, קיבל רק 400, ולכן חסר אות ו' שמו של עפרון, לאמר לך, שהפסיד 600 שקל, הנרמזים באות ו' שנחסרה משמו.

"וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם אֶל עֶפְרוֹן" (כג, טז)

למה אברהם לא התווכח על המחיר

לשון הפסוק מורה, שמיד כאשר שמע אברהם את הסכום שקצב עפרון, שילם אותו, בלי לפצות פה ולצפצף, ולא התווכח על המקח כלל. דומה הדבר למה שכתב החיד"א בפני דוד (פרק י"ד סעיף ו') שרבנו האר"י היה קונה מצוה בכל מחיר שמבקשים בלי ויכוחים, כאשר היה שואל המוכר בפעם הראשונה. וזאת כדי שלא יהיה אחיזה בזה לקליפות. ולכן יש לומר שמיד כאשר "שמע אברהם" את בקשת עפרון, שקל לו את הכסף ללא אומר ודברים.

"וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעֶפְרוֹן... אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" (כג, טז)

עפרון כלפי חוץ נראה כמנומס, אך בפנימיותו הוא "חתול"

פלא גדול היא ההנהגה של עפרון, בתחילה עפרון הציע לאברהם ליטול את השדה בחינם ללא תמורה כנאמר, לך נתתיה (כג, יא), הנה לנו נדיב לב בכל מאודו, ואילו אחר כך עפרון משנה את עורו מן הקצה אל הקצה, ולוקח בתמורה לקרקע ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר (כג, טז), כסף שניתן לסחור עמו בכל מקום בעולם? מתרץ זאת הסבא מקלם (הובא בדרבי מוסר ריש חיי שרה עמ' נ"ד) על פי הסיפור הבא:

בדורו של הרמב"ם היה ויכוח בין הרמב"ם להכמ"מ מלך מצרים, האם אפשר לשנות את טבעם של בעלי חיים. יועצי המלך טענו שאפשר לשנות את טבעם של בעלי חיים, ואילו הרמב"ם טען שאי אפשר לשנות את טבעם.

חכמי המלך לא הירפו לרגע ורצו להוכיח לכולם את חכמתם. ועל כן לקחו התול והתחילו לאלף אותו. ההתול "הכשרוני" בזמן קצר הבין את הנדרש ממנו והחל להפתיע את מאלפיו, עד אשר החזיק בידיו מגש עם כוסות שתיה והחל לחלק לאנשים. יועצי המלך שהבינו שזה הזמן המתאים להראות לכולם את חכמתם, הזמינו את תושבי עירם ואת המלך לכיכרה של עיר. ברחובות נתלו שלטים "החתול המנומס", "ערב מרתק ומשעשע". כולם הגיעו חוץ מהרמב"ם. היועצים לא רצו לפתוח את הקרקס ללא הרמב"ם. מיד ציוו על פקידי המלך להביא את הרמב"ם.

הרמב"ם, ששכח מהויכוח, הגיע בליווי הפקידים לשולחן הכבוד. המנחה פתח ובקש מיועצי המלך להציג בפני הקהל את "החתול המנומס", ולקול תשואות הקהל, הגיע החתול כשהוא מהלך עם מגש עמוס כוסות שתיה. הרמב"ם, שעמד נבוכ לצד היועצים, הוציא מכיסו את קופסת הטבק על מנת להריח ולהפיג את שיעמומו. ולא ידע שה' הקדים רפואה למכה, שבפעם הקודמת כשהשתמש הרמב"ם בטבק, זימן ה' עכבר קטן שיכנס לקופסא וכשסגר הרמב"ם את הקופסא, העכבר ניצוד בתוכה, ועתה כשפתח את קופסת הטבק, זינק לו העכבר הקטן החוצה. החתול המנומס בראותו עכבר, שכח את נימוסיו, זרק את מלוא המגש ורדף אחר העכבר.

קם הרמב"ם ואמר לנוכחים, עכשיו ראיתם במו עיניכם, שחתול נשאר התול, ואינו יכול לשנות את טבעו, והוא יכול רק להתחפש למנומס ותו לא.

כך תירץ הסבא הקדוש, עפרון ניסה להיות מנומס, אך לא יכל להתגבר כאשר ראה את סכום הכסף ולכן שינה את גישתו.

"אַרְבַּע מְאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עִבֵר לְסַחַר" (כג, טז)

המתבונן בדבר יראה שהמילה שק"ל באה בראשי תיבות לכבוד קבורת שרה. לאלפינו בינה, שלכבוד קבורת הצדיק לא יחוס על שקליו.

"אַרְבַּע מְאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עִבֵר לְסַחַר" (כג, טז)

האותיות הקודמות לסחר הם נזק

"עובר לסחר" כתוב חסר ו', הרי שעפרון שהיה משאו ומתנו שלא באמונה נקרא סחר חסר ו', לרמוז שלא יצא לו רווח מעסקיו, כי נשאר "חסר", הא כל מי שמשאו ומתנו באמונה, קוראים לו סוחר מלא. וכפי שנאמר, לא יחסרו כל טוב (תהלים לד, יא), שמי שאינו חסר שנאמר עליו "לא יחסרו", הוא "כל טוב".

עוד רמזו החיד"א בחומת אנך (חיי שרה אות ו) שהאותיות הקודמות לאותיות "סחר" הם נזק, הרי ששורשו של סוחר חסר ו' הוא נזק.

”וַיִּקַּם שָׂדֵה עֶפְרוֹן אֲשֶׁר בְּמִכְפֶּלֶה” (כג, יז)

אברהם התפלל עד אותה השדה

מובא בזוהר הקדוש (ח"א דף קכח ע"א) שאברהם היה מתפלל כל יום ויום, כי הוא תיקן תפילת שחרית, ולא היה רוצה להתפלל בתוך העיר, ולכן היה יוצא להתפלל עד אותה השדה שהיתה מעלה ריחות עליונים מגן עדן, והבין ששורש הריח הוא במערה, וראה שם אור יוצא מתוך אותה המערה, לכן משם ואילך התפלל תמיד שם, ושם דיבר עמו הקב"ה, ולכן רצה לקנותה, כי הבין את מעלתה. ואם תאמר, אם כן, למה לא ביקש לקנותה עד עתה? אלא כדי שלא ישניחו שיש לו ענין חשוב במקום זה וימנעו מלקנות אותה, אך עכשיו שנצרך אליה, אמר, הרי עתה הזמן לבקש ולקנות אותה, כי עתה לא ישניחו עלי רק יאמרו שקבר לאשתו הוא מבקש.

ועפרון לא ידע את ערכה של המערה, כי גם כאשר הסתכל בה, ראה רק חשך בתוכה, ועל כן מכר אותה. תדע שכן הוא, כי עפרון מכר לאברהם גם מה שלא נתבקש, את כל השדה ואת המערה אשר בו, לפי שכל השדה כולל המערה היה מאוס בעיניו ולא ידע את ערכו.

כשנכנס אברהם למערה, נתגלו לו ב' קברים

ממשיך זוהר הק' ומגלה, כשנכנס אברהם למערה, ראה שם אור גדול, והורם העפר לפניו ונתגלו לו ב' קברים, ובתוך כך עלה אדם הראשון מקברו בצורתו, ושחק לפניו, בכדי שלא יעצב. כי שנינו שבשעה שהאדם מסתלק מן העולם, רואה את אדם הראשון ואז הוא מת. אבל אברהם, למרות שהסתכל בצורתו, נשאר בחיים. ושאל אברהם אבינו את אדם הראשון, האם היכל הנשמות של גן עדן נמצא כאן? ענה לו אדם, אכן, בודאי קבר אותי הקב"ה כאן, לפי שזה המקום הוא סמוך לגן עדן ויש כאן מנוחה לנפש. אך מאותו זמן שנקברתי כאן, עדיין לא הגיעה נשמתי אל מקומה הראוי, עד שבאת אתה לעולם ותקנת מה שאני קלקלתי. ועתה מכאן ואילך יהיה לי ולכל העולם קיום בנגלך.

ובשעה שנכנס אברהם במערה והכניס את שרה לשם בכדי לקברה, קמו כנגדם אדם וחוה ולא רצו לקבלה להקבר שם, כי אמרו, הלא אנו עדיין כבושה לפני הקב"ה בעולם העליון, בשביל אותו החטא שגרמנו, ועכשיו תתווסף לנו בושה אחרת מפני המעשים הטובים שבכנס. אמר להם אברהם, הרי אני מוכן להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא בשבילך שלא תבוש עוד לפניו לעולם. מיד כתוב, ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו (כג, יט), מאי "ואחרי כן"? אלא אחרי שקיבל אברהם עליו דבר זה להתפלל על

אדם הראשון, נתפיים אדם הראשון ונכנס חזרה למקומו. אך הוה לא רצתה לחזור וליכנס למקומה, מבושתה מאישה אדם, שמא לא יקבלנה, שיאמר לה, ראי הצדקת שרה הזאת, כמה טובה גרמה לבעלה, ואת כמה רעות גרמת לי. עד שקרב אברהם ואמר לה שבשלומה של שרה יהיה גם לה שלום, והכניס אותה אצל אדם והסכים אדם לקבלה בשבילו.

ומדייק הזוהר הקדוש, שלכן כתוב, אחרי כן קבר אברהם "את" שרה אשתו, ולא נכתב, ואחרי כן קבר אברהם לשרה אשתו, כי המלה "את" באה לרבות את חוה, שגם אותה הכניס אברהם בחזרה למקומה...

השמים והארץ נבראו בזכות אברהם

ועל זה פירש הזוהר הקדוש את הפסוק, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (בראשית ב, ד) שרבותינו דרשו (במדרש תנחומא לך לך סימן ד') "בהבראם", באברהם בראם. דהיינו בזכות אברהם בראם. ופירושו, ש"השמים והארץ" רומזים לקדוש ברוך הוא ושכינתיה, שהתולדות שלהם, הם אדם הראשון וחוה, כלומר, איך זכו להתקן אדם וחוה ולחזור אל צור מחצבתם בעולם, בזכות אברהם אבינו. עד כאן מהזוהר הקדוש.

מעשה נורא ב"מגלה עמוקות"

לאחר הסתלקותו של בעל ה"מגלה עמוקות" זי"ע, בא יום אחד לקראקוב אברך צעיר שחזותו מעידה עליו, כי הלך עני הוא, ופנה אל גבאי החברא קדישא כשבקשה בפיו, מכיון שראה כי בקרבת קברו של הגאון מצויה חלקת קבר פנויה, הפיץ הוא לרכוש חלקה זו עבור עצמו. ואף הציע סכום הגון לשם כך.

כאשר שמעו הנבאים את דברי האברך, החלו לגעור בו, "מי אתה כי תחשוב עצמך ראוי לשכב במקום קדוש כזה? ומה עוד כאשר ידענו כי בעל ה"מגלה עמוקות" ביקש להשאירו פנוי?"

אולם האברך לא הרפה ואמר, "לומר לכם מי אני, אינני יכול. אך שתדעו כי ראוי אני להיקבר שם ומוכן אני לשלם סכום נכבד עבור רכישת הקבר". כך נדנד מידי יום ויום. עד שחלפו ימים ונבאי החברא קדישא החליטו להיפטר ממנו בצורה מכובדת וכה אמרו לו, "אם תסכים לקחת על עצמך את בנייתה של הגדר המקיפה את בית החיים (סכום עתק באותם ימים), נסכים לבקשתך". הם היו בטוחים שממילא אין ליהודי הנ"ל סכום כה גבוה, וכך הם יתפטרו ממנו אחת ולתמיד...

אך מה גברה תדהמתם שבעתיים כאשר לאחר שעה קלה, חזר האברך עם כל הסכום הדרוש וביקש לערוך הסכם ותקיעת כף.

הגבאים שלא ידעו להשיא עצות לנפשם, החלו לנסות ליישב את דעתם ולומר זה לזה, הרי ההוצאות כאן הן מרובות, שמירת בית החיים, הגדר הזקוקה לתיקון, הניקיון והתחזוקה, וקופת החברא קדישא ריקה, והנה הזדמנות נקרתה לפנינו למלא את הקופה, כי בכספים שהציע האברך תמורת החלקה, ניתן יהיה למלאות רבות מן ההוצאות.

ממילא, אמרו הגבאים לעצמם, הן אברך זה צעיר הינו, ואנחנו זקנים... ועד המאה עשרים של אדם זה, אנחנו כבר לא נהיה כאן... והרי שום עד אין בינותינו... וסיכמו ביניהם לעשות עמו הסכם. ואכן, הם חתמו על שטר כי החלקה שביקש שמורה היא לו.

מה נדהמו הגבאים אשר לא העלו על דעתם בא, שכבר ביום שלמחרת הם יצטרכו לטפל בו... כי ביום שלמחרת נודע, שאותו האברך הפלאי נסתלק לבית עולמו בפתע

פתאום!

נחרדו הגבאים חרדה גדולה, שכן אפילו את שמו הם לא ידעו, ומה הם יעשו כעת, איך הם יעשו כזה דבר לקברו על יד ה"מגלה עמוקות" והרי כל העיר תהיה כמרקחה, מהחשש לקפידתו של בעל "המגלה עמוקות"...

לאחר התלבטויות רבות, הם החליטו לא לספר זאת לאיש, וניחמו את עצמם בכך שאיש אינו מכיר את האברך, אין לו קרובים או ידידים, ובעיקר, אין איש יודע ממעשה המכירה. הן הכסף הולך כמובן למטרות טובות, והכל יבא על מקומו בשלום... האברך נקבר, כמנהג ישראל, בחלקה רגילה, ומלבד יום הפטירה לא צויין על מצבתו דבר, אפילו לא שם הנפטר.

בלילה, בא האברך בחלום אל הגבאים וטענה בפיו, "הסכמנו על עסקה בצורה ברורה ומפורשת, ואתם את חלקכם לא קיימתם! שילמתי עבור חלקת הקבר ואתם נתתם לי תקיעת כף, וקברתוני במקום אחר. אתבע אתכם לדין בבית דין של מעלה..." נחרדו הגבאים, אבל ניסו לומר לעצמם ש"החלומות שווא ידברו", וש"דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין". אולם משנשנה החלום בלילה שלאחריו ובוהבא ובבא אחריו, הבינו שלא יצאו ממנו נקיים...

כדרכם של יהודים, הם נכנסו לשפוך שיח לפני המרא דאתרא של העיר קראקוב באותה העת הלא הוא הב"ח זי"ע.

"את חטאנו אנו מזכירים היום", אמרו הגבאים, כך וכך היה מעשה, מכרנו את שאינו ראוי, וכך עלתה בידנו, והנה האברך הנפטר בא אלינו בחלום בדין ודברים, ורוצה לתובענו בבית דין של מעלה, ואנו אנא אנו באים!

שמע הב"ח בכובד ראש את דבריהם, והורה להם שבעת שיבוא האברך שוב בחלומות לתובעם, יענו לו כך, "התורה לא בשמים היא, ואין דנים בפני בית הדין של מעלה, אלא רק בזה של מטה. ואם הוא הפיץ במשפט צדק, יבוא ביום פלוני, במקום פלוני ויתבעם בפני בית הדין, והיה אשר יאמרו הדיינים הוא יקום".

כששב האברך ובא בחלום, בשומעו את דברי הרב הב"ח אשר בפי הגבאים הסכים מיד, והודיע על בואו באותו יום שנקבע.

ביום המיועד, הותקנה בבית הכנסת מחיצה שמאחוריה תיסתר רוחו של האברך, וכשהגיעה שעת ה"דין תורה", נשמע כמין רחש מאחורי הפרגוד, ונפתח הדיין... ציוה הרב על האברך שירצה את דבריו בפני בית הדין, וזה עשה כדבריו, ושטח את טענותיו ובסיכום הדברים תבע, שעל החברא קדישא לקיים את דבר ההסכם ולהביאו למנוחת עולמים במקום הקנוי לו.

כשנתבקשו גבאי החברא קדישא לענות לדברי התובע, עמדו ואמרו, הן אמת שכך היה סיפור המעשה, אולם היה זה מקח טעות, מעולם לא עלה בדעתנו לטמנו בסמיכות לקברו של הרב בעל "מגלה עמוקות", אין זה לפי כבודו של הרב, וזה בניגוד לצוואתו, התובע לא רצה לגלות לנו מי הוא, וכך לא ידענו אם ראוי הוא לכך, לכן עשינו מה שעשינו כדי לפוטרו מאיתנו, אך הוא הביא את כל הסכום שבקשנו, וכך לא היתה בידינו ברירה אלא להסכים עמו...

הב"ח פנה אל המנוח שיאמר מה שמו ומי הוא, בכדי שיראה בית הדין שמא ראוי הוא להיקבר אצל ה"מגלה עמוקות". אך האברך סירב בתוקף לגלות דבר על אודות עצמו, באומרו שאין זה ממין העניין, ואת ההסכמה שבתקיעת כף יש לקיים כלשונה.

לאחר ששמעו הדיינים את הצדדים, ישבו ושקלו וטרו בדבר, ובסופו של יום יצא הפסק: "מכיון שהמנוח קנה בלי שום צל של ספק את חלקת הקבר, ומן הראוי שיקבר בה כפי שהובטח לו, אך מאידך ניסא אין בית הדין יודע אם האיש הוא לפי כבודו של בעל ה"מגלה עמוקות", ואם ראוי לעבור על צוואתו למענו, ומכיוון שאנשי החברא קדישא כבר יצאו ידי חובתם כלפי המנוח בזה שטמנוהו היכן שהוא, לכן אין אנו מחייבים את החברא קדישא להעבירו לקבר שליד הרב הגאון. אבל כדי לצאת ידי חובת אלהים ואדם, ומחמת הספק, יפתחו את שני הקברים, זה של האברך וזה שליד קבר ה"מגלה עמוקות", ויתירו פתוחים למשך הלילה. "ואתה", סיים הב"ח בפנותו אל המנוח שמעבר למחיצה, "אם אכן ראוי אתה לשכב ליד הרב בעל "מגלה עמוקות" תעבור לבדך אל הקבר הנכון לך..."

למחרת עם בוקר, שלה הב"ח את שליה בית הדין יחדיו עם אנשי החברא קדישא לבדוק מה נעשה בקברו, ויחדרו אל ליבם, כי ראו את קברו של האברך שהיה

ריק, ואילו הקבר ליד בעל "מגלה עמוקות", היה מלא...

כששבו וסיפרו זאת לב"ח, הבין הב"ח שאותו איש, הוא קדוש ונסתר עד למאד, וכינס את כל אנשי עירו לחלוק לו כבוד אחרון ולבקש את סליחתו מעל קברו. והורה

הב"ח להקים מצבה על קברו ולכתוב עליה.

"פה נטמן האברך לא נודע מיהו, יגיד עליו רעו". כלומר, "רעו" הוא "המגלה עמוקות" הקבור על ידו, "יגיד עליו" מיהו...

לאחר שנים רבות נמחק הכתוב מן המצבה. בשנת תקצ"ב הוקמה מצבה חדשה על הקבר וחרטו עליה את הדברים הבאים:

"ציון לנפש חיה פה מצאנו, ודעת שמה לריק יגענו,

יען נמצא קבור באשמנים, ותמתנה אותיותיו מרוב שנים,

אכן יגיד עליה רעו גאון עוזנו, מגלה עמוקות ומגיה השכנו,

כי רב כבודו בשם תפארת, להשאר בדור דורים למזכרת,

גבאי הח"ק זאת אל לבב השיבו, ומצבה חדשה על קברו הציבו,

תקב"ץ לפ"ק לבריאת ארץ ושמיה".

"וְה' בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל" (כד, א)

למה עד אז אברהם לא יוכל להוליד

מורנו ראש הישיבה הגר"י צדקה זצ"ל בספרו קול יהודה (פרשת חיי שרה, עמ' קל"א) כתב

בשם הגאון הצדיק רבי דוד יונגרייז זצ"ל, כי מה שנכתב "בכל", בא ללמדנו דבר

חשוב והוא, אנו רואים שלאברהם אבינו לא היו בנים רק בזקנותו והוצרך לבשורת

המלאכים, ואילו כל האנשים, יש להם בנים בקלות, בלי טורח וללא מלאכים, ולמה דוקא

אברהם אוהבו של הקדוש ברוך הוא צריך נס?

ובאר, היות ומאברהם אבינו היה צריך לצאת העם הנבחר, רצה ה' וכבש מעיינו של

אברהם בעצירותו, כדי שלא יהיה לזרעו של אברהם קשר עם תרח אביו, עד

שיבש המעיין ונקצץ האילן, כך לא תהיה השפעה לתרח על תולדות אברהם אבינו, ורק

כשהוקין, שכבר נפסק הקשר, אז הוליד בן בדרך נס, וזהו הנאמר כאן, וה' ברך את

אברהם "בכל", גמטריא בן, שהבן הזה "כולו" מאברהם אבינו ואין בו השפעה של תרח

כלל. ולכן אחרי פסוק זה מספרת לנו התורה שרצה אברהם אבינו להשיא את בנו

המהור, אשה מבית טוב.

ובן הביא בשם הגאון בן איש חי בספרו ברכת חיים (הפסטר מסעי) שלא רק האבות היו עקרים, אלא גם האמהות היו עקרות, כדי להפסיק את הקשר עם אבותיהן, ועל ידי כך יקימו דור חדש קדוש וטהור, וזה הפסוק, ואנכי נמעתך שורק בלה זרע אמת ירמיה ב, כא).

”וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וְהוּא בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל” (כד, א)

למה נעשה אברהם זקן בא בימים

צריך ביאור מהו לשון התורה, זקן בא בימים, וכי יש זקן שאינו בא בימים ועוד, מהו הקשר בין כך שאברהם זקן, לכך שה' ברך את אברהם?

הגר"א בספר דברי אליהו (וירא עמ' י"א) ביאר, שיש אדם שנראה זקן אף שלא בא בימים עדיין, ואף שהוא צעיר, נראה זקן מרוב הצרות שבאו עליו. ויש אדם שכל ימיו היו בטובה ונעשה זקן כטבע העולם, שחי שנים הרבה ובא בימים. וזה יובן לשון התורה "ואברהם זקן", רצונו לומר מה שנעשה אברהם זקן, אל תחשוב שמריבוי הצרות נעשה זקן, אלא נעשה זקן בשביל שבא בימים, והוא בדרך טבע העולם, יען כי, "וה' ברך את אברהם בכל", ומהיכן יהיו לו צרות, אם כן בודאי הזקנה באה לו כדרך הטבע, בשביל שבא בימים.

אברהם ניצל את חייו לתורה ומצוות

ועוד פירש בספר עטרת אליהו (הובאו הדברים בספר לבוש יוסף, ישר, חיי שרה עמ' ק"ג) מהו "זקן בא בימים", שאברהם בא בימים עם הזקנה, כלומר שלא איבד זמנו לריק, אלא ניצל את חייו לתורה ויראת שמים, כי ידע להעריך את החיים היקרים לתורה ומצוות ולכן בירך אותו ה' בכל.

ולחבנת הדברים יש להקדים את המעשה דלהלן: מעשה באדם שנודמן לעיר הרחוקה מישוב וכל תושביה יהודים יראי ה' בתכלית. ובין היתר ביקר במקומות הקדושים שבה, וכן ביקר בבית הקברות. והנה בהיותו בבית הקברות, עבר על פני המצבות, וראה דבר מוזר מאד, על המצבות חרוט גילם של הנפטרים, זה חי עשר שנים ומספר חדשים. וזה חי עשרים שנה ומספר שבועות, זה שלושים שנה ומספר ימים, והקשיש שבכולם אינו עובר ארבעים שנה. תמה מאד על זה ואמר, האם ארץ זו אוכלת יושביה, והרי כמו עיני ראיתי בתוכה אנשים זקנים ובאים בימים.

ניגש אותו אדם לראש החברא קדישא להבין את פשר הדבר. אמר לו ראש החברא קדישא, דע לך, כי מנהג מקומנו מימי קדם לרשום על המצבות רק את החיים הרחננים שחי אדם על פני האדמה, והם הזמנים שניצל אותם לתורה ולמצוות, וכל אחד

מאתנו מיום עמדו על דעתו רושם כל שעה ושעה שהקדיש לתורה ולעבודה וגמילות חסדים, ובעת פקודתו אנו מצרפים את השעות לימים, וימים לחדשים, וחדשים לשנים, ורק את הסכום נטו של החיים הרוחניים רושמים על המצבה, אבל שאר כל חייה הבל לא נזכרים, כי מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש. וחכמינו אמרו, למעלה מן השמש, והיא תורה ומצוותיה, יש יתרון (ויקרא רבא פרשה כ"ח ס"א). ואם כן חי האדם האמתיים, הם אלו שהקדיש לתורה ומצוותיה. כששמע אותו אדם דבר זה, עמד וקרא בהתפעלות, "ברוך ה' שבחר בעם סגולה".

על פי זה יובן הפסוק "ואברהם זקן בא בימים", שאברהם לא היה זקן "ברוטו", אלא "בא בימים", בא בחשבון הימים, שכל ימי חייו עלי אדמות לא היתה שעה אחת לבטלה, ולכן "וה' ברך את אברהם בכל".

הסבא מקלם אמר לילדים שלא יאבדו את השנים שחיים בהם

כמו כן מסופר על רבנו שמחה זיסל ברוידא זצ"ל (הסבא מקלם) שהיה מעורר את בניו משנתם ואומר להם, ילדים אתם מאבדים את השנים שחיים בהם, ואת המלכות שהקדוש ברוך הוא המליך אתכם על כל הבריאה.

השפת אמת נפטר צעיר והאריך ימים

על האדמו"ר רבי אברהם מרדכי זצ"ל בעל ה"אמרי אמת" מגור מסופר, שכאשר נפטר אביו רבי יהודה אריה ליב, בעל ה"שפת אמת", אמר לאחיו רבי משה בצלאל זצ"ל בתוך השבעה, הידעת שאבינו האריך ימים? אחיו הרים את עינו בתמיהה, הרי אבינו נפטר בדמי ימיו! והשיבו, כיון שהיה ער ביום ובלילה, והלילה היה שווה ליום בתורה ובעבודת ה', הרי שהתארכו לו השנים.

האבן עזרא פגש מבוגר בן חמש

פעם פגש האבן עזרא אדם, ושאלו, בן כמה אתה? ענהו, בגיל חמש. תמה על כך, הלא אתה נראה בגיל ארבעים? אמר לו, אל תזכיר לי את שנותי הקודמות שבהם הכעסתי את הבורא יתברך, ורק לפני חמש שנים חזרתי בתשובה, והן השנים האמיתיות שלי בעולם הזה (לבוש יוסף עמ' ק"ד).

"וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים" (כד, א)

עד אברהם לא היתה הזקנה ניכרת בליבון שיער

הגמרא בבא מציעא (דף פו:.) דורשת בדרך אחרת את הפסוק, זקן בא בימים, וכי יש זקן שאינו בא בימים? ומבארת הגמרא, שעד אברהם אבינו לא היתה זקנה, ומפני שקלסתר פניו של יצחק היה דומה לאברהם, באו אנשים לכלל טעות ומי שרצה לדבר

עם אברהם היה טועה ומדבר עם יצחק, ומי שהיה רוצה לדבר עם יצחק היה טועה ומדבר עם אברהם. על כן התפלל אברהם שיהיה הבדל בינו לבין בנו, וקבל ה' את תפילתו, והיתה ניכרת עליו הזקנה, שנאמר "ואברהם זקן בא בימים", ועל ידי זה ראו את ההבדל בינו ובין יצחק בנו, ובין איש זקן לצעיר.

הקשה המהרש"א (הידושי אנדות שם ד"ה והוה זקנה), הלא גם לפני אברהם היתה הזקנה מצויה בעולם, שכבר כתוב בתורה קודם לאברהם כמה פעמים "זקנה" כגון באנשי סדום שנאמר, "מנער ועד זקן" (בראשית יט, ד), וכת"ב, "ואבינו זקן" (שם, שם, לא), ובאברהם גופיה כתיב "ואדוני זקן" (בראשית יח, יב), וכן, "אברהם ושרה זקנים" (שם, שם, יא), ומה נתחדש כאן בפסוק ואברהם זקן בא בימים?

תירץ המהרש"א, שבודאי כבר היתה הזקנה קיימת בעולם אצל מי שבא בשנים, אבל לא היתה הזקנה ניכרת בליבון שיער, ולכן לא ידעו בני אדם להבחין בין אברהם ליצחק, ועל זה ביקש אברהם שתהיה הזקנה ניכרת בליבון שיער, ונתמלאה בקשתו.

בלידת יצחק חזר אברהם לצעירותו

דבר נפלא כתבו בעלי התוספות ז"ל בספרים מושב זקנים (כאן) ובפענת רזא (כאן), שעל כן נאמר כאן "ואברהם זקן" אף שכבר נאמר לעיל ואברהם ושרה זקנים (יה, יא), מפני שבלידת יצחק חזר אברהם לצעירותו, והפסוק "ואברהם ושרה זקנים" נאמר עוד לפני לידת יצחק, וחזרה התורה לומר שהזדקן אברהם שנית אחר שהתפלל על הזקנה. ולפי פירושם של בעלי התוספות ז"ל מתיישבת קושיית המהרש"א הנ"ל.

מטבע של אברהם אבינו

חז"ל אמרו (ב"ק צ"ז:) איזהו מטבע של אברהם אבינו? זקן וזקנה מצד אחד, בחור ובתולה מצד אחר. עד כאן. לפי פשוטו, אברהם שהיה מלך וכדרכי המלכים הוציא מטבעות שבהם חותמו, שהיה מטבע מצד אחד דמות זקן וזקנה, הם אברהם ושרה, ובצידו השני של המטבע טבוע, בחור ובתולה, הם יצחק ורבקה. ובדרך רמז יש לומר שכוונת חז"ל, שאברהם אבינו הצטיין במידת החסד על ידי הכנסת אורחים עם המלאכים, ואילו יצחק אבינו הצטיין ביראת שמים, כפי שאומרים עליו "פחד יצחק". באו חז"ל לרמוז "זקן וזקנה מצד אחד", שיש לאדם לנהוג במידתם הטובה של אברהם ושרה, שהממון הוא ה"מטבע" יהיה בידנו לעשות בו חסד צדקות ומצוות. ומצד שני של ה"מטבע" יהיה טבוע "בחור ובתולה", רמז ליצחק ורבקה שמידתם יראת שמים, לאמור שמלבד החסד בממון, גם עלינו לנהוג בממון שיהיה נקי מכל גזל וחטא, ואז יהיה המטבע שלנו כמטבעו של אברהם אבינו. (תפארת שמשון, פינקוס, חיי שרה עמ' רנ"א).

"וְאֶבְרָהִם זָקֵן בָּא בַיָּמִים וְהוּא בֵּרַךְ אֶת אֲבְרָהִם בְּכָל" (כד, א)

אברהם אבינו תיקן את ז' ימי בראשית את שבירת הנקודות

בזוהר הקדוש (ח"א דף קכ"ט ע"א) רבי יהודה פתח, אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך (תהלים סה, ה), תא חזי, אברהם אתקריב לגביה, ותיאובתיה דיליה הוה כל יומי בהאי, ולא אתקריב אברהם ביומא חד, או בזמנא חדא, אלא עובדוי קריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא, עד דאסתלק בדרגוי כד הוה סיב, "ועאל בדרגין עלאין כדקא חזי, דכתיב ואברהם זקן, וכדין בא בימים באינון יומין עלאין", באינון יומין ידיעאן ברזא דמהימנותא.

והנה איתא ממרן האריו"ל (עץ חיים שער י"א פ"ו) וז"ל, דע כי כל העולם כולו מתנהג על ידי זו"ן, וכמו שהם נקראו בנים של או"א, גם אנהנו נקראים בנים של זו"ן בסוד, בנים אתם לה' וגו' (דברים יד, א), וגם כי הכתוב אומר, כי אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פ"ט, ג), רצונו לומר שהעולם מבחינת החסד ואילך שהם ז' תחתונות, שהם כללות זו"ן, וזה סוד ז' ימי בראשית כנודע, כי ביציאת נקודות ז"א יצאו ו' חלקי התחתונים ולא ג' ראשונות, ובנקודות הנוקבא יצאה נקודה העליונה כתר שבה בלבד, ופ' חלקי התחתונים לא יצאו.

והנה רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זלה"ה בספרו הקדוש נצר חסד על מסכת אבות (פ"ה מ"ג), כתב לפרש שכל אחד מעשרה נסיונות שנתנסה אברהם אבינו, תיקן על ידי זה ספירה אחת מעשר ספירות, עד שהשלים את עצמו בכל העשר ספירות, ותיקן את כל קומתו בשלימות, ועלה לעולם התיקון.

ובזה יובן כוונת הכתוב "ואברהם זקן בא בימים", "בא" עולה בגי' ג', לרמוז לג' מוחין, שהמשיכים והביאים אברהם אבינו לבחינת "בימים" שהם ז' ימי בראשית, כללות ז' תחתונות דזו"ן, כמבואר לעיל מהזוהר הקדוש "בימים" ועאל בדרגין עלאין כדקא חזי, באינון יומין עלאין. ועל ידי שהמשיך הג' מוחין לזו"ן, נעשה היחוד של קוב"ה ושכינתיה, וזהו "והווי"ה" בחינת קודשא בריך הוא, "ברך את אברהם בכל" בחינת שכינתיה, כמו שאמרו הזו"ל (בבא בתרא ט"ז:) בת היתה לו לאברהם ו"בכל" שמה.

עוד פרש"י (כאן), "בכל" עולה בגי' בן, דהיינו שה' ברך את אברהם בן. ועל דרך הסוד יש לרמוז, שבכל הוא בן, היינו שהעלה אברהם את המלכות למעלה מסוד ז"א, בסוד "אשת היל עפרת בעלה".

"וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל עֶבְדוֹ זֶקֶן בֵּיתוֹ" (כד, ב)

זקן ביתו, הוא אליעזר

בפרקי דרבי אליעזר (פרק ט"ז) ר' שמעיה אומר, כתב אברהם כל אשר לו ירושה ליצחק, ונתן את הכתב ביד אליעזר עבדו, שילך להישתבח בבית אביו ובמשפחתו. והיה מקרית ארבע עד הרץ דרך י"ז יום, והקדוש ברוך הוא שלח מלאך לפני אליעזר וקפצה לו הדרך ובא בשלש שעות לחרץ.

ויש אומרים (במקור מים חיים שבספר בעש"ט, חיי שרה, אות ד') שביון בשם של קפיצת הדרך והוא אהוה היוצא מהפסוק (חיי שרה כד, מב) ואבא היום אל העין.

ממשיך הפרקי דרבי אליעזר (שם) "זקן ביתו" של אברהם היה עבדו אליעזר, ומאין היה עבדו? אלא כיון שיצא אברהם אבינו מאור כשדים, עמדו כל גדולי הדור ונתנו לו מתנות, וגם נמרוד עמד וכתב את עבדו אליעזר מתנה לאברהם, וכשנמל אליעזר חסד עם יצחק, הוציאו אברהם אבינו לחירות. ונתן הקדוש ברוך הוא לאליעזר שכרו בעולם הזה, כדי שלא יהיה לו שכר בעולם הבא, והקימו למלך, הוא עוג מלך הבשן.

אברהם הפריש מאליעזר את היצר הרע שבו

אמנם במדרש עשר גלויות (פרשה ב') מובא, שעשרה צדיקים נכנסו לגן עדן בחייהם, חנוך, ומשיח, ואליהו, ואליעזר עבד אברהם, עבד מלך הכושי, שהוא ברוך בן נריה, יעביץ בן רבנו הקדוש, שרח בת אשר, בתיה בת פרעה, ר' יהושע בן לוי, חירם מלך צור. הנה לנו שאליעזר עבד אברהם אבינו לא מת.

ומעתה קשה, אם שילם הקדוש ברוך הוא לאליעזר שכרו בעולם הזה, ועשאו עוג מלך הבשן, כדברי פרקי דר' אליעזר הנזכרים, הרי הרגו משה כדאיתא בברכות (דף נד:), ואיך מנו אותו רז"ל בכלל הנכנסים חיים לגן עדן, מאידך גיסא ראה בדברי רז"ל (כ"ב נה.) ר' בנאה היה מציין את הקברות כדי שלא יטמאו בהם הכהנים. כשהגיע למערתא דאברהם מצא לאליעזר דקאי קמי בבא. עד כאן, ומאמר זה מסכים שעוג נכנס חי לגן עדן.

ויש לומר, שיש באדם חלק טוב וחלק רע, כגודע בענין יוסף ואשת פוטיפר וגם במרדכי עם אסתר, שהתחלק החלק הרע שבאסתר, והיה כדמות אסתר, והחלק הרע הזה הוא שהיה אצל אחשוורוש, מה שאין כן חלקה הטוב היה אצל מרדכי, כאשר האריכו בספרי המקובלים (עין חיים שער מ"ט פ"ו). ואם כן גם אצל אליעזר שהיה אצל אברהם, הפריד ממנו את הצד הרע שבו, שהיה כדמות אליעזר, ועל בחינת הרע הזו נאמר ששילם לו שכרו בעולם הזה, ועשאו עוג מלך הבשן, כיון שבבחינת הרע גם כן שימש את אברהם

אבינו, וחלק זה הרגו משה רבנו ע"ה. ואילו הצד הטוב של אליעזר, הוא דקאי בפתחא דמערתא, והוא שנכנס חי לגן עדן, והדברים נכוחים למבין. (מדרש תלפיות ערך אליעזר ד"ה א"ה דף ג"ג טור א').

"וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֲשָׂרָה גְמִלִים מִגְּמֵלֵי אֲדֹנָיו" (כד, י)

קח עשרה גמלים בכדי שתמצא אשה בזכות עשרה נסיונות

כתב מרן החיד"א בחומת אנך (חיי שרה אות י"ג) בשם רבנו אפרים ז"ל, שבכוונה שלח אברהם עשרה גמלים עם אליעזר, כנגד עשרה נסיונות שנתנסה. אמר לו, קח עשרה גמלים, בכדי שהשם יתברך יזכור עשרה נסיונות, ובזכות זה תמצא אשה הראויה לבני.

"וַהֲנֵה רַבְקָה יֵצֵאת" (כד, טו)

בת מלכים היתה שלא יצאה מימיה לשאוב, באותה שעה יצאה

בפרקי דרבי אליעזר (פרק ט"ז) כתוב, הכל צפוי לפני הקדוש ברוך הוא, בת מלכים היתה שלא יצאה מימיה לשאוב, יצאתה לשאוב מים באותה שעה. עד כאן. הרי שיוציאת רבקה לשאוב מים באותו היום, היה מעשה נסים, הן כל ימיה לא עשתה כן רק באותו היום בלבד. ויש לרמוז זאת בפסוק "והנה רבקה יצאת" שהמשמעות הפשוטה של "יוציאת" היא שתדיר יוצאת, אלא שכתוב "יצאת" חסר ו', להדגיש שמעולם לא יצאה רק עתה.

"וַהֲנֵה רַבְקָה יֵצֵאת" (כד, טו)

הצדיקה היחידה בכל המקום

בזוהר (ח"א דף קל"ב ע"א) הקשה, מדוע כתוב כאן "יוציאת", ולכאורה היה ראוי לכתוב "באה"? אלא ללמדנו שרבקה "יוציאת" דופן מכל בני העיר, שכולם רשעים היו, והיא היחידה שהיתה צדיקה. וז"ל הזוהר: "והנה רבקה יצאת, באה מבעי ליה, מאי יוצאת? דקודשא בריך הוא אפיק לה מכל אינון בני מתא דכלהו חייבין והיא יוצאה מכללא דלהון".

"וַתִּמְלֵא כַּדָּה וַתַּעַל" (כד, טז)

מלאה בכ"ד קישוטי כלה את השכינה, וזהו "כד-ה"

"כדה" אותיות כד-ה. ה' היא השכינה, כלומר שקיטטה את השכינה הקדושה בכ"ד קשוטי כלה. והענין הוא, שהנחש הטיל זוהמה בחוה, ועל ידי זה פגם בשכינה בכ"ד זיני דמסאבותא, כלומר בכ"ד מיני טומאה, כמו שנאמר, ואיבה אשית בינך ובין האשה (בראשית ג, טו) "ואיבה" גימטריא כ"ד, שהם כ"ד מיני טומאה שהביא הנחש על

השכינה, ועתה צריך לטהר אותה מהטומאה הזאת. ורבקה אמנו היא שתיקנה את הוה, "ותמלא כד"ה" מלאה את השכינה הקדושה שהיא רמוזה באות ה', מלאה אותה בכ"ד אורות, שהם כ"ד קשוטי כלה, ועל ידי זה יצאו מהשכינה כ"ד זיני דמסאבותא, ולכן יש כ"ד פרקים במסכת שבת, כנגד כ"ד קשוטי כלה. והמשך הפסוק, ותמלא כדה "ותעל" כלומר, שהעלתה מן הטומאה את כ"ד מיני הטומאה מנבול הטומאה אל הקדושה, על ידי כ"ד קשוטי כלה.

"ותמהר ותרד כדה... ותמהר ותער כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר"

(כד, יח-כ)

מידת הזריזות

התורה משבתת בפרשתנו את מעשה רבקה אמנו, והנה בכל המעשה האציל שעשתה רבקה מודגש העניין הוה שרבקה "מיהרה והודרוה להשקות את אליעזר וגמליו.

ותמהר ותרד כדה, וכן ותמהר ותער כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר וכו'. והנה כעין זה מצינו גם לעיל אצל אברהם שהודרו מאוד לדבר מצווה, וירץ לקראתם מפתח האהל וכן וימהר אברהם האהלה אל שרה, ויאמר מהרי שלוש סאים קמה, ואל הבקר רץ אברהם וימהר לעשות אותו, וכן בציווי של הקב"ה לעשות את המעשה הגדול של עקידת יצחק כתוב וישכם אברהם בבוקר וכו', ובזכות שלוש ריצות שרץ אברהם זכה לדורות הבאים שהקב"ה רץ לבני ישראל במתן תורה.

ובתב רבנו הרמח"ל במסילת ישרים (פרק ז' ד"ה וכן תמצא) שכן מצינו שכל מעשיהם של הצדיקים הם תמיד במהירות. אברהם נאמר בו (בראשית יח, ו): וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי וגו', ויתן אל הנער וימהר. רבקה, (שם כד, כ) ותמהר ותער כדה וגו'. וכן אמרו במדרש (במדבר רבה פרשה י'): ותמהר האשה וגו' (שופטים יג), מלמד שכל מעשיהם של צדיקים במהירות, אשר לא יתנו הפסק זמן לא אל התחלת המצוה ולא אל השלמתה. ותראה שהאדם אשר תלהט נפשו בעבודת בוראו, ודאי שלא יתעצל בעשית מצותיו, אלא תהיה תנועתו כתנועת האש המהירה, כי לא ינוח ולא ישקוט עד אם כלה הדבר להשלימו. עיין שם.

גדולי ישראל וזריזותם

הנהגה זו מצאנו גם בגדולי ישראל שהיו מצויינים במידה זו. וכמו שמסופר על רבי איסר זלמן מלצר שנמצאו בכתביו המלצות רבות שהכין עבור כל מיני אנשים שבסוף לא קיבלו את המלצותיו. כששאלוהו תלמידיו למה לא נתן לאותם אנשים את המלצות, ענה רבי איסר זלמן ואמר הרבה פעמים מגיעים אלי לבקש הסכמה ויש לי ספק האם

לתת או לא, ואני מפתח שמא תהיה לי נגיעה של עצלות לכתוב, לכן דבר ראשון אני כותב, כך שהטרחתה של הכתיבה לא תהיה נגיעה, ורק לאחמ"כ אני מחליט אם לתת. וכן בכל זמן שהיה מניע אדם חשוב לעירו היה רבי איסר זלמן יוצא לכיוון ביתו, ורק באותה שעה כשהתקרב אל מתחת הבית היה מחשב האם ראוי לבקר את אותו אדם, כי חשש שאם ישאר בביתו שמא יהיו לו נגיעות של עצלות ההליכה. והכל הניע ממידת הזריזות שהיה מיוחד בה. והיינו דבר ראשון להסיר את מידת העצלות שיש בכל עניין כזה ורק אח"כ כשרואה שאין סיבת עצלות, מקבל החלטה נקייה מכל חשש של נגיעות (ס' דרך עץ החיים הובא בס' שמועות טובות פ' חיי שרה עמ' מ"ב).

גם על הסבא מקלם מסופר שכל ימיו סבל מחולשה ותשישות, אולם הוא היה מצויין מאוד במידת הזריזות, ואף יומיים לפני פטירתו כשהיה תשוש מאוד הוא ביקש ממקורביו שיזיזו קצת את האור שסינוור אותו. לפתע תוך כדי שהוא ביקש הוא התרומם ממיתו ונער בעצמו הלא היא מידת העצלות לא לקום כעת, ואז הוא קם וסידר בעצמו את האור וחזר לנוח (כתב אמת ח"ב עמ' של"ג).

בעי"ז מסופר על הרבי הק' ר' בונים מפשיסחא זצ"ל שפעם כאשר שכב על מיתו נצרך היה למעט טבק, הוא פשפש בכיסו וראה שהטבק נשכח בשולחן. הוא אמר לעצמו אם אקום הרי אני הולך אחרי תאוות ליבי, אבל אם אמשיך לשכב אז אני נכשל במידת העצלות. מה עשה הוא קם לקח את הטבק והניח על ידו, כך שבר גם את מידת התאוה וגם את העצלות (שבילי הזהב ח"א עמ' 157, חיים שיש בהם קמא עמ' שי"א).

גם רבנו בעל החפץ חיים זצ"ל כל ימיו היו בדרך של זריזות מופתית. כל פעולה שעלתה בדעתו לעשות היה עושה מיד מבלי להחמיץ אפ' רגע. וכמו שסיפר הרב מפוניבז' שפעם היה נוכח בעת שהחפץ חיים ביקש מחתנו למצוא מתרגם שיתרגם לאידיש את הספר "גדר עולם" שחיבר הרב, זה היה בשעת הצהרים, לאחר מספר שעות שאל הת"ח את חתנו האם כבר מצא, וכן לאחר כמה שעות עוד פעם שאל הת"ח את חתנו מה קורה?.. וחתנו עדיין לא ביצע את המלאכה. החליט הת"ח בעצמו לתרגם בעצמו כי הבין שמה שלא נעשה מיד כבר לא ייעשה. ופעם בשעות הערב כשהיה חלש ולא יכל לכתוב, ביקש ממקורביו שיכתבו מכתב לאיזה תורם, והוא יחתום. למחרת בבוקר הוא שאל אם כתבו, ונענה שלא.. אמר החפץ חיים אני לא אוכל ארוחת בוקר עד שלא תכתבו, כי החפץ חיים אחז שצריך לעשות מיד (המאורות הגדולים אות קי"ט עמ' ש"א).

רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל היה מיוחד מאד במידת הזריזות, פעם פנה אליו בבקשה יהודי משכונה מרוחקת, וביקש ממנו שבהודמנות ראשונה כשיפגוש את האב"ד של השכונה שלו, יפעל אצלו באיזה עניין הנוגע לו. באותו לילה שלג כבד כיסה את

ירושלים, והנה רואה אותו אדם את רבי יוסף חיים מתבוסס בשלג הכבד לכיוון ביתו של האב"ד, שהתגורר כאמור במקום מרוחק מרבי יוסף חיים, ולאחר זמן מה התברר לו שרבי יוסף חיים טרח במיוחד בשביל בקשתו. לפליאתו של אותו יהודי, אמר לו רבי יוסף חיים האם נראה לו שבגלל שאני זקן אין לי את הדין של מצווה הבאה לידיך אל תחמיצנה (האיש על החומה).

"וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלוּ הַגְּמֵלִים לְשָׁתוֹת וַיִּקַּח הָאִישׁ נֶזֶם זָהָב בְּקַע מִשְׁקָלוֹ וּשְׁנֵי צְמִידִים עַל יָדָיו עֲשָׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם" (כד, כב)

תאוות וקנאת הממון גורמים פירוד בין האדם לחברו

רש"י (כאן) מפרש בשם המדרש (בראשית רבה פרשה סי' ו'), "בקע", רמז לשקלי ישראל בקע לגולגולת. "ושני צמידים", רמז לשני לוחות מצומדות. "עשרה זהב משקלם", רמז לעשרת הדברות שבהן. עד כאן. אולם כבר נתייגעו המפרשים להבין, ניהא נתינת המתנה השניה, שביקש לרמוז לה בכך על עשרת הדברות שהן שורש התורה שקיבלו ישראל בהר סיני, אולם מה טעם רמז לה במתנה הראשונה על מחצית השקל.

כתב הכלי יקר (כאן) וזה לשונו, ואם תדקדק בלשון צמידים ובלשון בקע, תמצא שהם שני הפכים, כי בקע הוא דבר אחד שנבקע לשנים, ושני צמידים היינו שני דברים נפרדים יהיו צמודים ומחוברים. ומבאר הכלי יקר שבכך ביקש אליעזר ללמד לרבקה, את השקפת החיים התורנית בביתו של אברהם ויצחק בנו שעתידי להיות בעלה, מצד אחד למאוס ברדיפה המתמדת אחר בצע כסף, שהוא בבחינת "בקע" מלשון בקיעה, כי החומריות אינה ניתנת להשגה רק חצי תאוותו, כמאמרם (קהלת רבה א' ל"ב), אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו, כי אם יש לו מאה הוא רוצה מאתיים, ואם יש לו מאתיים הוא רוצה ארבע מאות. זאת ועוד, שהתאוות והקנאה והממון גורמים פירוד בין האדם לחברו בבחינת "בקע". אך לעומת זאת הדבקות בעסק התורה ובקיום המצוות, הן בבחינת "שני צמידים", כי הן מחברות בין שומרי תורה ומצוות, כמו שכתוב (תהלים קי"ט, קס"ה) שלום רב לאוהבי תורתך.

נמצא שבשתי מתנות אלו ביקש אליעזר ללמד את רבקה לאיזה בית היא עומדת להכנס, בית שבורחים בו מהרדיפה אחרי הממון, שהוא בבחינת "בקע", ולעומת זאת הוא בית שעוסקים בתורה ובמצוות, שהן בבחינת "שני צמידים".

ורמז נפלא רמז הכלי יקר במילה "ממון" כשנכתוב אותה באותיות מלאות יצא, מ"ם מ"ם ו"ו נו"ן, הנה שכל אותיותיו כפולות, לרמז שאם יש בידו מ' זוז הוא מתאוה לעוד מ' זוז, וכן בכל האותיות. שכאמור הכסף תמיד בקוע להצאין, כאמרם (קהלת רבה

א-לב) אין אדם נפטר מן העולם וחצי תאוותו בידו, יש בידו מנה מתאוה למאתים, ועל כן נקרא ממון. אבל קנין התורה כולו צמוד ומחובר ומרבה השלום לחבר שנים הנפרדים, כמו שכתוב (תהלים קיט-קסה) שלום רב לאוהבי תורתך. (ועיין שם בכלי יקר עוד תירוץ).

ושני צמידים

פירש הגאון רבי יוסף צבי סלנט זצ"ל בספרו באר יוסף (חיי שרה עמ' ס"ב) בנתינתו לרבקה שני צמידים רמו לה, כי שני הלוחות הם צמודים ואי אפשר לאחד בלי השני, מאחר ובלוח הראשון כתובים מצוות שבין אדם למקום ובלוח השני מצוות שבין אדם לחברו, וכתוב ויתן אל משה... שני לוחות (שמות לא, יח) לוחת כתיב לשון יחיד, בא ללמד שאין להפרידם זה מזה. וזה רמו אליעזר לרבקה, אף על פי שהיא גומלת חסדים ומקיימת מצוות שבין אדם לחברו, עליה לדעת שקיים גם החלק בין אדם למקום, שאותו תוכל ללמוד ולקבל בבית אברהם.

"וּלְרִבְקָה אָח וְשְׁמוֹ לָבֶן וַיִּרְצֶה לָבֶן אֶל הָאִישׁ הַחוּצָה אֶל הָעֵינָן" (כד, כט)

שמו של לבן

פסוק זה צריך ביאור, לשם מה התורה כותבת "ולרבקה אח ושמו לבן" והוא נראה מיותר, שלכאורה היה לתורה לכתוב, וירץ אחיה לבן וכו', והנה כתוב במדרש בראשית רבה (פרשה ע"א ס"ג) ארבע מדות נאמרו בשמות, יש ששמותיהם נאים ומעשיהם נאים, יש ששמותם כעורים ומעשיהם כעורים, יש ששמותיהן כעורים ומעשיהם נאים. ויש ששמותיהן נאים ומעשיהם כעורים.

שמו נאה ומעשיו רעים

ולפי זה כתב רבנו יוסף חיים זצ"ל בספרו עוד יוסף חי (חיי שרה, עה"פ ולרבקה אח) לבן שמו נאה ומעשיו רעים, כי שמו מורה על לובן, ולבו ומעשיו שחורים כפחם. ונראה שבגלל שהיה לבן אח של רבקה הצדקת, לבן זכה שיהיה לו שם נאה שהוא לבן, וזה שאמר הכתוב "ולרבקה אח ושמו לבן" רצונו לומר, משום שהוא אח לרבקה הצדקת, לבן זכה שיהיה שמו נאה.

לבן לא קן כלומר אין לו בינה

עוד יש לפרש שכוונת הכתוב "ושמו לבן" לגנות את לבן, כי הנקוד של המילה לָבֶן בשני קמץ, אם נחלק את שמו במבטא לשתי הברות יצא לָבֶן אֶל הָאִישׁ הַחוּצָה אֶל הָעֵינָן. ונראה עורו היה לבן ביותר, מופלא ומשונה מהרגיל

במדרש בראשית רבה כאן (פרשה ס' ס"ז) איתא דבר פלא, שאחיה של רבקה היה שמו לבן, על שם שמראה עורו היה לבן ביותר, מופלא ומשונה מהרגיל.

בתרגום יונתן פרשת בלק (כב, ה) איתא, שלבן הארמי הוא בלעם, עיין שם. ולפי זה אפשר ששמו האמיתי היה "בלעם", אבל קראו אותו העולם בשם "לבן" על שם מראה עורו. (ועיין לקמן בסמוך על הפסוק בא ברוך ה').

נקרא לבן, לפי שמלאך שם בפי לבן לומר לאליעזר בא ברוך ה' ובוזה יצא מארור לברוך ונעשה לבן

בזוהר הקדוש (ח"ג דף קנ"ח ע"א) כתוב, שמלאך נשלח ממרום לשים בפי לבן את המילים שאמר לאליעזר, בא ברוך ה' (כד, לא), ובוזה יצא אליעזר מכלל ארור, שהוא מזרע כנען, שהם ארורים, ובא לכלל ברוך. ולפי זה יש לומר שכיון שהפך לבן את אליעזר מארור לברוך קראוהו לבן שהפך את השחור ללבן. דהיינו שמו באמת היה בלעם ורק לאחר שנעשה אליעזר "לבן", אמרו בני עירו זה הוא שעשה והפך אדם שחור כפחם ללבן, ונשאר כינוי זה עליו וקראו אותו לבן.

ובגמרא סנהדרין (דף קה). שלבן נקרא כושן רשעתים ולפי זה בתחילה היה שמו כושן רשעתים ואחר המעשה הנזכר קראוהו לבן.

"וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה" (כד, לא)

אליעזר הזכיר שם ופרחו הוא והגמלים באויר ו"עמדו" על העין

בספר ילקוט שמעון (לסרי, חיי שרה עמ' 36) כותב, כשיצא לבן מביתו, יצא בחרב להרוג את אליעזר, וכי מה עשה לו, שיצא להרוג אותו, אלא חשב, הן המקדש בת מלך בשוק בלי רשות אביה חייב מיתה, וחשב שאליעזר קידשה במתנות שנתן לה ועל כן יצא להורגו. כשראהו אליעזר שבא להורגו, הזכיר שם ופרחו הוא והגמלים באויר ועמדו על העין, והוא שכתוב, והנה "עומד" על הגמלים על העין (כד, ל).

ובספר ליקוטי אמרי אל (מועלם, חיי שרה עמ' ס"ח, נדפס תרצ"ב) כתב ששם אליעזר גמל על גמל וגמל על גמל והגמל הראשון עומד על המים ואליעזר ורבקה למעלה, כי הכישוף לא שולט על המים, אמר לו אליעזר מן הדין עבד פסול לקידושין ואם כן לא קידשתיה ולמה חרה לך, מיד נתקררה דעתו, וכל שכן שראה פלאי פלאות שאליעזר והגמלים תלו עצמם על העין, ואמר לו, "בא ברוך יהוה" בודאי שגדולה מעלתך, והוליכו לבית.

"וַיָּבֵא הָאִישׁ הַבִּיטָה וַיִּפְתַּח הַגְּמָלִים" (כד, לב)

זהירותו של מרן החפ"ץ חיים בחנות המכולת

פירש רש"י (במקום) "ויפתח" היינו שהתיר את הזמם שלהם, שהיה סותם את פיהם של הגמלים שלא ירעו בדרך בשדות אחרים.

ומה נכון להביא במקום זה את זהירותו הגדולה בגזל, של רבנו התפין חיים רבי ישראל מאיר, כאשר מובא בספר החפץ חיים היו ופעלו (ישר, ה"א עמ' נ"ה) ד' שנים לאחר נישואיו, נפלה לו ירושה בסך מאה וחמישים רובל מאחות אביו, בכסף זה פתח חנות מכולת. חלקו שלו בעבודה היה ניהול החשבונות, ואילו החנות עצמה התנהלה על ידי אשתו, כדי שבמשך היום יוכל להמשיך בלימודיו.

מדוי לילה, בשובו מבית המדרש, היה יושב לערוך את החשבונות של החנות, ובימי השוק, כשהעבודה היתה רבה, היה שוהה בחנות, כדי להקל על אשתו. הנהגתו בניהול החנות היתה מיוחדת. באמצע היום סוגרים אותה, כדי לא לפגוע בחנוונים אחרים. "גם הם זקוקים למחיה", היה אומר. יום יום היה סר לחנות לבדוק אם המידות והמשקלות מדוייקים. סחורה שנתקלקלה במקצת, לא הרשה למוכרה.

במשך כל זמן קיומה של החנות, היה נתון בפחד מתמיד, שמא נכשל בעבירה כל שהיא. היה נזהר שלא לעבור ליד ביתו של קונה שלקח אצלו סחורה בהקפה, שמא יראה כאילו בא להזכיר לו לקונה, את החוב, באופן זה קיים את הדין "לא תהיה לו בנושה".

פעם שכח לקוח נכרי בחנותו דג מלוח אחד. רבי ישראל מאיר לא הצליח לאתר את בעל האבידה. והרי יש כאן חשש "גזל עכו"ם" מה עשה, ביום השוק שלאחריו, חילק דג מלוח הנם לכל לקוח נכרי.

במקרה אחר התברר לו, שלקוחה נכרית קבלה בטעות מלח בכמות קטנה מכפי המגיע לה. לאחר מאמצים רבים הצליח לברר מאיזה כפר באה האשה, אך את שמה לא הצליח לגלות. החפץ חיים לא היסס הרבה, שכר עגלון ושלח איתו שק מלא מלח לאותו כפר, וצוהו לחלק את המלח בין כל נשות הכפר.

שערו בנפשכם, היש מי שלא יעדיף לערוך את קניותיו בחנות כזו, ואמנם לאט לאט החלה נהירה של קונים לחנות, הכל בקשו לקנות דווקא בה את מצרכיהם. משהתרבו הקונים, נבהל החפץ חיים, מה יהיה על החנוונים האחרים, ועל בן הורה לאשתו לנעול דרך קבע את הדלת הפונה אל הרחוב. בדרך זו, הסביר לה, יכנסו רק השכנים המכירים את הדלת האחורית. אך ללא הועיל, עד מהרה גילו גם הקונים הרחוקים את קיומה של אותה דלת אחורית, והמשיכו לבא. הרב חרד שמא גזול הוא את פרנסתם של שאר החנוונים והחליט לסגור את החנות. כך הקיץ הקיץ על אותה תופעה מיוחדת במינה, החפץ חיים כחנווני.

אך הפרשה לא הסתיימה עם סגירת החנות. על אף שהשתדל תמיד לנהל משא ומתן באמונה, בכל זאת הטרידו כל ימיו חשש שמא נכשל בחוסר יושר בתקופת היותו

חנווני. לעת זקנתו, בשעה שהתכוונן לעלות לארץ הקודש, כנס את כל יהודי העירה, והתחנן לפניהם שיסלחו לו אם עשה עוול למישהו. וכדי לפייס כל נפגע אפשרי, עשה כעצת חכמינו זכרונם לברכה, והרים תרומה בסך חמש מאות זהובים לצרכי צבור. בכסף זה בנו באר, וכל אדם יכול היה לשאוב ממנה מים ללא תשלום.

”וְאָבָא הַיּוֹם אֶל הָעֵינַן” (כד, מב)

ג' קפצה להם הדרך, אליעזר עבד אברהם, יעקב, ואבישי בן צרויה

פי' רש"י ז"ל (כאן) שכוונת אליעזר לומר, היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הארץ. והנה מקורו טהור מהגמרא סנהדרין שבסמוך.

אמרו בגמרא סנהדרין (דף צה). תנו רבנן, ג' קפצה להם הדרך, אליעזר עבד אברהם דכתיב ואבא היום אל העינן, לאמור שבאותו יום יצא. יעקב דכתיב, ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה (בראשית כה, י), ואבישי בן צרויה, שיום אחד ערב שבת היה והביאו לפניו ספל מים, כדי לרחוץ פניו ידיו ורגליו לכבוד שבת, וראה כתם דם על המים, ויש אומרים שבאה יונה והיתה מחבטת עצמה וממרטת כנפיה. אמר אבישי, יונה נמשלה לכנסת ישראל שמע מינה דוד המלך ע"ה בצער, הלך לביתו ולא מצאו, הלך ושאל בבית המדרש האם מותר לו לחפש את דוד על ידי הפרידה של דוד, והרי משנה שנינו (סנהדרין כב.), אין רוכבין על סוסו של מלך, בשעת סכנה מאי, אמרו, בשעת סכנה מותר. רכב (על הפרידה של דוד) וקפצה לו הדרך. כיון שהגיע אבישי ראה שעורפה, אמו של גלית יושבת וטווה בפלך על המגדל, זרקה את הפלך על ראש אבישי להרגו, ולא הצליחה, אמרה לו נער תן לי הפלך, לקח הפלך והכה בראשה והרגה, כמו שאמרו הבא להרגך השכם להרגו. וכשראה בנה ישבי בנוב שבא אבישי, היה דוד תחת מרדעת החמור ורצה להנוק אותו, והקדוש ברוך הוא עשה לו נס ונעשה תחתיו עמוק ורחב, הדא הוא דכתיב, תרחיב צעדי תחתיו ולא מעדו קרסולי. ישבי לקח את דוד והשליכו לאויר השמים, והעמיד רומח תחתיו כדי שירד עליו דוד וימות. אמר אבישי שם קדוש ותלה אותו בין שמים לארץ. ומדוע לא אמר דוד בעצמו שם, מפני שאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין. אמר אבישי לדוד, למה הלכת בדרך יחידי ונלכדת בידם. אמר דוד כך עלה במחשבתו של הקדוש ברוך הוא כדי לנקום ממני עון נוב, ושאל אותי הקדוש ברוך הוא האם רצונך שיכלה זרעך, או שאמסור אותך ביד אויב, ובחרתי שאפול ביד אויב, וזהו שאירע לי עתה. אמר לו אבישי הפוך תפלתך, טוב יותר שיכלה זרעך כי לא יכלו רחמיו ממך, וכתיב ורחמיו על מעשיו. אמר לו תעזור עמי בתפלה, התפלל עליו שיכלה זרעו ולא הוא, וקבל ה' תפלתו, הדא הוא דכתיב, ויעזור לו אבישי בן צרויה (שמואל ב, כא), אמר רב, שעזרו בתפלה. (ונתקיים העונש בזרעו של דוד, על ידי עתליה אם אחוזה, כשראתה שמת בנה כתוב, ותקם

ותאבד את כל זרע הממלכה (מלכים ב, יא, א) ונשאר מזרעו של דוד יואש לבדו). וזהו שכתוב כאן באליעזר, ואבוא היום אל העין שקפצה לו הדרך.

וְאָבָא הַיּוֹם אֶל־הָעֵינַן וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבִרְתֶּם אִם־יִשְׁדָּךְ־נָא מַעֲלִית דְרַבִּי אֶשֶׁר אֲנֹכִי הִלַךְ עֲלֶיךָ (כד, מב)

השנחה פרטית

מסופר על אחד מצדיקי ירושלים שעבדה אצלם גויה מחו"ל בניקיון. בוקר אחד אמרה המשרתת לרבנית כי לקראת הערב היא מתעתדת לשוב לביתה שבחו"ל. הרבנית השתוממה ותמהה: "מדוע לא אמרת לי כמה ימים קודם לכן? הייתי דואגת לעצמי למישהי אחרת" אך הגויה בשלה, היא התנצלה ואמרה כי עליה לשוב בדהיפות לחו"ל. וכך עשתה, מספר שעות מאוחר יותר ארוה את חפציה ופנתה לצאת מהבית. הרבנית שנחפזה ללוותה נתקלה בדרכה בתפוח יפיפה שהיה מונח על השולחן. וכאות הוקרה על עבודה נתנה לה הרבנית את התפוח ושילחה אותה לשלום. לאחר כמחצית השעה הגיע הרב הביתה, היא ספרה לו על רצונה המוזר של הגויה ללכת ללא הודעה מוקדמת, וכן ספרה לו כבדרך אגב שנתנה לה את התפוח כמתנת פרידה. "אוי" נבהל הרב, "והרי התפוח הוא מפירות שביעית שאסור לתת לגוי! אנא, מהרי בעקבותיה ומלי את התפוח מידיה. הרבנית מהרה לכיוון התחנה, ובדיוק להכעיס, היא רואה מרחוק את האוטובוס נוסע ועליו יושבת בשלווה הגויה. הרבנית לא התמהמה מיהרה ועלתה על האוטובוס הבא אחריו והנה בתחנה הבאה של האוטובוס "שלה" היא רואה את הגויה יושבת וממתינה לאוטובוס הבא שיובילה למחוז הפצה. והנה כשראתה הגויה את הרבנית החלה מיד מחטטת בתיקה בחיורון ומוציאה ברעד את: כל תכשיטיה של הרבנית תוך גמגומי התנצלות משונים. הרבנית הנדהמת שכלל לא ידעה שחפציה נגנבו התעשתה, וכמובן, דרשה בלי בלבול גם את התפוח חזרה.

לפני כמה שנים הלך לעולמו באנטוורפן יהודי יקר ושמו ר' פסח ויינשטוק ז"ל, כשהוא בן 100 שנים. בכל שנותיו היה שגור על לשונו סיפור הצלת חייו, וכך היה המעשה: בשנת ת"ש נכנסו הנאצים ימ"ש למחוז מגוריו, והוא ומשפחתו הוצרכו לברוח דרומה כעבור 4 שנים הגיעו לעיר ליון שבדרום צרפת, שם חלה ר' פסח בשחפת, מחלה שהייתה אז מסוכנת ומדבקת. כששמע ר' פסח על דבר מחלתו נענה ואמר: "רבש"ע, במשך 4 שנים יגעתי וניסיתי להציל את חיי, אבל כאשר הנני רואה שרצונך לקחת את נשמתו אליך השמימה, הנני מקבל באהבה את גזרתך". באותו זמן היו מכניסים את כל חולי השחפת לבית חולים מיוחד ללוקים במחלות מדבקות, כדי שלא יסכנו אתרים יחד עמם, ואף ר' פסח הופרד ממשפחתו ואושפז בבית חולים זה. בחסדי שמים הוא שרד

את המחלה, וכאשר החלים ויצא מבית החולים, היה זה כאשר המלחמה הסתיימה. מיד פנה להפש את בני משפחתו, שלח מכתבים להכא ולהתם, ואז נודע לו את כל אשר אירע בתקופה שהיה בבית החולים: זמן לא רב לאחר שאושפז, כבשו הנאצים את האזור, ושילחו את כל היהודים להשמדה באושוויץ, ובתוכם את בני משפחתו הי"ד. רק הוא ששהה בבית החולים ניצל, משום שהנאצים פחדו להציג את כף רגלם באותו בית חולים, מחשש הדבקות במחלות. או אז הוברר לו, כי מה שנראה היה לו בשעתו כמכה מן השמים, היא שעמדה לו להינצל ממוות (אחד העלונים).

"וַיַּעַן לְבֶן וּבְתוֹאֵל וַיֹּאמְרוּ מַה' יֵצֵא הַדָּבָר לֹא נוּכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ טוֹב"
(כד, ג)

מה' יצא הדבר בעניני שידוכים הכל בהשגחה פרטית

אִיתָא בְּגַמ' (מו"ק יח): אמר רב משום רבי ראובן בן אצטרובילי, מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש. מן התורה דכתיב (בפרשתינו כד, ג) ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר. מן הנביאים דכתיב (שופטים יד, ד) ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא, מן הכתובים דכתיב (משלי יט, יד) בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת. **ובך** אמר מורנו ורבנו החזון איש זי"ע (הובא במעשה איש ח"א עמ' רי"ב), שאף שהקדוש ברוך הוא הוא מנהל עולמו, מכל מקום פעמים שדרכי ההשגחה מכוסים ונסתרים, שכך עלתה במחשבה לפניו להסתיר פניו, עד שיש מקום למעות כאילו חס ושלום יש לאל ידו של האדם לעשות כרצונו. אמנם "מקום הניחו לנו מן השמים" בעסקי השידוכים, להראותנו בגלוי לעין כל השגחתו הפרטית, כיצד הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו, מוליך ומביא את בריותיו הנה והנה, מקרב ומרחק אנשים, מצרף מקרים שונים וכל זה עבור שידוך אחד שיגמר בכי טוב, והכל יודוך והכל ישבחוך, כי מה' אשה לאיש בלא הסתר פנים כלל.

הקדוש ברוך הוא לבדו מזווג זיווגים

אִיתָא בְּגַמ' (סוטה ב): ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני. מבואר להדיא בדברי הגמ', שאין מציאת הזיווג תלויה בשום סיבה בעולם, לא בחשיבות המשפחה ולא בממון ואף לא בכשרונותיו המופלגים של החתן או של הכלה, ולא בחריצות השדכן וכיוצא בזה. אלא הכל תלוי במאמרו וברצונו של הקדוש ברוך הוא, שהוא מושיב יחידים ביתה (תהלים סה, ז), וכפי אשר נקבע עוד בטרם יצירת הולד כי בת פלוני תהא לפלוני. וכדברי הכתוב בפרשתינו (כד, ג) ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או טוב. וכתב הרשב"ם, וזה לשונו, לא

נוכל דבר אליך, לא הסתירה ולא הבניין תלוי ברצוננו, כי על כרחנו יקרה הדבר בין אם אנו רוצים או לא רוצים, כי הקדוש ברוך הוא עשה זאת, שהיכולת בידו.

מעשה פלא פלאות בשידוכין בישיבת החת"ס

מעשה בעשיר שהשקה נפשו בבחור תלמיד חכם מופלג עבור בתו, ובא אל הרה"ק החתם סופר זי"ע, בבקשה שיראהו את הבחור המופלג ביותר בישיבתו הרמה, כי ברצונו לקחתו כחתן לבתו. השיב לו החת"ס, בסוף הזמן הנני מעביר את כל הבחורים בכור הבחינה, אז אדע בבירור במיב כל אחד ואחד, שוב נא עתה לביתך, ולאחר שיגיע עת המבחן, אשלח אליך את הבחור המיועד. בסוף הזמן בחר החתם סופר את הבחור המהולל ברוב התשכחות, ונתן בידו כתב צרור וחתום, בו כתב אל הגביר "מחזיק כתב זה, הוא הנבחר להיות חתנך לוקח בתך", וביקש ממנו שבדרכו הביתה יאריך דרכו למקום מגורי הגביר ויתן לו את האיגרת. הבחור שלא ידע איגרת זו מה טיבה וקצרה נפשו בדרך, פנה אל אחד מחבריו אשר דר בסמיכות למגורי הגביר, וביקש ממנו שימסור מכתב זה אל הגביר. הלה הסכים לדבר ובבואו אל עירו, סר תחילה לבית הגביר ומסר לו את האיגרת, פתח הגביר את המכתב, והבין שהבחור העומד לפניו הוא המיועד לו. מיד שלח לדבר בו נכבדות ונגמר השידוך בכי טוב.

הנה לנו כדברי הגמ', שמה' אשה לאיש, הוא מסובב הסיבות עד שיצא לאור רצונו יתעלה.

מעשה בענין שידוכים מהרש"ש (הרב שמשון)

וראיתי בספר "אהבת חיים" מעשה שהיה עם הגאון רבי שמואל שמשון זצ"ל בעל הנהגות וחינוכי הרש"ש על הש"ס, שהיה מנהל קופת גמ"ח, באחד הימים בעת שישב בבית המדרש ועסק בתורה, ניגש אליו הסנדלר כשברצונו להשיב הלוואתו, נענה לו הרש"ש שאין בידו עתה שטר חובו אלא בביתו, אך הלווה השיב שסומך הוא על מעלת כבודו שיאבד את השטר מן העולם, ונתן לו את שטרות הכסף כסכום ההלוואה. הכניס הרש"ש את השטרות לתוך הגמרא בה למד והמשיך ללמוד ברוב עומק ועיון, ושכח מכל אשר נעשה. כשסיים את לימודו, החזיר את הגמרא שבה הכסף למקומה בארון הספרים וכמובן שלא קרע את שטר החוב. כעבור זמן מה בדק הרש"ש את השבונות הגמ"ח ועבר על שטרי החוב, וראה את השטר המעיד על חובו של הלווה והנה כבר עבר זמן הפירעון. פנה אליו הרש"ש בבקשה שישב את ההלוואה כפי התחייבותו, והלא טען הן כבר פרעתי את חובי. אולם הרש"ש שפרח מזכרונו מה שהיה, עמד על שלו, הן עדיין החוב בעינו קיים וכפי שמוכיח השטר, שאם אכן פרעו מדוע לא נמל הלווה את השטר. ואמר

הרש"ש שאין בידו למחול משום לפנים משורת הדין, שאין המעות שלו, אלא הם כספי ציבור ותבעו לדין תורה.

פשיטא ואין צריך לומר שכל בני העיר האמינו לרש"ש והוציאו לעז על הלווה כי גנב הוא, ויגדל הבזיון עד לב השמים, עד שנאלץ בנו שעמד סמוך לפרק "האיש מקדש" לברוח מהעיר, כי לא היה מסוגל לשאת ולסבול את החרפות והגידופים שעברו על משפחתם. לאחר זמן, הוצרך הרש"ש לעיין באותה גמרא ומצא בה את שמרות הכסף. מיד נזכר בכל המאורע, כיצד פרע הלוה את חובו, ואכן הוא צודק בטענתו "פרעתי". נבהל הרש"ש עד מאוד על שגנם לו צער גדול ונורא. תיכף ומיד הלך אליו לפייסו ולבקש מחילתו. אך הלוה טען כנגדו, שאין בידו לתקן את המעוות, שהלא יצא עליו שם רע שהוא גנב ואף בנו הוצרך לגלות ממקומו. ולא עוד, אלא שכל בני העיר יאמרו שהרב מפייסני רק לגדל טוב לבו ולא יאמינו שבאמת נמצאו המעות. אמר לו הרש"ש שלח להביא את בנך ואקחהו לחתן לבתי, ובכך יוודע בבירור, כי אכן אתה צדקת ואני טעיתי. וכך היה הרש"ש לקח לו לחתן את בנו של הלווה, ונחה ושקמה הארץ.

מה נפלאות תמים דעים לגרום לרש"ש לשכוח מהפירעון, ולגלגל את כל המעשה, כדי שישתדך רב העיר עם סנדלר העיר, כי זה השידוך המיועד לו מן שמיא.

השידוך ממירון

אחד מבחורי הישיבות נתקשה למצוא זיווגו, פעם אחת לקראת שבת אחת החליטו בני הישיבה לשבות בשבת קודש במירון בסמוך ונראה לציון רשב"י. אותו בחור הצטרף ונסע עמם, אך במשך כל השבת הסתגר בחדרו, כשהוא שקוע בצער ולא עלה לציון אפילו פעם אחת, רק במוצאי שבת נתעורר בו רצון לפקוד את הציון בטרם יחזור לישיבה. בהגיעו אצל הציון פתח באמירת תהלים בהשתפכות הנפש ובדביקות עצומה, עד שלאחר כמה שעות נמר את כל הספר מרישא ועד גמירא. כאשר סיים את תפילתו, הביט לאחוריו ולא מצא את חבריו, לפי שכבר חזרו בצוותא לישיבה, והבין שעתה עליו לחזור לישיבה בכוחות עצמו. אך כיון שלא היתה הפרוטה מצויה בכיסו, הלך לביתו של אחד מתושבי מירון וסיפר לו את המעשה שהיה, וביקש שילוהו סכום מעות להוצאות הדרך. אולם אותו תושב אמר לו איני מכירך ושמא רמאי אתה, השיבו התלמיד, הנה בידך להתקשר לראש הישיבה המכירי, והוא ימליץ בעדי טוב להלוות את סכום זה, ובהזדמנות הראשונה אשלח לך חזרה את סכום ההלוואה. מטבע הדברים בעל הבית שוחח עמו על דא ועל הא למשך זמן מה, ולאחר מכן הלווה לו כפי בקשתו גם ללא ההמלצה של ראש הישיבה, כי ניכרים דברי אמת, וראה כי בחור נעים הליכות הוא איש תם וישר וירא אלהים, על כן הלווהו ונפטרו לשלום.

אצילותו של הבחור, השאירה רושם רב על אותו איש ועל כן לימים התקשר לראש הישיבה וסיפר לו שכך וכך היה מעשה, ובירר על טיבו של הבחור, כי בת יש לו שהגיעה לפרקה. ראש הישיבה הרבה והפליג בשבחיו של הבחור בתורה ובמידות טובות. ועל כן שלח הלה שדכן שידבר עם אבי הבחור להציע את השידוך, וכעבור יומיים שברו צלחת בשמחת התנאים בשעה טובה ומוצלחת בבית אבי הכלה בעיה"ק מירון, ונתברר למפרע, שתפילתו של הבחור כמוצאי יום מנוחה הרקיעה שחקים, ועל ידה זכה לישועה הגדולה, ולא עוד, אלא אף בעיני בשר ראה שבגלל שהאריך בתפילתו באותה שעה זכה לראות בישועתו, שאיחורו גרם לו לפגוש את חותנו לעתיד, ועל ידי זה באו בכרית האירוסין, ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל.

בזכות שלא יצא השידוך התארס

מעשה שהיה בערב חג השבועות, בבחור ממשפחה ידועה בניו יארק, שהגיע זה מכבר לפרק האיש מקדש, אך עדיין לא זכה לקיימו בפועל. באחד הימים דיברו בו נכבדות במשפחה הדרה במונטריאול שבקנדה, על כן שכרו הוריו לנסיעה אברך מאנ"ש הדר בווליומסבורג, בכדי שיסיעם ברכבו, וכך נסעו הבחור עם ההורים למונטריאול, נסיעה ארוכה שארכה כשש שעות לערך. לדאבון לב לא יצא מאומה משידוך זה, וחזרו הם לביתם בפחי נפש. במשך כל דרך חזרתם, התאונו ההורים על מר גורלם ועל שכך אירע להם... ומאידך היה בנם הבחור מחזקם בדברי עידוד באמונה ובטחון, כי הכל משמים ממעל, ובעזרת השם יתברך ימצא שידוך יותר טוב... ואף כל נסיעתנו לשם היתה בכדי שיצא מזה טובה עבורנו, שהרי כל מאי דעביד רחמנא לטב עביד.

כעבור ימים אחדים בא אותו בחור בבית האירוסין בשעה טובה ומוצלחת, ונלקח לחתן אצל אותו אברך אשר הסיעם ברכבו למונטריאול בדרך הליכתם ובחזרתם. ומעשה שהיה כך היה, אברך זה ששמע את שיחת ההורים עם בנם בחזרם לביתם, ובראותו את חוזק נפשו באמונה עזה ותמימה, ולא נשבר לבו בקרבנו, ולא זו בלבד, אלא שתקיף באמונתו כבחינת "טופח על מנת להטפוח", שחיוק את ההורים בעוז ובתעצומות. על כן מיד בהגיעו לביתו שלח "שדכן", שידבר בו נכבדות עבור בתו, ואכן תוך כמה ימים נגמר הדבר בכי טוב. ללמדך איך סיבב הקדוש ברוך הוא בכדי להביא שידוך זה לידי גמר, שישא הבחור חן וחסד לפני אותו אדם שהסיע אותו.

סיפור מהגאון מוילנא בהשגחה פרטית בענין שידוך

סיפר הגר"א מוילנא, שבאחת ממסעות הגלות שערך, התאכסן בבית בעל הבית אחד, אשר ארחו בכבוד גדול, והיה בעל הבית מכבד את ביתו זו אשתו באופן מופלא מאד. בהגיע זמנו של הגר"א להמשיך במסעו, נפרד לשלום מבעל האכסניא, ואז אמר לו

הגר"א, החסד שלך עם האורחים פלאי הוא, אך יותר מכך התפעלתי מהנהנתך עם בני ביתך. אמר היהודי, אין לרבי להתפעל כל כך, כי כל זה הוא רק משום מעשה שהיה.

וזה דבר המעשה, בימי עלומי הייתי עילוי גדול מאד ושמי הטוב הלך לפני למרחקים. וכבר בהכנסי לעול תורה ומצוות נלקחתי להתן לבת אחד מעשרי עיירה פלונית, חותני התחייב על נדן (נדוניא) גדול מאד, ומחמת היותי בה צעיר לימים, נקבע זמן הנישואין לכשאהיה בן כ', והוסכם עם חותני שלא ישלם כעת את כל הנדן, אלא בשבע השנים הבאות ישלם עבורי חברותא מיוחד, כדי שעל ידו אוכל להוסיף ולהתעלות יותר בתורה ויראה, ובזמן הנישואין יסלק את שאר הנדן. כאשר קרב ובא זמן החתונה, ירד חותני מנכסיו ונעשה עני מרוד, מכיוון שכך, החליט אבי לבטל את קשרי השידוכין, על אף שאני לא נתתי את הסכמתי לכך, ביודעי את חובת "הכרת הטוב" שיש לי, על כל השנים ששילם עבורי "למלמד" מכל מקום אבי ביטל את השידוך. לא ארכו הימים ושוב באתי בברית האירוסין והנישואין עם בת עשיר אחר. אך לדאבון לב, כעבור זמן קצר נתגלה בי מום כלשהו. הלכנו לדרוש ברופאים ולאחר בדיקתם אמרו שאין רפואה למכתי. משכך, עמד העשיר על כך שאגרש את ביתו, ונשארתי חסר כל, כשדבוקים עלי שני כינויים, עזיבת שידוך וגרוש. ברוב יגוני פנית לדרור ב"הקדש" שם ישבתי גם בכיתי. לימים ניגש אלי יהודי אחד ושאלני לסיבת בכיי המר. גיליתי בפניו את כל מסכת חי ואת המום שמצאו בגופי. נענה היהודי ואמר לי, הנה מכיר אני נערה אשר גם לה יש מום הדומה לשלך, אולי תשתדכו ביניכם. במצבי זה כיון שלא יכולתי להיות "בררן" לקחתיה לאשה ללא בירורים מעמיקים עליה ועל משפחתה, ודי היה לי לדעת שהיא אשה יראת ה'.

לאחר החופה משנכנסתי לחדר היחוד, סיפרה לי הכלה שגם היא לא נולדה עם מום זה, והוא נתגלה אצלה רק לאחרונה, היות ונתארסה לפני כמה שנים עם עילוי גדול, ונתבטל השידוך רק מפני חוסר ממון. ומרוב צער ויגון נולד אצלה המום. ותוך כדי דין ודברים הבנתי שכלתי זו, היא היא ארוסתי הראשונה משכבר הימים, וכל סבלה בקבלת המום, היה אך ורק בכדי שישכימו הכל שנשוא שנינו. עתה אמור נא לי רבי, האם לאחר שהיא סובלת בניני עד עצם היום הזה, האין זה מן החיוב שאכבדנה בכל לבי נפשי ומאודי.

סיים הגר"א ואמר, כדאי היה לסבול את כל נודדי הדרכים, בכדי לשמוע מעשה זה המלמד לאנוש בינה, עד כמה מנהיג הקדוש ברוך הוא את עולמו בהשגחה פרטית על כל נברא ונברא, בכל פרטיו ועניניו, ואי אפשר לו לאדם להתחכם נגד גזירת הבורא

יתברך, כמו אלו שעזבו את השידוך, ולבסוף נישאו זה לזה. ועוד להיפך המתחכם נגד רצון הבורא, מסוכן הוא לקבל מום, כדי להעמידו על מקומו הראוי לו.

המשגיה אמר "הקול" של הבחור לא בסדר

מעשה באדם אחד שהציעו לו שידוך טוב לבתו, נהג האיש כמנהג בני ישראל ובא לשמוע את חוות דעתו של המשגיה. המשגיה שהכיר את הבחור וידע שעל פי הלכות שמירת הלשון מותר לו לענות אמת לאמיתה, ענה לאבי הבת "הכל לא בסדר"... כלומר שיבין ברורות ולא יעלה על דעתו לגשת לשידוך זה. ויהי ממחרת, הוזמן המשגיה ל"אירוסין", של הבחור עם בתו של האיש שבירר אצלו אתמול. בבואו לשמחת האירוסין שאל את אבי הכלה, כיצד גמרתם את השידוך, אחרי ששמעת ממני אתמול דברים מפורשים... ענה לו האב, משבאתי הביתה והצגתי בפני בני בתי ובתי את דבריך, אמרה הבת, שמצידה אין בענין "הקול" כדי לעכב את השידוך, שאף אם קולו של החתן אינו ערב כל כך, אין בזה כל חסרון...

הא לך, שאם הזיווג מיועד מן השמים, לא יועילו כל מצדקי למנעו, עד שמן השמים הטעו את האב לחשוב שהמשגיה אמר לו הקול לא בסדר, בזמן שאמר לו שהכל לא בסדר.

סגולה בדוקה למציאת זיווג

איתא במדרש (בראשית רבה פרשה ס"ח סי' ב'), בשעה שהלך יעקב חרנה במצות אביו לישא לו אשה. בא אליפו בן עשו הרשע ולקח את כל אשר לו. אז אמר יעקב, שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי. מכאן למדו סגולה בדוקה למציאת זיווג בנקל, לומר קודם עקירת רגליו בתפילת העמידה את פרק שיר למעלות אשא עיני אל ההרים (הובא בבני יששכר בפרשת ויצא, ומקורו בספר עשרה מאמרות לרמ"ע מפאנו).

לידת בעל הקצות החושן ואחיו בעל קונטרס הספיקות

פעם ישב הגאון הקדוש החפ"ץ חיים זי"ע בסעודה שלישית בעידן רעוא דרעוין, ופתח וסיפר על יהודי בימים מקדם, שנכנס ביום השבת אחר הצות היום אל בית המדרש, והחל באמירת תהלים בדמעות שליש ובהשתפכות הנפש. באותה שעה שהה בבית המדרש אחד מהמתפללים, והתלהב מהמחזה שראו עיניו, כיצד הלה שופך דמעות כמים, ועל כן החל גם הוא לומר תהלים בהשתפכות הנפש ובדמעות.

במוצאי שבת קודש ניגש אליו השני ושאלו, לבכיה מה זו עושה, כי לפי רוב הבכי והדמע, נראה כי בצרה ויגון הינך נמצא, אבקשך שתגלה לי מצפוני לבך, אולי יהיה בידי לעזרך. פתח היהודי את סגור לבו ואמר, בת לי בביתי היושבת וממתנת עד בוש לזיווגה, רק משום שאין הפרוטה מצויה בכיס, ואין בידי יכולת להתחייב על

נדוניתה. והנה במשך ימות השבוע הנני טרוד על המחיה ועל הכלכלה, ואינני רואה אותה לנגד עיני, אך בהגיע יום שבת קודש, אני פוגשה בביתי, אז נופל לבי בקרבי על הצרה הגדולה. לכן מיד אחר סעודת השבת, נוהג אנכי לבוא בשערי בית המדרש, בכדי לשפוך לב כמים אל האלהים, שיחיש לנו ישועה בקרוב. נענה השני ואמר, אף אני יש לי בביתי בן עלם חמודות וירא שמים. ואף אני איני מצליח להביאו לברית השידוכין, היות והפרומה כלתה מכיס, וכיון שכן, אולי כדאי שנשתדך בינינו. אכן השידוך יצא מן הכוח אל הפועל ומאותו הזיווג נולדו ארבעה אחים גדולי עולם, ושניים ידועים הם, הלא המה הנה"ק בעל הקצות החושן וצוק"ל, והנה"ק בעל קונטרס הספיקות וצוק"ל. סיים החפץ חיים, מכאן כי תפילת היהודי כשהוא סומך רק על ה', פועלת גדולות ונצורות, כגדולי עולם הללו שיצאו משידוך זה.

בזכות שלא הסתדר תאריך החתונה יכל האב להשתתף בחתונה

צריך לידע שכל הנעשה בזה העולם, מונהג ב"חשבון" מדוקדק מן השמים, ואף שפעמים בעיני בשר ודם לא רואים את הטובה שבהנהגת הבורא מיד, מכל מקום בבוא העת והזמן יוכר הדבר.

סיפר תלמיד חכם אחד שבנו בא בקשרי אירוסין. מיד נדברו שני הצדדים, אבי החתן ואבי הכלה על קביעת מועד הנישואין. כדרכם של בעלי בתים חשובים פנו ל"אולם" הזול בעיר, שם נמצאו להם שני תאריכים פנויים, א' אלול או ז' אלול, אבי הכלה העדיף את א' אלול, כיון שחל ביום רביעי בשבת, ושנינו במשנה (כתובות פ"א מ"א) בתולה נישאת ליום הרביעי, אבל צד החתן לא הסכימו לקבוע זמן לר"ה אלול, יום שבו מתחילים הלימודים במוסדות החינוך של בניהם... על כן הומינו את האולם ליום ז' אלול, כשאבי החתן אומר לאבי הכלה, רק הזמנתי אולם, אבל בפירוש הנני מתנה ואומר, שאין בזה משום "קביעת יום" לנישואין.

בזה עשה הקב"ה, כשחזר החתן לישיבתו, סיפר לאחד מראשי הישיבה שהוזמן כבר "אולם" לליל נישואיו שיחולו ביום ז' אלול... כששמע זאת ראש הישיבה נותר ממקומו ואמר לו, וכי לא ידעת שהאדמו"ר מקפיד שלא לערוך נישואין בז' באלול כדי לקיים את צוואת ספר הסידים החדש (סי' קס"ח) שאין לישא אשה בז' שבט, ז' תמוז וז' אלול.

מיהר הבחור וסיפר את ה"חדשות" לאביו, והוא מיהר לספרם למחותנו אבי הכלה, ועל כן הציע לקבוע את הנישואין ליום רביעי ח' אלול, דאדהכי והכי התפנה האולם לאותו הלילה, והכל יבוא על מקומו בשלום, לפי שכך יתקיימו הנישואין שלא ביום הראשון של זמן אלול, וגם יחול אותו היום ביום רביעי בשבת כרצונו מעיקרא. אולם

המחותן אבי הכלה עמד על שלו ואמר, בשום אופן איננו דוחים ומאחרים את זמן התונה, ויום ה' נחשב כדחיית יום אחד. שאלו אבי החתן, אולי נעמיד את החופה ביום ז' אחרי שקיעת החמה, ואז יחשב הדבר כח' בחודש, לא ולא, אמר המחותן, הרי גם זה לדחיית זמן יחשב. אין ברירה אחרת רק להסכים על יום א' באלול, אף שלא ניהא לכם ביום זה. וכן קבעו.

עתה באנו לעיקר המעשה, ביום רביעי בשבת א' אלול התקיימו הנישואין, וביום השבת ד' אלול נערכה שבת "שבע ברכות" ברוב שמחה וחדווה, וביום ו' אלול נסתלק אביו של אבי החתן לבית עולמו. כך שאם היה נשאר כקביעתם הראשונה, או שהיה המחותן מסכים לדחות את החתונה ביום אחד, לא היה אבי החתן רשאי להשתתף בשמחת הנישואין של בנו יקרו, לפי שהיה אז שרוי הוא באמצע ימי אבלותו על אביו, וידוע כמה ענמת נפש וצער כרוכים בדבר הזה.

נלמד מכאן, שהקדוש ברוך הוא מסובב הסיבות כולם ואף בדברים שהמחותן "מתעקש" כנגד רצונכם, אל לכם לריב עמו, כי יתכן ואין בזה אלא טובת עצמכם. כפי שבמעשה זה גילגל הקדוש ברוך הוא את זמן הנישואין הנכון, למען יוכל האב להשתתף בשמחת נישואי בנו.

"וַיֹּאמֶר אָחִיהָ וְאִמָּהּ תֵּשֵׁב הַנְּעֻרָה אִתָּנוּ יָמִים אִו עֲשׂוּר אַחַר תֵּלֶף. וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵל תֵּאַחֲרוּ אִתִּי וְהִ' הַעֲלִיתִּי דְרָמִי" (כד, נה-נז)

העיכובים שניסו להטיל לבן ובתואל

רש"י (במקום) כותב, ובתואל היכן היה, רצה לעכב ובא המלאך והמיתו. ומקורו מהור מדברי המדרש בראשית רבה (פרשה ס' ס"ו י"ב).

ועוד גילו לנו בדעת זקנים מבעלי התוס' (כאן) שלבן ובתואל ביקשו להאכיל את אליעזר סם המות, בכדי לקחת את הממון שהיה בידו. ובא גבריאל והחליף את הקערה שהביאו לאליעזר אשר בה סם המות, ונתנה לבתואל ומת.

ולבן לעיל (בפסוק, ל"ג) כתוב "ווישם לפניו לאכול" עם שני יודי"ן ואנו קוראים ויושם בתוספת וא"ו, שמשמע שמאליו הונח המאכל לפניו, לפי שבאמור המלאך החליף את המנות לבתואל ומת (כן הוא במדרש כת"י, המובא בתורה שלמה, חיי שרה הע' קמ"א, וראה גם בילקוט שמעוני רמז ק"ט).

כתב רבנו יוסף חיים (עוד יוסף חי חיי שרה ד"ה אל תאחרו אותי), שכשאחיה ואמה של רבקה אמרו "תשב הנערה" אמר להם אליעזר אל תאחרו אותי וכוונתו היתה להפחידם ולרמוז להם, הלא בגלל שנתעכבתי אצלכם נגרמה מיתה לבתואל, ולכן אם אשהה כאן עוד, יש לכם לחשוש שתגרם מיתה גם לכם. ועוד עיין שם.

ולפי זה יש לפרש את המשך דבריו שאמר "וה' הצליח דרכי", רמז להם, אם תאחרו אותי אני אצרף את ה' ובית דינו נגדכם, כמו שאמרו רבותינו בתלמוד (ירושלמי סנהדרין א, א. בראשית רבה נ"א, ב') כל מקום שנאמר וה' עם וא"ו, הכוונה היא ה' ובית דינו (כמ"ש "וה' המטיר על סדום"...).

רבקה לא אמרה כן או לא אלא אמרה "אלך"

ממשיך רבנו יוסף חיים, שעם כל זאת, גם לאחר שהסכימו ואמרו "נקרא לנערה ונשאלה את פיה" זממו לרעה, כמו שמדוקדק מלשון הכתוב "ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה" שבכוונה שניהם שאלו ולא הסתפקו שאחד מהם ישאל אותה, כי כששנים מדברים זה מבלבל את השומע, ושאלו בלשון תימה התלכי עם האיש! אם היא תאמר כן, יאמרו היא אומרת כדברינו – כן, שבודאי לא תלך, ואם תאמר לא, אז אמרה בפה מלא – שלא תלך. אבל מן השמים השיבה תשובה ברורה אלך שבכך אי אפשר לפרש לכיוון ההפוך.

אם אחותינו את שתהי כמונו ברשע את תהיי לאלפי רבבה וז"ש שביקש לבן לעקור את הכל

עוד כתב רבנו החיד"א בספר פני דוד (חיי שרה אות כ"ד) בשם הרב הלל אשכנזי, שגם לאחר מכן שברכו את רבקה "אחותינו את הי לאלפי רבבה" התכוון לבן לרעה ברשעו, כי הלא מצינו (בהגדה של פסח) שלבן ביקש לעקור את הכל ואיך יתכן שכעת יתכוון לברך את אחותו שהולכת להנשא ליצחק אבינו, אלא כך אמר, אם תהיי כמונו ברשע, ובנייך ילכו אחר הרוב וידמו לנו (שזה "אחותינו את") או "תהיי לאלפי רבבה".

אמנם כשהיתה רבקה עקרה נודע שלא נתקיימה ברכתם שיצא ממנה זרע של אלפי רבבה, ואין זאת אלא שהיא צדקת, וכאשר ראה לבן שאחותו ילדה את יעקב, הבין שרבקה צדקת והבנים לא הלכו אחר אחי האם וביקש לעקור הכל. ולכן אמרו רבותינו במדרש (בראשית רבה ס, י"ג) מפני מה לא נפקדה רבקה עד שנתפלל עליה יצחק, שלא יהיו עובדי כוכבים אומרים תפילתנו עשתה פירות, דהיינו יסברו שבגלל ברכת לבן נפקדה, ולכן נעשתה עקרה, עד שויעתר יצחק לנוכח אשתו (בראשית כה, כא), אז זכתה לפרי בטן.

ועל פי זה פרשו בדרך רמז את דברי רבותינו בתלמוד (מגילה טו.) אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך, כלומר, אל תחשוב שברכת הדיוט אינה מעלה או מורידה, אלא היא יכולה להזיק, שהרי ברכת לבן הזיקה לרבקה, כי נעשתה עקרה בגלל אותה ברכה.

"אתְּ הִי לְאֶלְפֵי רִבְבָה" (כד, ס)

ציוה אותה שלא תשכח אותם

בדרך כלל אשה צדיקה, כשנבנית אביה לא הולכים בדרך הישר, כשהיא עוזבת את בית אביה ובפרט אם היא הולכת למשפחת צדיקים, שוכחת מבית אביה, ולכן היה חושש מכך, ולכן ציוה אותה שלא תשכח אותם, ורמז לה כן במילת "רַבְבָּה" שהוא ר"ת רבקה בת בתואל הארמי.

"וַיִּצְחַק בָּא מִבּוֹא בָּאָר לַחַי רֹאֵי וְהוּא יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנְּגִב" (כד, סב)

יצחק בא מגן עדן

כתבו בעלי התוספות (בתוספות השלם כאן, וע"ע שם לעיל וירא כב, יט, אות ג' בשם מדרש) "ויצחק בא מבא באר לחי רואי", עולה בנימטריה היה בא מגן עדן.

"וַיִּנְא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בְּשָׂדֶה" (כד, סג)

לשוח – ר"ת ו'על ח'טא ש'חטאנו ל'פניך

שמעתי מתלמיד חכם, "לשוח" ר"ת, ועל חטא שחטאנו לפניך, לרמוז מה שאמרו רז"ל (רמ"א אה"ע סי' ס"א ס"א) שחתן ביום חופתו יתענה ויחזור בתשובה.

וכן כאן יצחק אבינו בערב חופתו היה מתבודד ומתפלל ותיקן לנו תפילת מנחה (ברכות כו:).

"וַתֹּאמֶר אֶל הָעֶבֶד מִי הָאִישׁ הַלְזָה הַהוֹלֵךְ בְּשָׂדֶה לְקַרְאֲתָנוּ וַיֹּאמֶר הָעֶבֶד הוּא אֲדֹנָי וַתִּקַּח הָעֶבֶד וַתְּתַקֵּס" (כד, סה)

יצחק יצא מגן עדן ראשו למטה ורגליו למעלה

בספר בעלי התוספות ז"ל (כאן במושב זקנים, בשם ריב"א) כתבו דבר נפלא מאד, לכאורה יש להבין, מה טעם שאלה רבקה "מי האיש הלז הזה הולך" כשראתה את יצחק, ולא שאלה כן כשראתה שאר אנשים, שלא מסתבר לומר שרבקה היתה שואלת כן על כל איש שראתה.

ותירצו בעלי התוספות ז"ל על פי המבואר במדרש, שראתה רבקה את יצחק שהיה הולך ראשו למטה ורגליו למעלה, כי כן הוא דרך אותם הבאים מגן עדן, לילך ראשם למטה ורגליהם למעלה. ויצחק בא באותה שעה מגן עדן, אחרי ששהה שם כדי להתרפאות מהחבורה שעשה לו אביו בצווארו בשעת העקידה, ולכן הלך בראשו למטה ורגליו למעלה. ולכן התפלאה רבקה על מראה הפלא הזה, ושאלה, "מי האיש הלז הזה הולך" ראשו למטה ורגליו למעלה.

והחיד"א ז"ל הביא דבר פלא זה בספרו מדבר קדמות (מערכת ה' אות ה') וסיים בזה הלשון, "וזה חידוש גדול ואינו מובן". (ועיין בספר אוצר פלאות פירוש לזה).

"וְתֹאמַר אֶל הָעֶבֶד מִי הָאִישׁ הַלְזָה הַהֶלֶךְ בְּשָׂדֵה לְקִרְאָתָנוּ וַיֹּאמֶר הָעֶבֶד הוּא אֲדֹנָי" (כד, סה)

שאלה מי ממתק את הדינים של יצחק

יצחק מידתו היתה גבורה, "פחד יצחק" כידוע מספרי הקבלה. וכאשר רבקה ראתה אותו, נפל עליה פחד גדול מפני הגבורות של יצחק ושאלה מי יוכל להמתיק את הגבורות וזהו אומרה, "מי האיש הלזה (ולא הזה) ההולך לקראתנו", כלומר מי האיש אשר מידתו היא נגד זה שהולך לקראתנו, שיוכל למתק את מידת הדין, את הפחד של יצחק, "ויאמר העבד הוא אדני", כלומר, אברהם אדני, הוא האיש שמידתו מידת החסד, הוא הממתק את מידת הגבורה של יצחק. (בשם ר' שלום מבעלז, הובא בחמודי צני במדבר עמ' ע"ח).

"וְתִקַּח הַצְּעִיף וְתִתְּכָס" (כד, סה)

צניעות מולידה תאומים

במדרש רבה (פרשה ס' ס"ז ט"ז) איתא, דשתיים הן שנתכסו בצעיף, וילדו תאומים, רבקה ותמר, רבקה דכתיב ותקח הצעיף ותתכס, תמר דכתיב ותכס בצעיף ותתעלף (בראשית לח, יד).

ופירש האלשיך הקדוש (כאן), שלפי רוב צניעות האשה כן תפקד בבנים, כענין שנאמר (תהלים קכה, ג), אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, לאמור "אשתך פוריה" היינו פרה ורבה, כשהיא צנועה "בירכתי ביתך", ומאחר שהן התכסו בצעיף המורה על מדת הצניעות, לכן זכו ללדת תאומים.

ובפירוש אמרי יושר על המדרש (שם, ד"ה וילדו תאומים) שלא תאמר שע"פ הטבע צנועה אינה יולדת תאומים, אלא עצם הצניעות גורמת ללדת תאומים.

"וַיִּבְאֶה יַעֲקֹב הָאֵהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רֵבְקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאֱהָבָה וַיִּנְחָם יַעֲקֹב אַחֲרֵי אִמּוֹ" (כד, סז)

כיון שבאה רבקה חזרה השכינה והנר נדלק

בבראשית רבה (פרשה ס' ס"ז טז) מקשה על לשון הפסוק "האהלה שרה אמו", שלכאורה היה צריך לכתוב, לאהל שרה אמו, אלא שכל זמן ששרה היתה קיימת בעולם השכינה לא סרה מעל אוהלה, והנר היה דולק מערב שבת לערב שבת והיה מאיר לכל ימי השבוע והיתה שרויה ברכה בעיסתה שהיתה מתרבה, וכשנפטרה שרה נתכטלו

כל הניסים. וכיון שבאה רבקה תורה השכינה והנר חזר לדלוק והברכה שבה לעיסה, ולכן נאמר כאן "האהלה שרה אמו" שרבקה נעשית דוגמת שרה אמו.

"וְאֵלֶּה יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אַבְרָהָם" (כה, ז)

הימים של האדם מזהירים לאדם שיתנהג בדרך התורה יום יום

הזוהר הקדוש (ח"א דף קכ"ד סוע"א) מבאר שכל הימים של האדם מזהירים לאדם שיתנהג בדרך התורה יום יום, וכשבא האדם ועושה עבירה, עולה יום זה בבושה ועומד בחוץ עד שיעשה האדם תשובה.

וכשמתקרבים הימים אחר פטירתו לפני המלך הקדוש, אם צדיק הוא האדם נכנס בימים שלו והם לבושי שרד וכבוד שמתלבשת בהם הנשמה, ואוי לו לאדם שחסרים ימיו למעלה, ומלבישים אותו בגד שחסרו בהם הימים שעשה בהם עבירות.

ביאור ההפטרה

הפטרת חיי שרה

הקשר בין ההפטרה לפרשה

א. בפרשה כתוב: "ואברהם זקן בא בימים" וכן בהפטרה כתוב: "והמלך דוד זקן בא בימים".
ב. בפרשה כתוב שאברהם נתן את כל אשר לו ליצחק וכן בהפטרה כתוב: שדוד מסר את המלוכה לבנו שלמה.

תוכן ההפטרה

דוד המלך היה בן שבעים שנה בלבד, אך כחו נחלש מפאת רוב המלחמות שעבר ולמרות שכיסו אותו בבגדים היה קר לו, כי הוא ביזה את הבגדים, בעת שקרע את כנף מעילו של שאול, ולכן נענש שלא נהנה מהבגדים.

עבדיו יעצוהו לחפש לו נערה יפה בתולה, שתשכב בחיקו ותחמם אותו. הביאו לו את אבישג מעיר "שונם" שהיתה יפה מאד וחיממה אותו, אך המלך לא התחתן אתה, כי היו לו שמונה עשרה נשים ואסור לו להוסיף.

למלך דוד היה בן ושמו אדוניה בן הנית, שהיה מתפאר והושב שימלך אחרי מות אביו ולכן עשה לו רכב ופרשים. גם היו לו חמשים איש רצים לפניו בדרך שעושים למלכים, גם התחבר עם שר הצבא יואב בן צרויה ועם אביתר הכהן שעזרו לו. והואיל והיה יפה תואר מאד, ונם אביו מעולם לא גער בו על כך, לכן העז לעשות משתה ושמחה ועבדיו הכריזו עליו כמלך.

נתן הנביא שהיה נגד אדוניה בא לבת-שבע אם שלמה וביקש ממנה שתבוא למלך ותבקש ממנו שיקיים הבטחתו שנשבע לה, שבנה שלמה ימלך אחריו, ואכן עשתה זאת, גם נתן הנביא נכנס למלך והזכיר לו שעל פי הנבואה, ששלמה צריך למלך אחריו. ואכן דוד נשבע לבת-שבע שהוא ימליך בחייו את שלמה ויקיים את הבטחתו שהבטיח לה.

מלכים א' פרק א' פסוק א' – ל"א.

א וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַיָּמִים
שְׁבָאָה אֵלָיו בּוֹמֵן (מ"ד) [א] וַיִּכְסְהוּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יָחַם לּוֹ כְּאִשֶּׁר הָאָדָם מִזְקֵן הַחֹם
הַטְּבַעִי הוֹלֵךְ וְנַחֲלֵשׁ וְלִכֵּן לֹא נִתְחַמֵּם מִעֲצָמוֹ (רד"ק) [ב]: ב וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲבָדָיו יִבְקֹשׁוּ

עיונים והארות

תפארת שיבה, היכן היא מצויה בדרך צדקה תמצא. וכן אתה מוצא בדוד על ידי שכתוב בו ודוד עושה משפט וצדקה לכל עמו, וזה לזקנה (תנחומא).

והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו – ראשי תיבות זכוב, רמוז למה שכתב בספר קרנים (דף מ"ז), דיש קליפה שנקראת זכוב ליפרע מפוגם ביסוד, וע"י לימוד התורה הקדושה, מכניע קליפה זו. ורז"ל (יומא כח, ב) דרשו תיבת זקן וקן ויושב בישיבה. וזה שכתוב וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן פִּירוֹשׁ זָקֵן וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה, וע"י זה הכניע לקליפת זכוב הרמוז בראשי תיבות (נחל שורק).

[ב] כתב רש"י אמרו רבותינו (ברכות סב ב): כל המבזה בגדים, אינו נהנה מהם לסוף, לפי שקרע את

[א] נאמר במדרש תנחומא (חיי שרה ב): מפני ארבעה דברים זקנה קופצת על האדם: א. מפני היראה שנאמר (דברי הימים-א, כא, ל) "ולא יכול דוד ללכת לפניו לדרוש אלהים, כי נבעת מפני חרב מלאך ה', וכתוב: (מלכים-א, א, א): "והמלך דוד זקן בא בימים"; ב. מפני כעס הבנים, שנאמר (שמואל-א, ב, כב): "ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו"; ג. מפני המלחמות, אחרי המלחמות שעשה יהושע כתוב (יהושע יג, א): "ויהושע זקן בא בימים"; ד. מפני אשה רעה (מלכים-א, יא, ד): "ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו", אבל אברהם אבינו שאשתו כבדה אותו כתוב (בראשית יח, יב): "ואדוני זקן".

והמלך דוד זקן — זהו שאמר הכתוב עטרת

לֹאֲדַנִּי הַמֶּלֶךְ נִעְרָה בְּתוֹלָה שבתוליה מחממין את בשרה (רש"י) והיא יפה לחמם יותר
 מִהַבְּעוּלָה (רד"ק) וְעַמְדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְתִהְיֶה לוֹ סִכְנַת מחממת (רש"י) וְשִׁכְבָּה
 בְּחִיקָךְ וְחָם לֹאֲדַנִּי הַמֶּלֶךְ: גַּוְיָבְקָשׁוּ נִעְרָה יָפָה כי היופי מראה על
 רִיבּוּי הַדָּם הַמוֹלִיד רוב החום (מ"ד) בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת־אֲבִישֶׁג
 הַשְּׁנֹנְמִית אבישג מעיד שונם וַיָּבֵאוּ אֹתָהּ לַמֶּלֶךְ: דְּוְהַנִּעְרָה יָפָה
 עַד־מָאֹד וְתִהְיֶה לַמֶּלֶךְ סִכְנַת מחממת אותו וְתִשְׁרֹתְהוּ כי היתה מחממת אותו
 (מ"ד) וְהַמֶּלֶךְ לֹא יָדָעָה כי לא התחתן עימה כי כתוב ולא ירבה לו נשים וכבר היו לו ח"י נשים
 (רש"י) [ג]: הַוְאֲדַנִּיהָ בֶּן־חַנְיָה מִתְנַשֵּׂא היה מראה בעצמו נשיאות וגדולה (מ"ד) מתרברב

עיונים והארות

לגמרי, כי הקב"ה מדקדק וכו' (ב"ק נ, א). וזהו ולא
 יחס לו, 'יחס' גימטריא נ"ה, שלא היה לו נח בבגד
 הנשמה שהיה נגד המחשבה. ולתקן זה, יעצוהו
 לכבוש יצרו באבישג. ותהי למלך סכנת (פסוק
 ב'), שהיה בסכנה בכל רגע וכו', עיי"ש בדבריו.

[ג] נאמר (סנהדרין בב.): מכאן אנו למדים עד כמה
 קשים הגירושים, היינו שגירושי אשה קשים הם,
 שהרי התירו חכמים לדוד המלך להתייחד עם
 אבישג ולא התירו לו לגרש אשה אחת כדי שיוכל
 לשאת את אבישג לאשה, כי המלך מותר לו לשאת
 רק שמונה עשרה נשים ולא יותר, וגם הפנויה אסור
 להתייחד עמה, לצורך זה התירו לדוד להתייחד עם
 הפנויה לצורך רפואה, ומכיון שחולשתו באה מחמת
 הזיקה התירו לו הרפואה בדרך זו.

והמלך לא ידעה – לא ידעה אמרה ליה לינסבין,
 אמר לה אסירת לי, אמרה ליה חסריה לנגבא
 נפשיה בשלמא נקט, (אם אינו יכול יותר מעמיד
 עצמו בשלום), אמר לה קראו לי לבת שבע. א"ר
 שמן בר אבא בא וראה כמה קשין גירושין, שהרי

כנף המעיל לשאול. ומדרש אגדה: אמר רב שמואל
 בר נחמני: כשראה דוד את המלאך עומד בירושלים
 וחרבו בידו, נצטנן דמו מיראתו (ראה פרקי דרבי
 אליעזר פרק מג): ויכסוהו בבגדים: 'ויקם דוד ויכרות
 את כנף המעיל אשר לשאול בלש" כל המבוזה את
 הבגדים סוף אינו נהנה מהם (ברכות סב): יש להבין,
 מדוע נענש דוד על כך שכרת את כנף מעילו של
 שאול, והרי – כוונתו היתה לטובה כדי שידע שאול
 שאין דוד הפיץ להמיתו, ועל ידי כך יחדל מלרדוף
 אחריו, ויש בכך ענין של פיקוח נפש, ואם כן מדוע
 נענש דוד? ויש לומר, שהנה אמרו חכמינו ז"ל
 שבאותו מעיל היו תלויות בו ציציות, ואמרו חכמינו
 שדוד גרם לשאול שילך שענה אחת בלי מלית
 וציצית, ולכן אמרו עליו שביזה את הבגדים, כי היה
 לו לכרות התיכה אחת מאמצע המעיל או מלמטה
 שלא היה נפסל בכך (בן יהוידע ברכות שם).

וראיתי בספר לקוטי גורי האר"י זצ"ל (ספר
 הליקוטים מלכים א' פ"א ד"ה 'ועוד ראיח')
 שפירש, דוד המלך ע"ה חסא במחשבה
 באביגיל, ובסיבה זו לא נתקן המלבוש שלו

(ת"י) ומתפאר (רש"י) **יֹאמֶר אֲנִי אֶמְלֹךְ וַיַּעַשׂ לוֹ רֶכֶב** מרכבה כדרך המלכים (מלבי"ם)

וּפָרָשִׁים ואנשים המיומנים לרכב על סוסים (מ"צ שמואל ב ח/ד) **וַחֲמֻשִׁים אִישׁ** נטולי טחול

וחקוקי כפות רגלים (רש"י) **רָצִים לְפָנָיו: וְלֹא־עֲצָבוּ אָבִיו מִיָּמָיו** ולא גער בו

ולא העציבו אביו מעולם להוכיחו על פניו בעשותו מעשה רע **יֹאמֶר מִדּוּעַ פָּכַח עֲשִׂיתָ**

וא"כ גם עתה חשב שלא יגער בו אביו ועי"ז יקה המלוכה **וְגַם־הוּא טוֹב־תָּאֵר מְאֹד** [וגם

כי אדוניה היה יפה תואר ובן יפת תואר, ומאחר שיכל להשיב לאביו דוד אתה גרמת לזה מאחר שנשאת יפת

תואר לכן לא הוכיחו (צוארי שלל)] **וְאֵתוֹ יִלְדָּה** חגית אמו של אדוניה **אֲחֵרֵי אֲבִשְׁלוֹם**

לאחר שמעכה ילדה את אבשלום (רד"ק) [ד]: **זַיִּיהֵיוּ דְבָרָיו** ועצתו בענין זה, היתה **עִם יוֹאָב**

בֶּן־צֵרוּיָה כי יואב ידע שדוד שונא אותו על שהרג את אבנר ואת עמשא ואת אבשלום ויצוה את בנו

המולך תחתיו להרגו לכן רצה שימלוך אדוניה **וְעִם אֲבִיתָר הַכֹּהֵן** שסלקו דוד מן הכהונה הגדולה

ושם תחתיו את צדוק הכהן (רש"י) **וַיַּעֲזְרוּ אֲחֵרֵי אֲדֹנִיָּה** יואב עזר עתה לאדוניה כדי שימנה אותו

שר צבא, ואביתר הכהן עזר כדי שימנה אותו לכהן גדול (מ"ה): **חִצְדָּוֶק הַכֹּהֵן וּבְנֵיהוּ**

עיונים והארות

דוד התירו לו ליחד ולא התירו לו לגרש (סנהדרין כ"ב) (ילק"ש).
ובספר הליקוטם הנזכר כתוב, דלכך בקשו את אבישג שהיא אביגיל בחילוף ל' בשי' באי"ק וכו', עי"ש.
[ד] ואותו ילדה אחרי אבשלום, אדוניה ילדה אותו חנית אמו אחרי שנולד אבשלום למעכה, כי הבכור היה אמנון, אחריו דניאל, אחריו אבשלום ואחריו אדוניה, ואחר ששלושת הראשונים מתו, היה אדוניה הגדול המולך תחת אביו (מלבי"ם). ולא

דוד התירו לו ליחד ולא התירו לו לגרש (סנהדרין כ"ב) (ילק"ש).
ובספר הליקוטם הנזכר כתוב, דלכך בקשו את אבישג שהיא אביגיל בחילוף ל' בשי' באי"ק וכו', עי"ש.
[ד] ואותו ילדה אחרי אבשלום, אדוניה ילדה אותו חנית אמו אחרי שנולד אבשלום למעכה, כי הבכור היה אמנון, אחריו דניאל, אחריו אבשלום ואחריו אדוניה, ואחר ששלושת הראשונים מתו, היה אדוניה הגדול המולך תחת אביו (מלבי"ם). ולא

דוד התירו לו ליחד ולא התירו לו לגרש (סנהדרין כ"ב) (ילק"ש).
ובספר הליקוטם הנזכר כתוב, דלכך בקשו את אבישג שהיא אביגיל בחילוף ל' בשי' באי"ק וכו', עי"ש.
[ד] ואותו ילדה אחרי אבשלום, אדוניה ילדה אותו חנית אמו אחרי שנולד אבשלום למעכה, כי הבכור היה אמנון, אחריו דניאל, אחריו אבשלום ואחריו אדוניה, ואחר ששלושת הראשונים מתו, היה אדוניה הגדול המולך תחת אביו (מלבי"ם). ולא

בֶּן־יְהוֹיָדָע וְנָתַן הַנְּבִיאַ שְׁנִיבֵא לְדוֹד שְׁשִׁלְמָה יִמְלֹךְ (רש"י) וְשִׁמְעִי בֶן גֵּרָא וְרַעִי

הוא חושי הארכי הנקרא רע המלך וְהַגְּבוּרִים אֲשֶׁר לְדָוִד והם עדנו העצני, אלעזר בן דדו,

שמה בן אגא הררי אשר היו בתמידות עם דוד (מ"ד) לֹא הָיוּ עִם־אֲדֹנָיָהוּ: טוֹיִזְבַּח

אֲדֹנָיָהוּ צֵאן וּבִקְרָא וּמְרִיא צֵאן וּבִקְרָא מְפֹטְטִים עִם אצל אֲבָן הַזֹּחֶלֶת שהיו

המים זוחלים בסמוך לה אֲשֶׁר־אֵצֶל עֵינַי רָגַל ואבן זו היא עומדת היכן שהיה עין שהיו מכבסים

שם בגדים ע"י שמשפּטפים אותם ברגלים (רש"י, רד"ק) וַיִּקְרָא אֶת־כָּל־אָחָיו בְּנֵי הַמֶּלֶךְ:

וּלְכָל־אֲנָשֵׁי יְהוּדָה עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ: וְאֶת־נָתַן הַנְּבִיאַ וּבְנֵיָהוּ

וְאֶת־הַגְּבוּרִים וְאֶת־שְׁלֹמֹה אָחָיו לֹא קָרָא כי ידע שנתן הנביא נבא ששלמה

ימלך (רש"י), ואם יבואו יפרסמו זאת וידעו כולם שאין הרבר נעשה בפקודת המלך (ע"פ המלבי"ם): יֹאמְרוּ

נָתַן אֶל־בֵּת־שֶׁבַע אִם־שְׁלֹמֹה לֵאמֹר הֲלוֹא שָׁמַעְתָּ כִּי מֶלֶךְ:

אֲדֹנָיָהוּ בֶּן־חַגִּית ומעורר אותה להקים את דבר ה' שהיא תלך ותבקש על בנה, וְעוֹד, שאם ילך

הוא תחילה אולי ידרגנו אדוניה (אלשיך) וְאֲדֹנָיָהוּ דָוִד לֹא יָדַע שאם ידע היה מוחה בדבר

(רד"ק): יבִּיעַתָּה לְכִי אִישָׁעֶךָ נָא יַעֲזָה וּמַלְטִי כדי שתמלטי ותצילי (מ"ד)

אֶת־נַפְשֶׁךָ וְאֶת־נַפְשׁ בְּנֶךָ שְׁלֹמֹה כי אם ימלך אדוניה בודאי ידרוג אותם למען

לא יהיו לו לשטן בדבר המלוכה (רד"ק): יגִלְכִי וּבֵאִי אֶל־הַמֶּלֶךְ דָּוִד וְאָמַרְתָּ

אֵלָיו הֲלֹא־אַתָּה אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ נִשְׁבַּעְתָּ לְאַמְתֶּךָ כְּדַבְרֵי דָוִד שְׂדוּד נִשְׁבַּע

לבת שבע שבנה ימלך תחתיו כי לא הסכימה להזקק לו ורק לאחר השבועה הסכימה (רד"ק) לֵאמֹר

כִּי־שְׁלֹמֹה בְנֶךָ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל־כִּסֵּאִי וּמִדְּוַע מֶלֶךְ:

אֲדֹנָיָהוּ: יד הִנֵּה עוֹרָךְ מִדְּבַרְתָּ שָׁם עִם־הַמֶּלֶךְ וְאַנִּי אָבִיא

אֲחֵרִיךָ [ח] וּמַלְאֲתִי והשלמתי (מ"ד) אֶת־דְּבָרֶיךָ כי נתן הנביא סיפר לדוד מעשה אדוניה
 ושאמרו עליו "יחי המלך" אדוניהו (עין מעם לועז): טו וַתָּבֵא בַת־שֶׁבַע אֶל־הַמֶּלֶךְ
 הַחֲדָרָה בְּלֹא רְשׁוּת (רד"ק) וְהַמֶּלֶךְ זָקֵן מְאֹד וחלש מאד ובכל זאת התעורר כאיש מלחמה
 להמלכת שלמה (אברבנאל) וְאֲבִישֶׁג׳ הַשְּׂוֹנְפִית מְשָׁרַת אֶת־הַמֶּלֶךְ בלשון זכר כי
 אבישג היתה אילונית ואין לה סימני נשים ואינה מסוגלת ללדת (מעם לועז): טז וַתִּקַּד בַּת־שֶׁבַע
 וַתִּשְׁתַּחֲוֶה לַמֶּלֶךְ קידה על אפים, השתחוויה זה פישוט ידים ורגלים (ברכות לד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 מַה־לָּךְ [ח] היות ולא היתה רגילה לבא אליו הבין שיש לה דבד נחוץ (רד"ק): יז וַתֹּאמֶר לוֹ
 אֲדֹנָי אַתָּה נִשְׁבַּעְתָּ בַּיהוָה אֱלֹהֶיךָ שהיא שבועה חמורה שאין לה התרה
 לְאִמְתֶּךָ ועוד, שנשבעת לי, והנשבע לחברו אין מתירין לו אלא בפניו כִּי־שָׁלְמָה בְּנֶךָ
 יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל־כִּסְאִי כי הוא ראוי למעלה זו (מלבי"ם): יח וְעַתָּה
 הִנֵּה אֲדֹנָיָה מֶלֶךְ וְעַתָּה צריך לתקן הדבר ואי אפשר לסמוך על צוואתך, כי אם כבר עכשיו
 בעודך בחיים אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ לֹא יָדַעְתָּ עושים בלא ידיעתך מה יהיה לאחר מיתתך אחרֶיךָ
 (אלשיך), ולכן צריך תגובה מתאימה ומהירה: יט וַיִּזְבַּח בעוד שאביו חולה (מלבי"ם) שׂוֹר וּמְרִיא־שׂוֹר
 מפוטם (ת"י) [ח] וְעַאֲזָן לָרֶבֶץ וַיִּקְרָא לְכָל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְאֲבִיתָר הַכֹּהֵן
 וּלְיִיאֵב שֶׁר הַעֲבָא וּלְשָׁלְמָה עַבְדֶּךָ לֹא קָרָא כי אם לתומכיו וזה מעיד
 שעשה כל זה לענין המלוכה (רד"ק): כ וַאֲתָה אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אל תחשוב שרוב העם נוטה לבבו אחר

עיונים והארות

[ח] חז"ל למדו מכאן שמותר לדבר לשון הרע על ברכים, דכתיב מכרוע על ברכיו, השתחואה זה בעלי מחלוקת. (ירושלמי פאה א,א).
 [ח] ויאמר המלך מה לך, ותקד – שנו רבותינו קידה על אפים, שנאמר ותקד בת שבע אפים, כריעה על

אַדוֹנֵיהּ, אֵלֹא **עֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל עָלֶיךָ** כולם מצפים לשמוע ממך (מ"ד) **לְהַגִּיד לָהֶם**
מִי יֵשֵׁב עַל־כִּסֵּא אֲדֹנָי־הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו: כּאֲוֹתָהּ וְהִיא אִם חָיו כֵּן יִהְיֶה
 מִבְּלִי לְהַגִּיד מִי יִמְלֹךְ, אוֹ **כִּשְׂכַב אֲדֹנָי־הַמֶּלֶךְ עִם־אֲבֹתָיו וְהִיְתִי אֲנִי**
וּבְנֵי שְׁלֹמֹה הַטָּאִים חסדים ומגורשים מן המלוכה הגדולה (רש"י) [II]: **כִּבְּוֹתָהּ עוֹרְנָהּ**
 בַּעֲדֹ שְׁהִיא (ת"י) **מִדְּבַרְתָּ עִם־הַמֶּלֶךְ וְנָתַן הַנְּבִיא בָּא** לבית החיצון עד שיגידו
 לַמֶּלֶךְ וְיִתֵּן הַמֶּלֶךְ רְשׁוֹת שִׂכְנָס (ת"י): **כִּבְּוֹתָהּ לְפָנֶיךָ לֵאמֹר הִנֵּה נָתַן הַנְּבִיא**
 לַבַּיִת הַחִיצוֹן, עַד שִׁיגִידוּ לַמֶּלֶךְ וְיִתֵּן הַמֶּלֶךְ רְשׁוֹת שִׂכְנָס (מ"ד) **וַיָּבֵא לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁתַּחֲוֶהוּ**
בְּפִישׁוֹת יָדָיו וְרַגְלָיו לְפָנֶיךָ עַל־אִפְּיוֹ אֲרָצָה: כִּדְוִיאֲמַר נָתַן אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ
 נָתַן הַנְּבִיא שׁוֹאֵל אֶת דּוֹד הַמֶּלֶךְ הָאֵם אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ **אֲתָהּ אֲמַרְתָּ אֲדֹנֵיהּוּ יִמְלֹךְ אַחֲרָי**
וְהוּא יֵשֵׁב עַל־כִּסְאֵי כִּי הוּא זָבַח זְבָחִים וְהוֹמִין אֶת מַקּוֹרְבָיו (רד"ק): **כִּדְוִיאֲמַר יִרְדֵּה הַיּוֹם**
 אֶל עֵין רֹגֵל (רד"ק) לֵאבֹן הַזּוֹחֶלֶת שֶׁנִּמְצְאָתָ לַמֶּטָּה מִהַעִיר (רש"י) **וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיאַ** עֲגָלִים מִפּוֹטְמִים
וַעֲזָאן לָרֶבֶץ וַיִּקְרָא לְכָל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְלַשָּׂרֵי הַצָּבָא וְלְאֲבֵיתָר (ת"י)
הַכְּהֵן וְאִי אֲפֹשֶׁר שִׁיעֲשׂוּ כָל זֶה בְּלֹא דַעַת הַמֶּלֶךְ (מַלְבִּי"ם) **וְהֵנָּם אֲכָלִים וְשֹׂתִים לְפָנָיו**
וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ אֲדֹנֵיהּוּ: כּוֹוֹלֵי אֲנִי־עֲבָדֶיךָ וְלַצֶּדֶק הַכְּהֵן
וְלַבְּנֵיהּוּ בֶן־יְהוֹיָדָע וְלַשְׁלֹמֹה עֲבָדֶיךָ לֹא קָרָא וְזוֹ הִרְאִיהַ שְׁהַשְׁמַחָ נַעֲשֵׂתָהּ
 לַשְׁמַחַת הַמְּלוּכָה (רד"ק): **כּוֹוֹלֵי אֲנִי מֵאֵת אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ נִהְיָה הַדְּבָר הַזֶּה וְלֹא**
הוֹדַעְתָּ אֶת־עֲבָדֶיךָ (עֲבָדֶיךָ קָרִי) תִּמָּה אֲנִי מֵאֲדֹ מְדוּעַ לֹא הוֹדַעְתָּנִי טָרַם תִּמְלִיכָהוּ

עֵינִים וְהָאֲרוֹת

אחרי, ורמזה לו בזה, שאם בני שלמה לא מלוך,
 יאמרו כולם שאני ובני שלמה הטאים.

[II] אומר האלשיך הקדוש ז"ל: אמר דוד לפני
 הקב"ה: במה יודע אחרי מותי שמחלת לי עלי עוון
 בת שבע, רק אם ימלוך שלמה בנה של בת שבע

(רד"ק) **מִי יֵשֵׁב עַל-כֶּסֶף אֲדֹנָי-הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו** כי לוי נאמר בנבואה ששלמה ימלוך

(מלבי"ם): **בַּח וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֹּאמֶר קְרָאוּ-לִי לְבַת-שֶׁבַע** כי נתרחקה

מעט מחמת צניעות (רד"ק), ושלא ידגיש המלך שבאת בעצתו. וכן כדי לכבד אותה שלא יחשבו שהמלך לא מתחשב

בדבריה ורק בדברי נתן הנביא אלא גם למענה (ע"פ מ"ד) **וַתֵּבֵא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֹד לִפְנֵי**

הַמֶּלֶךְ: כִּט וַיִּשְׁבַּע הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר חַי-יְהוָה אֲשֶׁר-פָּדָה אֶת-נַפְשִׁי

מִכָּל-צָרָה: לְכִי בְּאִשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ מאו **בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל**

לֵאמֹר כִּי-שְׁלֹמֹה בְנִךְ יִמְלֹךְ אַחֲרָי אחרי מותי **וְהוּא יֵשֵׁב עַל-כֶּסֶף**

תַּחֲתַי כִּי בֵּן אֶעֱשֶׂה הַיּוֹם הַזֶּה להמליכו מיד בחיי (מ"ד): **לֹא וַתִּקַּד בַּת-שֶׁבַע**

אֲפִים אֶרֶץ וַתִּשְׁתַּחֲו לַמֶּלֶךְ וַתֹּאמֶר יְחִי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ דָּוִד

לְעַלְמָם תתקיים מלכותו ויארדך ימים בעוה"ז (מלבי"ם) ובעוה"ב (רד"ק) וגם כאשר בנו מולך כאילו הוא חי וקיים

(מלבי"ם):

שאלות ברש"י על הפרשה

א. ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים – מדוע לא כתוב פעם אחת שנה לכולן?

תשובה.....

ב. ויבא אברהם – מאין בא?

תשובה.....

ג. מדוע נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק?

תשובה.....

ד. לכל באי שער עירו – מדוע באו כולם?

תשובה.....

ה. לא אדוני – מה התכוון עפרון?

תשובה.....

ו. הסבר: נתת כסף השדה קח ממני.

תשובה.....

ז. וישקול אברהם לעפרן – מדוע כתוב חסר וא"ו?

- תשובה.....
- ה. רק את בני לא תשב שמה – מי בן ישוב שמה?
 תשובה.....
- מ. הסבר: מגמלי אדניו.
 תשובה.....
- י. הסבר: ארם נהריים.
 תשובה.....
- י"א. הסבר: השוקת.
 תשובה.....
- י"ב. ותגד לבית אמה – מדוע לא לאביה?
 תשובה.....
- י"ג. וירץ לבן – למה רץ ועל מה?
 תשובה.....
- י"ד. ויתן לו את כל אשר לו – איך הוכיח להם זאת?
 תשובה.....
- ט"ו. הסבר: ואפנה עלימין או על שמאל.
 תשובה.....
- ט"ז. ויען לבן ובתואל – מה לומדים מכאן?
 תשובה.....
- י"ז. וילינו – כמה לילות?
 תשובה.....
- י"ח. ויאמר אחיה ואמה – ובתואל היכן היה?
 תשובה.....
- י"ט. הסבר: ותאמר אלך.
 תשובה.....
- כ'. הסבר: מבוא באר להי רואי.
 תשובה.....

שאלות מספר בן איש חי שנה א'

- א. הסבר: אין מניחים תפילין אלא בשבת.
 תשובה.....
- ב. מה הוא מקום הנחת התפילין של ראש? ומה הוא מקום הקשר האחורי של תפילין של ראש?
 תשובה.....
- ג. באיזו יד יניח תפילין של יד אדם שכל מלאכתו עושה בשמאל? ומה יעשה אדם שכותב ביד ימין אבל שאר המלאכות עושה בשמאל?
 תשובה.....

ד. מתי חולצים התפילין ומה הוא סדר חליצת התפילין?

תשובה.....

ה. מה דין אבל לענין הנחת התפילין?

תשובה.....

